ஜனோபகாரி.

(JANOPAKARI)

"உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலாதார்."—திருக்குறள்.

புஸ்தகம் 3. Vol. III. | காளயுக்திஸு வைகாசி, ஆனிமீ, MAY & JUNE, 1918. | சஞ்சிகை 5 & 6. Nos. 5 & 6.

A State Bank for India.

இந்தியாவிற்கு ஓர் இராஜாங்க நாணயசாலை.

இந்தியாவில் கைத்தொழில் நடத்துவதற்கும் வியாபாரம் செய்வதற்கும் போதுமான வளவு மூலதனம் சுலபமாய்க் கிடைப்பதில்லை. இவ்வாறு மூலதனம் கிடைக்காமலிருப்பதற்கான மூலகாரணங்களை நாம் நிவிருத்தித்துக் கொள்ள முடியாமலிருக்கிறோம். இந்தியர்களால் மேற்பார்வை செய்யப்பட்டுவரும் கம்பெனிகளின் அழிவும், இவர்கள் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும் டிவிடெண்டுகளின் குறைவுமே இதற்குச் சில முக்கிய காரணங்களாகக் கூறலாம். இதுபற்றியே பணமுள்ளவர்கள் தொழில்களிலும் வியாபாரங்களிலும் தங்கள் பணத்தைப்போடப்பின்வாங்குகிறார்கள். இவ்விதச்சீர்கேடான விஷயங்களை ஒரேகாலத்தில் போக்க முடியாவிடினும், காலக்கிரமத்தில், நாம் செய்யும் காரியங்களில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படும்படி சில புதிய முறைகளை அனுசரிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட முறைகளில் ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்தக்கூடியது இராஜாங்கத்தாரால் ஸ்தாபிக்கப்படும் நாணயச்சாலையே. இந்த ஸ்தாபனத்தால், தொழில் முயற்சிகளுக்குப் பணம்போடும் விஷயமாய் ஜனங்களுக்கிருக்கும் நம்பிக்கைக்குறைவை எவ்வாறு நீக்கலாமென்பதை இங்கு எழுதுவோம்.

செல்வமுள்ளோர் தங்கள் பணத்தைத் தம்மாலோ அல்லது பிறராலோ, நடத்தப்படும் தொழிலில்போடப்பின்வாங்குகிறார்களேயன்றி இராஜாங்கத்தாரின் சம்பந்தமாக நடத்தப்படும் தொழில்களில்போடச் சற்றும் தயங்குவதில்லை. இதனால் ஜனங்களுக்கு இராசாங்கத்தாரிடம் எவ்வளவு நம்பிக்கையுள்ளதென்பது நன்கு விளங்குகின்றது. ஆதலால், இராஜாங்கத்தார் தங்கள் ஆதரவின்கீழ் ஓர் நாணயச்சாலையை ஆரம்பிப்பார்களாயின், பணமுள்ளவர்கள் தங்கள் பணத்தை அதில்போடக் கொஞ்சமும் பின்வாங்கமாட்டார்கள். இதனால், தொழில்கள் நன்கு விருத்தியடைந்து, தேச முற்போக்குக்கான பல நன்மைகள் விளையுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்தியர்களின் மூலதனமானது பொதுவாகத் தொழில்களுக்கு உபயோகப்படாமலிருப்பது, தொழில் அல்லது வியாபாரத்தில் போட்ட மூலதனம் அழிந்துபோய்விடுமோ என்ற பயத்தினால்

தான், ஆதலால், இராஜாங்கத்தார் மேற்குறித்த நாணயச்சாலைக்குத் தம் முழு ஆதரவையும் கொடுத்து ஏழைகளுக்கும் உபயோகப்படும்படி சௌகரியங்களைச் செய்துகொடுப்பார்களாயின், இதனால், ஜனங்கள் பலவித நன்மைகளையடைவதோடு எவர்க்கும் உபயோகப்படாமல் மூலையில் விழுந்துகிடக்கும் பணத்தைச் சேகரிக்கவும் ஏதுவாகும். இந்தியர்கள் தங்கள் பணத்தைப் புதைத்துவைக்கிறார்கள்; நகைகளைச் செய்து வீணாக்குகிறார்கள் என்ற அபவாதமும் நீங்கும்.

இப்படிப்பட்ட நாணயச்சாலையானது எல்லாவித பாங்கித்தொழில்களையும் செய்யலாம். இதனால் நிரம்ப லாபமும் கிடைக்கக்கூடும். புதிதாகத் தொழில் நடத்துபவர்களுக்கும், வியாபாரம் செய்பவர்களுக்கும் தேவையான மூலதனம்கொடுத்து உதவலாம். ஆரம்பத்தில் கவர்ன்மெண்டார் பாங்கியின் விஷயங்களைத் தாமே நிர்வகித்துப் பொதுஜனங்களுடைய அதிபதிகளும் நிபுணர்களும் கூடிய டைரெக்டொரேட்டின் ஆலோசனைகளைக் கவனித்துவரலாம். பிறகு கொஞ்சகாலமானபின், பாங்கின் விஷயங்கள் கொஞ்சம் திருத்தப்பாடானதும், இராஜாங்கத்தார் பாங்கியைத் தாமே நிர்வகிப்பதைவிட்டு மேற்பார்வைமாத்திரம் பார்த்துவரலாம். இந்த பாங்கியானது ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் தாலூக்காவிலும் தனது கிளைஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்தலாம். இதனால், கிராமாந்தரங்களில் வசிக்கும் குடியானவர்கள் முதற்கொண்டு பலரும் தங்கள் மிச்சமான பணத்தை இதில் டிபாஸிட்டாகப் போட்டுவைக்க ஸௌகரியமேற்படும்.

இந்த பாங்கானது நிபுணர்களின் ஆலோசனையைக்கொண்டு தக்க பொறுப்பின்பேரில் சில்லறை வியாபாரிகளுக்கும், தொழிலாளிகளுக்கும், குடியானவர்களுக்கும் கடனாகப் பணங்கொடுத்து உதவலாம். பொதுவாக, இந்தியரின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்காக ஏற்படுத்தப்படும் எல்லாத்தொழில்களுக்கும் பணவுதவி செய்யலாம். இவைதவிர, டிஸ்டிரிக்ட் போர்டுகளும், முனிஸிபாலிடிகளும் கிராமயூனியன்களும் கைத்தொழில், வியாபாரம், கல்வி, சுகாதாரம் முதலியவற்றின் அபிவிருத்திக்காகத் தமக்குத் தேவையான பணத்தைச் சௌகரியமான வட்டிக்குத் தமது வருமானத்தை ஈடுகாட்டிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இந்த பாங்கிற்கு இங்கிலாந்திலும் ஒரு கிளைஸ்தாபனத்தை ஏற்பாடு செய்யலாம். அங்கு இந்தியா மந்திரி அவர்கள் கொடுத்துவரும் கௌன்ஸில் பில்லுகளையும், இந்தியாவிற்காக வாங்கப்படும் வெள்ளிமுதலியவற்றையும் இப்பாங்கி வாங்கும்படி ஏற்படுத்தலாம். இதனால், இராஜாங்கத்தாருக்கு நன்மை ஏற்படுமென்பதில் ஐயமில்லை. இந்தியாவோடு வியாபாரம் செய்யும் மற்ற தேசங்களிலும் இப்பாங்கியின் கிளைகளை ஸ்தாபித்துத் தேவையான பணலேவாதேவி செய்துவரலாம். இவ்வித பாங்கியினால் இந்தியாவின் பொருளாதார நிலைமையானது தீவிரமாக அபிவிருத்தியடையுமென்பதில் ஐயமில்லை.

Kindergarten.

By Mr. N. R. Kedari Rao M.A., L.T.

கிண்டர்கார்டன்.

THE INFANTS' CLASS.

பாலர்வகுப்பு.

நமது பெரியோர்கள் "இளமையிற் கல்" என்னும் மூதுரையை மனத்திலிருத்திக் குழந்தைகளின் ஐந்தாம் பிராயத்திலேயே அக்ஷராப்பியாஸம் செய்துவந்தனரென்பது நமது துணிபு. இதுபற்றியே, "பருவத்தே பயிர்செய்" என்ற சாதாரணப் பழமொழியும் வழங்குகின்

றது. ஆயினும், சற்று ஆழ்ந்து யோசிக்கின், குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பு முன்னமே அவர்களின் படிப்பு ஆரம்பிக்கின்றதென்பது விளங்குகின்றது. குழந்தை ஜனித்தவுடனே அது காணும் காட்சிகளும், கேட்கும் தொனிகளும் அதன் மனதிற் பதிந்துவிடுமென்பதில் ஐயமில்லை. குழந்தைக்கு இரண்டு மூன்று வயதிலேயே தன்னைச்சுற்றி நடக்கும் விஷயங்கள் இன்னின்னவையென்று நன்கு புலப்படுகின்றதென்பதைச் சில உதாரணங்களைக்கொண்டு நிரூபிக்கலாம். தென்னிந்தியாவிற் பிறந்த ஒரு குழந்தையை மூன்றுவயதானபின் இங்கிலாந்து முதலிய சீதள தேசத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனால், இங்குப் பார்த்திராத காட்சிகளை இது கண்டவுடன், 'நாம் புதிதாக ஓரிடத்திற்கு வந்துவிட்டோம்' என்பதற்கு அறிகுறியாகச் சிரிக்கின்றது. அனுபவத்திலேயே கண்ட விஷயமொன்று: மழை அதிகமாக இல்லாத ஜில்லாக்களாகிய பல்லாரி கடப்பா பிராந்தியத்தில் பிறந்த ஒரு குழந்தையைத் தஞ்சாவூர், திருச்சினாப்பள்ளி பாகங்களில் அழைத்துவந்தசமயத்தில், ஒருநாள் நல்ல மழை பெய்தது. மழை இன்னதென்றே அறியாத அக்குழந்தை தன் தாயாரைப் பார்த்து 'யாரோ மேலேயிருந்து தண்ணீர் கொட்டுகிறார்களே'! என்று சொல்லிற்று. ஆதலால், பாலர் வகுப்பிலிருக்கும் சிறு குழந்தைகளை வெகு ஜாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாக்க வேண்டுவது அவசியமாகும்.

மேல்வகுப்புக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பதைக் காட்டிலும் கீழ்வகுப்புக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பது சிரமமான காரியமென்று முன்னமேயே கூறினோம். சாதாரணமாய் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி ஒருமணிநேரம் உபாத்தியாயர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், அதைக்கிரஹிக்கும்சக்தியானது மேல்வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு உண்டு; ஆனால், கீழ்வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு அவ்வளவில்லை. தத்துவசாஸ்திரிகள் இவ்விஷயத்தை ஆராய்ச்சிசெய்து நான்காவது வகுப்புவரையுள்ள பிள்ளைகளுக்கு ஒரேவிஷயத்தில் முப்பது நிமிஷங்களுக்குமேல் கவனம் செல்லாது என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். பாலர்வகுப்புப்பிள்ளைகளுக்கு ஒரேவிஷயத்தில் பத்து அல்லது பதினைந்து நிமிஷத்துக்குமேல் புத்தி செல்லாது. தவிரவும், ஹை ஸ்கூல்களிலும், காலேஜ்களிலும்வாசிக்கும்பிள்ளைகள் நாளொன்றுக்கு ஐந்து அல்லது ஆறுமணிநேரம் பள்ளிக்கூடத்திலேயேயிருந்து கல்விகற்கிறார்கள். பிரைமரி ஸ்கூலில் படிப்பவர்களோ, ஒரு நாளைக்கு மூன்று அல்லது நான்குமணிநேரத்திற்குமேல் கல்வி கற்கமுடியாது. மேல்வகுப்புப்பிள்ளைகள் ஒருமணிநேரம் கல்விகற்றபிறகு, இடையே சுமார் ஐந்து நிமிஷங்கள் விட்டு மீண்டும் மற்றொரு பாடத்தைக் கவனிப்பார்கள். பாலர் வகுப்புக்கோ, ஒருபாடம் முடிந்து மற்றொருபாடம் ஆரம்பிப்பதற்கு இடையில் கால்மணிநேரமாவது பிள்ளைகள் சுயேச்சையாயிருக்கும்படி விடவேண்டும். அப்போதுதான் குழந்தைகள் சந்தோஷமாயும் குதூகலமாயும் இருப்பார்கள்.

பாலர்க்குப் பள்ளிக்கூடம் காலையில் பத்து மணிக்கு ஆரம்பிப்பது உசிதமாவென்பது யோசிக்கத்தக்க விஷயம். இத்தேசத்தில் பகல் 10-மணிக்குமேல் வெயிலின் கடுமை அதிகமானதால், அக்காலத்தில் சிறுவர்கள் கல்வி கற்பது கொஞ்சம் சிரமமாகவே யிருக்கும். ஆகவே, சிலர் முற்காலத்திலிருந்த வழக்கத்தை அனுசரித்துக் காலையில் ஏழுமணிமுதல் ஒன்பதுமணிவரையிலும், பிறகுமாலைநாலுமணி முதல் ஐந்துமணிவரையிலுமே சிறுவர்களுக்குக் கல்விகற்பிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். ஆனால், நாம் எண்ணியவாறே காலையிலும் மாலையிலும் மாத்திரம் சிறுவர்களுக்குக் கல்வி போதிக்கவேண்டுமென்பதை எல்லாவிடங்களிலும் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருவது சாத்தியமன்று. ஆகவே, சிறுவர்கள் பள்ளிக்குப்போய்க் காலை பத்துமணிமுதல் ஒரு மணிவரையிலும், பிறகு இரண்டுமணி முதல் நான்குமணிவரையிலும் என்ன செய்யவேண்டுமென்பதை இங்குக் கவனிப்போம்.

பள்ளிக்கூடம் வரும் சிறுவர்கள் கொஞ்சதூரமாவது நடந்திருப்பார்களாதலால், அவர்கள் சற்றுக் களைப்புடனிருப்பார்கள். ஆதலால், அச்சமயம் அவர்களுக்குச் சிரமமான வேலை ஒன்றும் கொடுக்காமல், இனிமையான கதைகளை உபாத்தியாயர் சொல்லவேண்டும். பிள்ளைகள் கதை கேட்டபிறகு, பத்துநிமிஷங்கள் உலாவித்திரிந்து ஏதாவது தங்களுக்குத் தெரிந்த பாடல்களைப் பாடலாம்; அல்லது, சுயேச்சையாய் அரைமணி அல்லது முக்கால்மணி நேரம் தூங்குவது நன்று. பள்ளிக்குப்போவது தூங்குவதற்குத்தானா? என்று சிலர் எண்ணக்கூடும். நாலைந்து வயது குழந்தைகளுக்குச் சுமார் பன்னிரண்டுமணிநேரம் தூக்கம் வேண்டியிருக்கிறது. வீட்டில் பலவிதக் காரணங்களினால் குழந்தைகள் அவ்வளவு நேரம் தூங்க முடிவதில்லை. இதனால், அவைகள் சோர்ந்திருக்கும். உபாத்தியார் எவ்வளவு சொல்லிக்கொடுத்தாலும் அவை அவர்களின் புத்தியில் ஏறா; கொஞ்ச நேரம் நன்றாய்த் தூங்கினால் இளைப்பாறி ஸந்தோஷமாயிருப்பார்கள்; பிறகு பாடம் சொல்லிக்கொடுத்தால், நன்கு கவனிப்பார்கள்.

பாலர்வகுப்புக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கும் விஷயம் முழுதும் கதைமூலமாகவும், விளையாட்டுமூலமாகவும் இருக்கவேண்டுமேயன்றி, வேறு விதமாய்ச் சொல்லிக்கொடுப்பது நல்லதன்று என்பதை முன்னமேயே சொன்னோம். ஆற்றுமணலில் பொம்மை செய்தல், பப்பரம், கிலுகிலுப்பை முதலியவற்றை வைத்துக்கொண்டு வேடிக்கையாய்க் காலம்போக்குதல், சாக்கட்டியால் கறுப்புப்பலகையில் தமதிஷ்டம்போல் சித்திரம் வரைதல், கண்ணாமூச்சி ரெயில்வண்டி விளையாட்டு முதலியனவும், இவைபோன்ற பலவும் நமது சிறுவர்களுக்கு ஏற்றவை என்பதில் சந்தேகமில்லை. சிறுவர்கள் இவ்விதம் விளையாடுவதால் அவைகளுக்குத்தம் கைகால்கள் முதலிய அவயவங்களைச் சுயேச்சையாய் உபயோகிக்கும் திறன் உண்டாகும். இலை, கொடி, நாற்காலி, மேஜை, மிருகங்கள், பக்ஷிகள் இவைகளின் சித்திரங்களைச் சிறுவர்கள் எழுதினால், அவர்களுக்குக் கவனிக்கும் சக்தி சுலபமாய் ஏற்படும். பூனைக்கு இன்னின்ன அவயவங்கள் இத்தகையனவென்று புஸ்தகத்திலிருந்து அறிவதைக்காட்டிலும், பூனையைப்போல் ஒருபடம் எழுதினால், சிறுவர்கள் அதைக்கொண்டு விஷயங்களைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்வார்கள். புஸ்தகத்திலிருந்து அறிந்துகொண்ட விஷயம் மறந்துபோனாலும், தாமாகவே சிரமப்பட்டுச் சித்திரம் எழுதிக்கற்றுக்கொண்ட விஷயம் மறக்காது. இம்மாதிரியே யானைக்கு நாலுகால்களும் ஒரு வாலும் தவிர, முன்னால் ஒரு தும்பிக்கையுமிருக்கின்றதென்பதை களிமண்ணினால் யானைபோன்ற ஒரு உருவத்தைச் செய்தால் நன்கு தெரியவரும்.

இன்னும், உபயோகமற்ற காகிதத்தை வைத்துக்கொண்டு கப்பல், கத்திக்கப்பல், மைக்கூடு முதலியனவற்றைச் செய்தலும், சதுரம், திரிகோணம் முதலிய விஷயங்களைக் கத்தரித்தலும் சிறுவர்களுக்கு நன்மை பயக்கும். இயற்கையற்புதங்களில், ஆலமரத்து விழுது, தென்னம்பட்டை, மாங்காய், வாழைத்தண்டு, மல்லிகைப்பூ முதலியவைகளைச் சிறுபிள்ளைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடத்திலேயாவது அல்லது அவையிருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோயாவது காட்டுவது அவசியமாகும். இப்படியே, கணிதத்திலும், ‘நாலும் ஐந்தும் ஒன்பது’ என்று சொல்வதைக்காட்டிலும், குன்றுமணியையாவது அல்லது புளியங்கொட்டையையாவதுவைத்துக்கொண்டு சிறுவர்களுக்கு நிரூபித்துக்காட்டுவது நல்லது. எவ்விதத்திலும் பாலர்க்கு விஷயங்களை நேராகவே ரூபித்துக்காட்டினால் அவர்களின் மனதில் விஷயம் சுலபமாய்ப் பதியும்.

பாலர்வகுப்பில் ஒருவருஷத்தில் சாதாரணமாய்க் கணக்கில் ஒன்றுமுதல் ஐம்பதுவரை எண்ணுதல், கூட்டல், கழித்தல் இவை சுலபமாய்ச் சொல்லிக்கொடுக்கலாம். கைவிரலும் கால்விரலும் இப்படிச் சொல்லிக்கொடுப்பதில் வெகு உபயோகமாயிருக்கும். இராகத்தோடு

பாட்டுக்களையும் சொல்லிக்கொடுக்கலாம். இயற்கையில், இராப்பகல் எவ்விதம் மாறிமாறி வருகின்றதென்பதையும், பூஞ்செடிகொடிகள், பட்சிகள், மிருகங்கள் இவைகளையும், இவை போன்ற மற்றும் பலவற்றையும் பற்றிச் சொல்லிக்கொடுக்கலாம்.

இவ்வளவும் கற்றபிறகு, அவர்கள் முதல் வகுப்புக்குத் தக்கவர்களாவார்கள். அது முதற்கொண்டு நாலாவது வகுப்புவரையில் அவர்களுக்கு என்னென்ன விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமென்பதைப் பின் வரும் அத்தியாயங்களில் கூறுவோம்.

என். ஆர். சேஷாசிராவ் எம் ஏ; எல். டி.

Some uses of Erukkam Plant.

எருக்கஞ்செடியின் சில உபயோகங்கள்.

சாதாரணமாக எங்கும் ஏராளமாய்க் கிடைக்கக்கூடிய வஸ்துக்களின் உபயோகமானது நமக்கு நன்கு புலப்படுவதில்லை. நமது தேசத்தில் எருக்கஞ்செடியானது ஏராளமாக வளர்ந்திருந்தும், அது எவ்விதத்தில் நமக்கு உபயோகப்படுகின்றதென்பது திட்டமாகப் பலருக்கும் தெரியாது. எருக்கானது நார் கொடுக்கக்கூடிய செடிகளில் ஒன்று. இதன் பட்டையிலிருந்து நார் உரித்தெடுக்கப்படுகின்றது. இந்த நாரானது தென்னை, கற்றாழை முதலியவற்றின் நார்களைக்காட்டிலும் மிகவும் உறுதியுள்ளது.

ஜனங்கள் தென்னை, சணல் முதலான நார்களை அடிக்கடி கையாண்டுவரும்போது எருக்கம் நாரை மாத்திரம் அவர்கள் உபயோகப்படுத்தாமலிருப்பதற்கான காரணம் புலப்படவில்லை. தென்னை, சணல் முதலான நார்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு எடுத்துக்கொண்டு அதில் 350 பவுண்டுகொண்ட பாரத்தைத் தொங்கவிட்டு அந்நார்கள் அறுபட்டால், அதே அளவுள்ள எருக்கம்நாரில் 450 பவுண்டு எடையுள்ள பாரத்தைக் கட்டித் தொங்கவிடலாம்.

இச்செடியின் நாரானது சணல் முதலான நார்களைப்போல நெசவுக்கும் உபயோகப்படுகின்றது. நாரெடுப்பதிலும் கஷ்டமில்லை. செடியிலிருந்து பட்டையை எடுத்து மெல்லியதாய்க் கிழித்துத் தண்ணீரில் ஊறப்போட்டு எடுத்தால், சிறந்த நார் கிடைக்கின்றது. மற்றைய நார்களைப்போல் இதை அதிகநாட்கள் தண்ணீரில் ஊறப்போட்டிருந்தாலும், கொஞ்சமும் கெடுவதில்லை.

விவசாய சம்பந்தமாக இச்செடியானது எவ்வளவு பிரயோஜனப்படுகின்றதென்பதை இனிக் கவனிப்போம்.

சிலவிடங்களில் எருக்கந்தழையானது வயல்களுக்கு எருவாக உபயோகிக்கப்படுகின்றது. ஆனால், இதன் உபயோகமானது பலருக்கும் அதிகமாகத் தெரியாமலிருக்கின்றது. ஆகவே, ஜனங்கள் நெடுந்தூரத்திலிருந்து கொளுஞ்சி முதலான தழைகளைக்கொண்டு வருகிறார்களேயொழிய, தமக்கு அருகிலேயேயிருக்கும் எருக்கந்தழையை உபயோகப்படுத்துவதில்லை.

சில விவசாயிகள் எருக்கந்தழையை நாற்றங்கால்களுக்கு மாத்திரம் உபயோகிக்கிறார்கள். இது மிகவெளிதில் அழுகக்கூடியதாதலால், அவர்கள் இதை நாற்றங்காலுக்கு மாத்திரந்தான் ஏற்றதென்றும், மற்றைப் பயிர்களுக்கு உபயோகப்படாதென்றும் கருதுகிறார்கள். எருக்கந்தழையைப் பயிருக்குப் போட்டால், பயிர் எரிந்துபோகுமென்றும் சிலருடைய அபிப்பிராயம்.

எருக்கஞ்செடியை ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் 4 அடி தூரம் இடைவிட்டுப்பயிர்செய்தால், வருஷம் 1-க்கு 10 டன் அல்லது 20 வண்டி பாரமுள்ள தழை கிடைக்கும். வண்டி 1-க்கு

ரூ. 5 வீதம் 20 வண்டிகளுக்கு ரூ. 100 கிடைக்கும். இதைப் பயிர்செய்வதற்கான செலவு முதல் வருஷத்தில் ரூ. 40 செல்லும். அதன் பிறகு செலவுகிடையாது. தழைமாத்திரம் வெட்டிக்கொண்டிருக்கலாம். இதற்கு ஆடுமாடுகளினால் சேதம் இல்லை. ஆனால், ஒருவித விட்டில்கள் ஆயிரக்கணக்காய் உண்டாகித் தழைகளைத் தின்றுவிடும். அப்போது சமயம் பார்த்து இவ்விட்டில்கள் இறங்குவதற்கு முன்னமேயே தழைகளை வெட்டிவிடவேண்டும். அச்சமயத்தில் தழைகளை உபயோகிப்பதற்கு நிலம் தயாராயில்லாவிட்டால், எருக்குழிகளில் அவைகளைப்போட்டு மூடிவைத்து வேண்டும்போது உபயோகித்துக்கொள்ளலாம்.

எருக்கந்தழை நெற்பயிருக்கு சிலாக்கியமானதென்பதைக் கீழே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் கோயமுத்தூர் சர்க்கார்பண்ணையிலும், பாலூர் வியவசாயப் பண்ணையிலும் பரீக்ஷிக்கப்பட்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கணக்கால் தெரியலாம்.

கோயமுத்தூர் பண்ணையில் ஏக்கர் 1-க்கு 4000 இராத்தல் வீதம் கொழுஞ்சித்தழையும், எருக்கந்தழையும் போட்டுவந்ததில் கீழ்க்கண்டவாறு பலன் கிடைத்திருக்கின்றது.

வருஷம்.	எருக்கந்தழை போட்டது.		கொழுஞ்சித்தழை போட்டது.	
	நெல் தானியம் இராத்தல்.	வைக்கோல் இராத்தல்.	நெல் தானியம் இராத்தல்.	வைக்கோல் இராத்தல்.
1908—09	2369	4955	2500	2367
1909—10	3537	3583	3520	3596
1910—11	3756	4269	3399	4110

மேற்குறித்த கணக்கால் கொழுஞ்சியைவிட எருக்கந்தழை உபயோகித்த நிலத்திலேயே அதிகமான தானியமும் வைக்கோலும் கிடைத்ததென்பது தெரியலாம்.

இம்மாதிரியான பரீக்ஷை பாலூர் சர்க்கார் பண்ணையிலும் 1907-ம் வருஷம்முதல் 1910-ம் வருஷம்வரை நடத்தப்பட்டதில் கீழ்க்கண்டவாறு பலன்கண்டிருக்கின்றது.

வருஷம்.	ஏக்கர் 1-க்கு 80 தலைச்சுமை பூவரசு, வாகை, வேப்பம் முதலிய பலவகைத்தழைகள் உபயோகித்ததில் நெல் விளைவு இராத்தல்.	ஏக்கர் 1-க்கு 500 இராத்தல் நிலக்கடலைப்பிண்ணாக்கு உபயோகித்ததில் நெல் விளைவு இராத்தல்.	ஏக்கர் 1-க்கு 10வண்டி சாணி எரு உபயோகித்ததில் நெல் விளைவு இராத்தல்.	ஏக்கர் 1-க்கு 80 தலைச்சுமை எருக்கந்தழை உபயோகித்ததில் நெல்விளைவு இராத்தல்.
1907	1540	1568	1592	1590
1908	1968	2078	2004	2400
1909	1728	1832	1672	1704
1910	2898	2594	3048	2872

குறிப்பு:—இந்த வியாசத்தில் காணப்படும் கணக்குகள் "கிருஷிகனி" யின்று எடுக்கப்பட்டவை.

இக்கணக்குக்களால்மற்றவகைத் தழைகளைக் காட்டிலும் எருக்கந்தழையானது கொஞ்சமும் தாழ்ந்ததன்று என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. ஆகவே, நமது வியவசாயிகள் எருக்கஞ் செடியை அலக்ஷியஞ்செய்யாமல் உபயோகப்படுத்தி நல்ல பலனை அடைவார்களென்று நம்பப்படுகின்றது.

Researches on the History of Buddah.

By Mr. T. A. Gopinatha Rao, M. A.

புத்தசரித்திரத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகள்.

இப்பாரதகண்டத்திற்றோன்றி ஓங்கிவளர்ந்து நெடுங்காலம் வாழ்ந்து பின்பு பூடற்றுப்போகிய பௌத்தமதத்தின் சரித்திரம் மிக்க வியப்பைத் தரத்தக்கதே. திபெத்து, பர்மா, சீனம், ஜப்பான், சயாம், சிங்கள முதலியவிடங்களில் தழைத்திருப்பத் தன் ஜனனபூமியாகிப் பலநாட்டுக்கும் நடுப்பட்டிருக்கும் இப்பாரதகண்டத்தில் எத்தனைகாலம் பகவான் புத்தருடைய தருமசக்கரம் நாட்டப்பெற்றதென்பதும், எவ்வெக்காரணங்களால் வலிகெட்டுச் சீர்குலைந்ததென்பதும், எக்காலத்து இந்தியாவினின்றும் விலகிற்றென்பதும், அம்மதத்தாருடைய கோயில்களும் விக்கிரகங்களும் எங்குபோயொளித்தனவென்பதும், இம்மதத்தினரெவ்வாறுணர்களென்பதும் முதலிய விஷயங்களைப்பற்றிச் சரித்திரத்தில் அபிமானமுடையார்கட்கு அறிய மிகவும் விருப்பமுண்டாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலால், எனக்குக்கிடைத்த ஆதாரங்களைக்கொண்டு தென்னிந்தியாவில் பௌத்தமதவிஷயமான சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லத் துணிகிறேன்.

தென்னிந்தியாவில் பௌத்தமதத்தைமுதன்முதற் பரவச்செய்தவர்கள் அசோகன்பந்துக்களாகிய மஹேந்துவும், சங்கமித்திரையும் என்பவர்கள். இவர்களால் நாட்டப்பெற்ற பௌத்தமதம் செழித்துவளர்ந்துவந்ததென்பதற்குப் பற்பல சான்றுகளுள.

மைசூரிலாகாவிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அசோகமகாராஜன் சாஸனத்தால் அவ்வரசனதிகாரம் தென்னாட்டின்கண் மைசூர் இராஜ்யத்தின் வடவெல்லைவரை செலுத்தப்பட்டுவந்ததென்பதும் அவன் நாடுமுழுதிலும் பௌத்தமதம் பிரபலமாய்ப்பிரசாரத்திலிருந்ததென்பதும் நன்குவிளங்கும். பின்னர் ஐம்பெருங்காப்பியங்களுளொன்றாகிய மணிமேகலையில் மணிமேகலையென்னும் பிக்ஷுணிசிரோமணி காஞ்சிமாநகர் புக்ககாலையில், அவ்வூரிலாண்டுவந்த சோழவரசன் இவட்கு, சோழன் கிள்ளியாற்கட்டப்பட்ட பௌத்தசெயித்தியம் காட்டியதுமன்றி இவள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இந்நகரில் அவ்வரசன் ஒரு உத்தியானமும், இதினிடையில் ஒரு புத்தபீடிகையும், தீவதிலகைகோயிலும், இதனருகில் ஒரு வாவியும் மணிபல்லவமென்னுந்தீவிலிருப்பது போலச் சமைத்தானென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இக்காஞ்சிபுரம் தென்னாட்டின்கண்ணதோர் மிகப்பழையநகரமாயும், ஸ்மரணமாத்திரத்தால் முத்திதாயகமான ஸ்தலங்களில் ஒன்றாயும், பல்வேறுமதத்தினருள் மேன்மைபடைத்தவல்லோர்கள் வசித்துவந்ததாயும், வெவ்வேறுமதத்தினர் கோவில்பள்ளிமுதலியன வுடையதாயும், கிறிஸ்தவாப்தத்தின் முதனான்கு நூற்றாண்டுவரை சோழர்களுக்கு இராஜதானியாயும், பின்னர் பல்லவர்களினிராஜதானியாயுமிருந்தவிடம். பதஞ்சலிபகவான் தம்முடைய மகாபாஷ்யத்தில் காஞ்சியைக்குறித்தெழுதியிருக்கிறார். எனவே கிருஸ்தப்தத்தின் முன்னரே மிக்க பிரசித்திபெற்ற நகரமென்பதிற்சம்சயமொன்றுமில்லை. பல்லவவரசர்கள் பழங்காலத்திய மற்றையவமிசத்தரசர்கள்போலப் பற்பல மதத்தையுஞ்சார்ந்து

ஒழுகியவர்களென்பது அவர்கள் பெயர்களிற் சிலவாகிய புத்தவர்மன், ஸ்கந்தவர்மன், பரமேசுவரவர்மன், நரசிங்கவர்மன் என்பவைகளால் அறியலாகும். இவர்களிற் சிலர் பௌத்தர்களாயிருந்தார்களென்பது சாஸனங்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. யுவங்சுவங் என்னும் சீனதேசத்துப்பௌத்தயாத்திரிகர் காஞ்சீபுரத்தைத் தாிசித்த அந்நாள் அந்நகரில் 100 பௌத்த செயித்தியங்களும் அவைகளில் 10,000 ஸ்தவிர ஸங்கத்தவருமிருந்தார்களென்று எழுதியிருக்கிறார். பின்னும், இவ்விடத்தில் ஜைனக்கோயில்கள் 80 உண்டென்றும், அவைகளிலநேகம் திகம்பரமதத்தாரதென்றும் அறிவிக்கிறார். இவ்வூரிற் பற்பலவிடங்களில் புத்தபகவான் தம்மதவிஷயமாய்ப் பிரசங்கித்ததாகவும், அவ்வாறுள்ளவிடங்கள்தோறும் அசோகமகாராஜன் ஸ்தூபங்களைக்கட்டிவைத்தானென்றும் இவர் எழுதியது உண்மையாயின் இந்தச் செயித்தியங்களிலும் ஸ்தூபங்களிலும் விக்கிரகங்களிலும் சிலவேனுங்காணப்படவேண்டுமே? அன்றியும், நாலந்தையின் சர்வகலாசாலையில் யுவாங்சுவங்காலத்தில் மகாபண்டித ஸ்தானத்தை வகித்தவர்களிலொருவராகிய தர்மபாலரென்பவர் பிறந்தவிடமும் இக்காஞ்சீபுரமாகும். தர்மபாலர் காஞ்சிபுரத்திற் பெரியதோருத்தியோகத்திலமர்ந்திருந்த ஹீனயான மதகாரராய ஒருவர் மகனாய்ப்பிறந்து, கல்வி கேள்விகளாற்றம்மின்மிக்காரின்றி வடதேசத்தின்கண்சென்று மகாயானத்தைத்தழுவி நாலந்தவில் உபதேசகரானவர்.

பின்னும், காஞ்சீபுரத்தையாண்ட சிம்மவர்மனென்னுமரசன் புதல்வன் பரமேசுவரவர்மன் என்பவனியற்றிய மத்தவிலாசபிரகஸனம் என்னும் ஓர் சிறியநாடகத்தில் அந்நகரிலுள்ள பௌத்தபிக்ஷுக்களினுடையவும் காளாமுக சைவர்களுடையவும் துர்க்குணங்களை இவ்விரு மதத்தினர் அக்காலத்திருந்த இயற்கைக்கு நன்கிணங்க வர்ணித்துள்ளார். இவர் ஆணையிற் பொறித்த ஓர் சாஸனத்திலும் இந்நாடகத்தைக்குறித்திருக்கிறபடியால், இது இவனேயியற்றியதென்பதிற்றடையொன்றுமில்லை. இவர்காலம் கி. பி. 7-ம் நூற்றூண்டு எனவே, இவர் காலத்துப்பௌத்தமதம் காஞ்சீபுரத்திலிருந்ததென்பது நிச்சயம்.

தேவாரம்பாடிய சைவநாயன்மார்கள்காலத்தும் காஞ்சீபுரத்தில் பௌத்தர்கள் ஏராளமாயிருந்தார்களென்பதை இந்நாயன்மார்கள் ஆங்காங்கு போதியார், பிண்டியார், தேரர் என்று குறித்து இவர்களை இழித்துக்கூறுவதனால் விளங்கும்.

கி. பி. 8-ம் நூற்றூண்டினிறுதியிலும் 9-ம் நூற்றூண்டின் ஆதியிலுமிருந்த சங்கரபகவத்பாதாசாரியர் காஞ்சியிலிருந்த பௌத்தாதி பாஹ்ய மதங்களைவென்று அவர்களை அவ்விடத்தினின்றும் துரத்தினர் என்று ஓர் ஐதிகமுண்டு. இந்நகரில் ஹிமசீதளன் என்னுமோரரசன் ஆண்டுவந்தகாலத்தில் அகளங்கனென்னும் ஜைனபிக்ஷு ஒருவர், பௌத்தர்களை வலுவில் வாதுக்கழைத்து, அவர்களை வாதில் வென்று அவர்கள் வலிதொலைத்தாரென்றும் ஓர் ஐதிகமுண்டு.

இங்ஙனமாகப் பலபடியாற் பௌத்தமத நிறைந்த காஞ்சியென்று புகழ்படைத்தநகரத்தினின்று அம்மதம் தொலைந்தபின்னர், அம்மதத்தினர்கோயில்களேனும் விக்கிரகங்களேனும் காணப்படவேண்டுமல்லவோவெனின், பல விக்கிரகங்களவ்விடத்தில் நானே முதன் முதற் கண்டுபிடித்துள்ளேன். அவைகளில் 7 அடி நீளத்தில் நின்ற திருக்கோலமான புத்த விக்கிரகமொன்று காமாக்ஷியம்மன் கர்ப்பக்கிருகத்துக்கடுத்த சுற்றுமண்டபத்தில் இன்றும் கிடக்கின்றது; மற்றொன்று இரண்டாம் பிராகாரத்தில் தலைமுறிந்துபோய் உட்கார்ந்திருக்கிறது. இன்னும் ஒன்று கோயிலின் தென்கிழக்கில் அடுத்துள்ள ஒரு தென்னந்தோட்டத்திலிருக்கின்றது. வேறு இரண்டு விக்கிரகங்கள் கருக்கிலமர்ந்த அம்மன்கோயிலில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பின்னும், ஏகாம்பரநாத ஸ்வாமிகோயிலில்......விக்கிரகங்க

ளுள. ஆகவே, காஞ்சிபுரத்தில் பௌத்தமத சம்பந்தமான சின்னங்கள் பலவுளவென்பதற்கு நாம் வைத்திருக்கும் படங்களே வலியசான்றாகும்.

நெல்லிக்குப்பத்தையடுத்து, திருச்சோபுரமென்று ஒரு குக்கிராமமுண்டு. அதிற் பாடல்பெற்றசைவாலயமொன்றுண்டு. அது மணலில் மூழ்கிக்கிடந்து சிலவருடங்கட்குமுன்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யப்பெற்று இப்பொழுது ஒருவித நல்ல ஸ்திதியிலிருக்கிறது. இக்கோயிலில் என்னாற்கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒரு கல்லில் பௌத்தசங்கத்தையும், சாரிபுத்திரனென்னுமொருவன் பெயரையும் குறிக்கும் ஒரு சாஸனம் ஜடிலவர்மசுந்தர பாண்டியன் காலத்திலெழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது கி. பி. 1......சாரிபுத்திரன் என்னும் பெயர் பௌத்தர்பெயர் என்னக் கொஞ்சமேனும் சந்தேகமில்லை. சங்கத்தையுங்கூடக் கூறியிருப்பதனால் அது பௌத்தசங்கமே எனத் துணியலாம்.

நாகபட்டினத்தில் முதல்இராஜராஜன்காலத்தில் சடாரத்தரசனான......விஜயோத்துங்கவர்மனென்பான் தன் தந்தை சூடாமணிவர்மன் பெயரால் ஒரு விஹாரஞ்சமைத்து, அதற்கு வேண்டுஞ்செலவுகட்காக ஆனைமங்கலமென்னுங்கிராமத்தை இராஜராஜனாற் கொடுக்கப்பெற்று இக்கோயிலுக்களித்தான். இக்கோயிலைச்சிலகாலத்துக்கு முன்பு காதோலிக் கிறிஸ்தவப்பாதிரிகள் விலைக்குவாங்கி இதிலிருந்த புதுவெள்ளிக்கோபுரத்தையும், இதிற்கிடைத்த பல பௌத்தவிக்கிரகங்களையும் ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். இதிலிப்பொழுது அக்காலத்திய பழைய ஒரு குளம் மட்டும் இன்றுங் காணலாம்.

திருவாங்கூர்ச் சமஸ்தானத்திற் பலவிடங்களிலும் பௌத்தவிக்ரகங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை கிடைக்கும் ஊர்களெல்லாம் பள்ளிக்கல்லென்னும் பெயரை உடையன. இவ்வார்த்தையின் பொருள் பள்ளியினருகேயிருக்கும் ஊர் என்பது.

சில வருடங்களுக்குமுன்னர் எனக்கோர் தாம்பிரசாஸனங்கிடைத்தது. அதில் தமிழில் எழுதிய முதற்பாகத்தில் ஒரு எடுதவிர மற்றவை காணப்படவில்லை. இரண்டாம்பாகத்தில் சமஸ்கிருதபாஷையில் விருஷ்ணி அல்லது ஆய்க்குலத்தினனாகிய விக்கிரமாதித்தியவரகுணமகாராஜா திருமூலவாதத்துப்பட்டாரகர்க்குச் சிலபூமிகளைக் கொடுத்ததாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். சாஸனத்தின் ஆரம்பத்தில் சௌத்தோதனி (புத்தனை) யையும், தர்மத்தையும், ஸங்கத்தையும் புகழ்ந்துள்ளது. இச்சாஸனத்தை அச்சிட்டகாலத்து அதிற்கூறப்பட்டகோயிலின்பெயர் அல்லது ஊரின்பெயர் திருமூலவாதமோ பாதமோவென்று சந்தேகப்படவேண்டியிருந்தது. பின்னர் மூஷகவம்சமென்று சம்ஸ்கிருதகாவியமொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதினின்றும் இவ்வூர்ப்பெயர் ஸ்ரீமூலவாசமென்று விளங்கிற்று. சோழவரசன் தன்மேல் படையெடுத்து வருகிறானென்று தனக்குதவியாக மூஷகவரசனைக் கேரளராஜன் வேண்டினான். அவன் வேண்டுகோட்கிணங்கி மூஷகவரசன் தன் மருமகனாகிய வலபனென்பானை ஒரு பெரிய சேனையுடன் அனுப்பினான். பாதிவழிகடந்துபோனதும் ஒற்றர்வந்து மூஷகவரசனிறந்தானென்றும், அயல்நாட்டரசன் மூஷகராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டாளுகிறானென்றுந் தெரிவித்தார்கள். சங்கதிகளெல்லாம் செவிமடுத்த வலபன் வெகுண்டு தனக்கு நேர்ந்த விபத்தைக் கேரளராஜனுக்கு அறிவித்து; தான் தன் ராஜ்யத்தை நோக்கிச் சென்றான். செல்லும் மார்க்கத்தில் ஸ்ரீமூலவாசத்தில் புத்தபகவானைத்தரிசித்து அவ்விடத்திலுள்ள பௌத்தசான்றோரால் ஆசிர்வதிக்கப்பெற்று, சமுத்திரத்தாற்கபளீகரிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீமூலவாசத்தின்கரையைக் கல்முதலியவைகளால் கெட்டிப்படுத்திவிட்டு யாத்திரை புற

பட்டான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. விக்கிரமாதித்தவரகுணன்காலம் கி. பி. 865. சோழர்கள் மேனாட்டுக்குப் படையெடுத்துச் சென்றது இராஜேந்திர சோழன்காலம்; அதாவது கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டின் கடைசிக்காலம். கி. பி. 865-ல் பிரபலமாயிருந்தகோயில் சுமார் 1100 கி. பி யில் அழிந்திருக்கவேண்டும். அதாவது கீழ்ச்சமுத்திரக்கரையில் நாகப்பட்டினத்துள் ஒரு பிரபல பௌத்த விஹாரம் தோன்றியகாலத்தில் மேற்குச்சமுத்திரக்கரையில் நாகப்பட்டினத்துக்கு நேர்மேற்காயுள்ள மிக்கபிரசித்தியடைந்திருந்த ஸ்ரீமூலவாசம் சமுத்திரத்தால் நாசமடைந்தது. இம்மூலவாசம் வெகு புகழ்படைத்தவிடம் என்பது காந்தாரதேசத்துக்கண்டெடுத்த ஒரு பௌத்த லோகேசுவரவிக்கிரகத்தால் விளங்குகிறது. இதன்பீடத்தில் அதை,—

"தக்ஷிணாபதமூல வாஸ லோகநாத" என்று வர்ணித்திருப்பதைக்கொண்டு வெகுதூரத்துள்ள காந்தாரநாட்டிலும், ஸ்ரீமூலவாசத்துலோகேசுவரபிம்பத்தின் பிரதி ஒன்று வைக்கத் தோன்றிற்று என்று ஊகிக்கின், இவ்வூரின் பௌத்தாலயத்தின் பழமையும் பெருமையும் கூறவும்வேண்டுமோ? இம்மூலவாசம் மலையாளத்தில் எவ்விடத்திலிருந்ததோ நிச்சயமாகக் கூற வியலாததாயிருக்கிறது. ஆனால், அம்பலப்புழைக்குப் பக்கத்திலிருக்கலாமென்று உத்தேசிக்க விடமுண்டு.

அம்பலப்புழையையடுத்து, கருமாடி என்னும் ஒரு ஊர் உண்டு. அவ்வூரில் ஆற்றங்கரையோரத்தில் கருமாடிக்குட்டனென்று ஒரு சிலாபிம்பமுண்டு. அந்நாட்டார் அது ஒருபுலையனென்றும், அவன் ஒரு பிராமணன் இருக்குமிடத்திற்கருகேவந்தபோது, பிராமணனாற் கல்லாய்ப்போகவென்று சபிக்கப்பட்டானென்றும் ஒரு ஐதிகத்தைக் கூறுவர். என்கிலும், அவ்விக்கிரகத்தின் படத்தை உற்றுநோக்குவோர்க்கு அஃதோர் பௌத்தவிக்கிரகம் என்று விளங்காதிராது.

பின்னும், மாவேலிக்கரையென்னுமூரில் ஒரு பௌத்தவிக்கிரகமுண்டு. இவ்வூருக்கு 7 மைல் தூரத்திலுள்ள பள்ளிக்கல்லுக்கடுத்த பாணிக்காவு என்னும் ஊரில் ஒரு பிம்பமுண்டு. மற்றும் ஆடூர் என்னும் ஊரையடுத்து இன்னமொரு பள்ளிக்கல் என்கிற ஊர் உண்டு. அதில் ஒரு தலையற்ற பௌத்தவிக்கிரகம் எனக்குக் கிடைத்தது. அதை இப்பொழுது நான் திருவனந்தபுரத்துக்காட்சிச்சாலையில் வைப்பித்திருக்கிறேன். இன்னமும் கருநாகப்பள்ளியடுத்து ஒரிடத்தில் மற்றொரு விக்கிரகமிருப்பதாகக் கேள்வி.

ஆகவே, மேற்கே மலைநாட்டில் வெகுகாலமாய்ப் பௌத்தமதம் வெகு பிரபலமாயிருந்ததென்றும், சுமார் 1,100 கி. பி. க்குள் அழிந்ததென்றும் சொல்லலாம். தென்னிந்தியாவில் பௌத்தம் சுமார் கி. பி. 1,300 வரையிருந்ததல்லாமல், அதற்குப்பிறகு இருந்ததாகத் தோன்றவில்லை.

பௌத்தமதம் என்னகாரணத்தால் இந்தியாவில் நிலைநிற்கவில்லையென்னும் பிரசினத்துக்குஉத்தரம் ஒருவாறுஊகிக்கலாம். பசுவைக்கொன்று யாகஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் வேதவாக்கியங்களை ஆத்மாவின் பசுத்தன்மையைக்கொன்று நிர்மலமாக்கி அதனைப்பகவானுக்கு அற்பிக்கவேண்டுமென்பதோராது, பசுமுதலிய மிருகங்களை வீணே கொல்லுகிறார்களென்று பரமகாருணிகரான புத்தரும் அவர் ஞாதியான மகாவீரரும் அந்தணரொழுக்கத்தையிகழ்ந்து அஹிம்சையென்னும் தர்மத்தை வற்புறுத்திக் கூறலாயினர். அதிவர்ணாச்சிரம பதவியையடைந்த ஆசார்யபுத்தர் அம்பாலி வீட்டில் பன்றியிரைச்சி தின்றாரென்பதைமட்டுங்கவனித்து அவர்சிஷ்யர்கள் தாமும் மாம்ஸ பக்ஷணஞ்செய்யத்தொடங்கினார்கள். அம்மகான் எதையும் புசிக்கலாம் எங்கேயும் எற்றுண்ணலாமென்பதையறியாது குயுக்தியெல்லாம் செய்து தமக்காகவென்று உயிர்க்கொலை செய்யப்படாது கிடைக்கும் மாம்ஸம் தமக்

கென்று கொன்றதாகத் தமக்குத் தெரியாது கிடைத்த மாம்ஸம் என்று இங்ஙனம் ஐவகை மாம்ஸங்களைப்புசிக்கலா மென்றும், இன்னன துராசாரங்களைக்கைப் பற்றிக் காலாந்தரத்தில் பதினறுவகைச் சிறு பிரிவினராய்ப் பிரிந்து, வித்தையும் புத்தியுங் குன்றி இழிவடைந்தார்கள். இவ்வீனதசை யடையும்வரை பதுக்கவளர்ச்சியடைந்துவந்த வைதிகமதம் பலமடைந்து வலியற்ற பௌத்த மதத்தை எளிதிற்றாக்கித் தோல்வியடைவிக் கும் ஸ்திதிக்கு வந்திருந்தது. ஆசாரியர் குமாரிலபட்டர் முதன்முதல் பௌத்தர்களைத் தாக்கி முறியடித்தனர். பின்பு சைவநாயன் மார்களும், சங்கரபகவத்பாதாசாரியரும் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு இம்மதத்தின் வலி யை முற்றும் தொலைத்தனர். நாளடைவிலேயே இம்மதத்தார் இந்துக்களில் ஒருஜாதி வைஷ்ண வர்களாய் மாறிவிட்டார்கள். ஜைனர்களும் இங்ஙனமே இந்துக்களாவதை இன்றைக்கும் காணலாம். ராமஸ்வாமி நாயனர் முதலிய பெயர்தரித்திருக்கும் - ஜைனர்களை, தஞ்சா வூரின் ஓர் பாகமாகிய கருந்திட்டை குடியி லும், மன்னர்கோவில் முதலிய விடங்களிலுங் காணலாம். நாயன்மார்களும் ஆசாரியஸ்வாமி களும் பௌத்தர்களையும் ஜைனர்களையும் கற் காணங்களிலிட்டு ஆட்டிக்கொன்றனர் என்பது உண்மையென்று கொஞ்சமேனுந் தோன்ற வில்லை. பௌத்தமதப்பிரவீணரான கர்ன் என்ற துரையவர்களும் இந்துக்களால் இம் மதம் முடிவு அடையவில்லை; மகம்மதியர்க ளாற் சிதைக்கப்பெற்றதென்றும், மகம்மதி யர் சல்லியத்துக்குப்பயந்து உத்கலம், தக்ஷி ணப்தம் முதலியதேசங்களுக்குப் பௌத்தர் கள் ஓடிப்பிழைத்தனரென்றும் அபிப்பிராயப் படுகிறர். ஸ்ரீமான் நாகேந்திரநாதவசுவென் பவர் தக்க ஆதாரங்களைக்கொண்டு உத்கல தேசத்தில் இவர்கள் வைஷ்ணவரானவாறும், பரப்பிரம்மத்தை இவர்கள் மஹாசூன்யமென் றும், சூன்யபுருஷனென்றும் பலவாறு பெயர் கொடுத்து, பழம்பௌத்தமதத்தைப் புது வைஷ்ணவவடிவில் நிலைநிறுத்தியிருப்பதை யும், இப்புதுப்பௌத்தம் இப்பொழுதும் உத் கல்முதலிய தேசங்களில் நடைபெறுவதையும் பற்றித் தம்முடைய மயூரபஞ்ஜா ஆர்கியாலா ஜிகல்ஸர்வேயென்னும் புத்தகத்திலசெவ்வனே விளக்கியுள்ளார்.

பௌத்தர்கள் இங்ஙனம் ஹிந்துக்களான வுடனே அவர்களுடைய கோயில்களையும், ஜைனர்களுடைய கோயில்களையும் தம தாக்கிக்கொண்டு அதிலிருந்த பௌத்த ஜைன விக்கிரகங்களைப்பறித்தெடுத்து அக்கோயில் களின் ப்ராகாரங்களில் வைத்துவிட்டுத் தம் மதத்தின் தெய்வங்களாகிய விஷ்ணு, சிவன், தேவி முதலியவர்களின் விக்கிரகங்களை ஸ்தா பித்துக்கொண்டார்கள். ஆசாரியர் ராமாநுஜர் ஐந்து ஜைனகோயில்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கீர்த்திநாராயணன், சத்தியநாராயணன் முத லிய பஞ்சநாராயணரை ஸ்தாபித்தாரென்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவ குருபரம்பரைகளும், சில சாஸ னங்களும் கூறுகின்றன. சங்கரபகவத்பாதா சாரியாரும் ஒரு பௌத்த கோயிலைக் காமாக்ஷி தேவிகோயிலாக்கிக்கொண்டு அவ்விடத்தில் ஒரு ஸ்ரீசக்கரத்தையும் நாட்டியிருக்கவேண்டு மென்பதற்குத் தக்க சான்றுகளுள.

புத்த விக்கிரகங்களைச்செய்வதற்கு லக்ஷணங் கள் மானசாரமென்னும் வாஸ்துசாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கிறது. இவ்விக்கிரகம் நின்ற திருக்கோலத்துடனே ஸிம்ஹாசனமுதலியவற் றின்புறத்திலிருந்த கோலத்துடனே இருக்க வேண்டும். புத்தர் விக்கிரகம் வெளுத்தவர்ண முடையதாயும், விசாலமான முகமும், தொங்கு கிற காதுகளும், நீண்ட கண்களும், உயர்ந்த மூக்கும், சிரித்த முகமும், நெடிய கைகளும், அழகான மார்பும், சதைபிடித்துள்ள திவ்யாங் கங்களும், சற்றுச்சரிந்து தொங்கும் வயிறும், நிறைந்து பூர்ணமான சரீரமுமுடையதாயிருக்க வேண்டும். பாதங்களிரண்டையும் சமமாக வை த்துக்கொண்டு நிற்கும் நிலையும், தொங்கும் கை

களும், இரண்டு புஜங்களும், இரண்டு கண்களும், தலையில் ஜ்வாலையோடுகூடிய உஷ்ணீஷமும் ஸ்தானமூர்த்தியான புத்தருக்கு வேண்டியது. ஸ்தானத்திலும் ஆசனத்திலும் இம்மூர்த்தி பீதாம்பரத்தைத் தரித்திருக்க வேண்டும்.

ஆஸனமூர்த்தியாயின் பத்மாசனமாக இரண்டு கால்களையும் வைத்துக்கொண்டு சரீரத்தில் கோணலின்றியோ கோணலோடுகூடியோ யோகதத்பரமானமனதும், மேல்நோக்கி மடியில் வைக்கப்பட்ட வலக்கை இடக்கைளுமுடையதுமாயிருக்கவேண்டும். ஸிம்ஹாஸனத்திற்கு மேலே ரிஷிகளும், தேவஸங்கங்களும், வித்தியாதாரர்களும், திக்பாலர்களும் மற்றும்பலரும் ஆகாயத்தில் ஸ்தானமாயோ ஆஸனமாயோ இருந்துகொண்டு இவரைச் சேவிக்கவேண்டும். ஸிம்ஹாஸனத்தின் பின்புறம் ஸிம்ஹாஸனலக்ஷணத்திற்கூறியிருக்கும் கற்பகவிருக்ஷத்தினோடு அசுவத்தவிருக்ஷமுமிருக்கவேண்டும்.

இவ்விக்கிரகம் மரத்திலோ, கல்லிலோ, அல்லது லோகத்திலோ, சித்திரமாயோ, சித்திரார்த்தமாயோ, அல்லது சித்திராபாசமாயோ பீடத்திலேனும், அல்லது சுவரிலேனும் செய்யப்படலாம். புத்தருடைய விக்கிரகம் உத்தமதசகாலத்தில் சித்திரிக்கவேண்டும்.

சாதாரணமாய்ச் சாமானியஜனங்களுக்கு, பௌத்த ஜைனவிக்கிரகங்களுக்குள்ள வித்தியாசம்றியமுடிகிறதில்லை, இவ்விருமதக்காரருடைய விக்கிரகங்களில் ஆஸனமூர்த்திகள் வெகுவாய் ஒத்திருக்கும். ஆனால், ஜைனவிக்கிரகமானது ஆடையாபரணங்களற்றிருக்கும். தலையின் உஷ்ணீஷத்தில் ஜ்வாலையற்றிருக்கும்; மார்பின் வலதுபக்கத்தில் சுவர்ணவர்ணமுடைய ஸ்ரீவத்ஸலாஞ்சனம் காணப்படும், புத்தவிக்கிரகத்தில் உபவீதமாய்த்தரித்த உத்தரீயமும் தலையில் உஷ்ணீஷத்தின்பேரில் ஜ்வாலையும் காணப்படும், இவைகளே இவ்விருதிறத்தார் விக்கிரகங்களின் முக்கிய வித்தியாசங்கள்.—செந்தமிழ்.

Iyarpagai Nayanar.

BY PANDIT V. SUBRAHMANIA AIYAR.

இயற்பகை நாயனார்.

காவிரிநதி கடலில் சங்கமமாகும் இடத்தில் பூம்புகார் அல்லது காவிரிப்பூம்பட்டினமென்ற சிறந்த க்ஷேத்திரம் உண்டு. அந்த ஊர் முற்காலத்தில் துறைமுகப்பட்டணமா யிருந்தது. அந்த நகரில் வியாபாரம் பெருத்த செட்டிமக்கள் இருந்து வேற்று நாடுகளுடன் கடல் வியாபாரம் கப்பல்மூலமாய்ச் செய்துவந்த விஷயம், பழைய சரித்திரங்களால் பிரக்கியாதியாய்த் தெரிகின்றது. ஆகவே, இந்த நகரம் ஒருகாலத்தில் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்கள் நிறைந்து, மிகவும் வளம் பொருந்தியதாய் இருந்ததற்கு அடையாளங்கள் இப்போதும் தெரிகின்றன. முன்னம் குபேரபட்டணம்போலச் சிறந்திருந்த இந்த நகரம், இப்போதும் காவேரிப்பட்டணம் என்ற பெயருடன் கடற்றுறையில் விளங்கிவருகிறது.

இந்த நகரத்தில் முற்காலத்தில் ஒரு செட்டியார் வசித்துவந்தார். அவர் சிறந்த சிவபக்தர். யார் வந்தாலும் அவர் இல்லையென்னாமல் அவரவர் வேண்டியதைக் கொடுத்துதவும் தன்மையையுடையவராயிருந்தார். அந்தச்செட்டியார் பெயர் இயற்பகையார். இவர் எப்பொழுதும், சிவனடியார்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதில் தம்பொருளைச் செலவழிப்பதற்கே சிவன் தமக்குப் பொருளைக் கொடுத்திருக்கிறார்

என்று நினைப்பர். அவ்விதமே அவர்களுக்குத்தொண்டுசெய்வதல்லது வேறெதைச் செய்வதிலும் காலத்தை அவர் செலவிடுவதில்லை.

இப்படியிருக்கும்நாளில், பரமசிவன் தன்னுடைய சுயரூபத்தை விட்டு, பக்தருடைய மனப்பாங்கைப் பரிசோதிக்க வேண்டியதற்காக, பக்தர் விரும்பக்கூடிய அடியார் வேஷத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு இயற்பகை நாயனார் முன் தோன்றினார். இயற்பகை நாயனார் தம் வீட்டின் வாயிற்படியில் அடியாரைப் பார்த்ததும், அவரை எதிர்சென்று வணங்கி, அவருடைய க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்து, 'யான் என்ன தவம்செய்தோ தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளும் பாக்கியம் பெற்றேன்? என்று கூறினார். "சிவனடியார்களில் எவர்கள் எவைகளைக் கேட்டாலும் மறுக்காமல் கொடுக்கும் குணம் தங்களுக்குண்டு என்று கேள்விப்பட்டு வந்தோம். உங்களிடத்திலிருந்து நாம் பெற வேண்டிய பொருள் உண்டு. அதற்காகத்தான் நாம் உம்மிடம் வந்தது. வந்தகாரியத்தைச் சொல்லலாமென்றால், நாம் சொல்லுகிறோம்" என்று, வேதியர் வேஷம்பூண்ட அடியார் நாயனாரிடம் சொன்னார்.

நாயனாரும், "என்னிடத்தில் அகப்படக்கூடியது எதுவானாலும், அதைத் தாங்கள் என்னிடத்திலிருந்து அடையலாம்; அதில் சந்தேகமேயில்லை. உங்களுக்கு வேண்டியதைக் கேளும்" என்று கூறினார். "தங்கள் மனைவியைத்தவிர வேறொன்றையும் இச்சித்து நாம் இங்கு வரவில்லை. அவளைத்தான் எமக்குத் தாங்கள் தரவேண்டும்" என்று அடியார் கேட்டார். இதைக்கேட்டதும் நாயனார், அடியார் தம்மிடத்துள்ளதையே கேட்டார் என்று அதிக சந்தோஷமடைந்தாரேயல்லது, வருத்தமடையவில்லை. உடனே இயற்பகை விதிப்படி தான் விவாகம் செய்துகொண்ட மனைவியினிடம்சென்றார். "கற்புடையபத்தினியே! இன்று அடியவராக வந்த இந்தப் பிராமணனுக்கு இன்று உன்னைக் கொடுத்துவிட்டேன்" என்று தம்மனைவியை நோக்கிக் கூறினார். இது கேட்ட இயற்பகையாரின் மனைவி கொஞ்சம் மனக்கலக்கமடைந்து பிறகு தெளிந்தாள்.

"ஐயனே! கணவன் சொல்லுக்கு மனைவி மாறு சொல்லுவதற்கில்லை. நான் தங்கள் வார்த்தைக்குக் குறுக்குச்சொல்லவில்லை. தங்கள் இஷ்டப்படியே நடக்கக் காத்திருக்கிறேன்" என்று சொல்லி, தன் கணவரையும் வேதியரையும் அவள் தொழுது நின்றாள். வேதியரும் இயற்பகையினிடமிருந்து அவரது மனைவியைப் பெற்று ஸந்தோஷமடைந்தார். அப்போது இயற்பகை, "வேதியரே! இனிமேல் நான் வேறு ஏதாவது காரியம் செய்ய வேண்டுமென்றாலும் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்" என்று சொல்லிக் கைதொழுது நின்றார். அப்போது வேதியர், "ஐயா! செட்டியாரே! நீர் உமது மனைவியை எமக்குக் கொடுத்துவிட்டீர். உம்மூரின் எல்லையைக்கடந்து உம்முடைய மனைவியை அழைத்துக்கொண்டுபோகும் வரையிலும் நீர் உதவி செய்ய வேண்டும். அதுதான் உங்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கும் ஒத்தாசை" என்று நாயனாரைப் பார்த்துச் சொன்னார். "இக்காரியத்தைத் தாங்கள் கேட்கு முன்பே நான் செய்திருக்க வேண்டும். இஃது என் பிழையேயாகும். இதோ தங்களுக்கு உதவி செய்வதற்குச் சித்தமாயிருக்கிறேன்" என்று சொல்லி, நாயனார் தமது வஸ்திரங்களைக் கட்டிக்கொண்டு, வேதியரைக் காவல் காக்கத்தகுந்த ஆயுதங்களையும் எடுத்து அணிந்து, வேதியர்க்கும் அவர் அழைத்துப் போகும் பெண்ணுக்கும் காவலாகச் சென்றார்.

"நாயனாருக்கு ஏதோ பித்துப்பிடித்துவிட்டது. இன்னது செய்யத்தகுந்தது, இன்னது செய்யத்தகாதது என்று அவர் அறியவில்லை. ஒரு வேதியர் வந்து தம்மனைவியைக் கேட்டால், இவ்விதம் எப்படி அவளைக் கொடுக்க இசைவர்? நாயனாரை இந்தச் செய்கையைச் செய்ய விடுவதில்லை" என்று நாயனாரைச் சேர்ந்த பந்துக்களும், நாயனார் மனைவியைச்

சேர்ந்த பந்துக்களும் வந்து வழியில் இவர்களை மடக்கி மறித்துக்கொண்டு சண்டையிட்டார்கள். அப்போது அடியார் வேஷத்துடனிருக்கும் பிராமணர் என்ன செய்வதென்று பயந்தவர்போல நாயனார்மனைவியைப் பார்த்தார். நாயனார்மனைவியும் அடியாரைப் பார்த்து, "நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்: இயற்பகையார் எல்லோரையும் ஒழித்து விடுவார்" என்று தைரியம் கூறினாள். இவ்வார்த்தைகளை நாயனாரும் கேட்டு, வேதியர் எதிரில் வந்து, "நீர் பயப்படவேண்டாம்: நான் ஒருவனாகவே இவ்வளவுபேரையும் ஜயிப்பேன். தாங்களே அதைப் பார்ப்பீர்கள். நீங்கள் தைரியத்தைமாத்திரம் கைவிடாதீர்கள்" என்று சொன்னார். அப்போது அத்தம்பதிகளின் பந்துக்கள் நாயனாரை நோக்கி, "ஏனடா உனக்கு இந்தப் பித்துப் பிடித்தது? நீ செய்த காரியத்தை உன்குலத்தார் பழிப்பார்களென்று கொஞ்சமும் நீ எண்ணவில்லையே! நீபுண்ணியம் சம்பாதிப்பது மனைவியைத் தத்தம்பண்ணித்தானா? நாங்கள் மடிந்தாலும் எங்கள்குலத்துப்பெண்ணை விடமாட்டோம்" என்று கூக்குரவிட்டு ஆயுதங்களுடன் மீண்டும் எதிர்த்தனர். அப்போது நாயனார், "இப்படிச் சொன்ன உங்களையெல்லாம் என் கைவாளுக்கிரையாக்கி, என் மனைவியுடன் வேதியரைப் போகச் செய்வேனேயொழிய, உங்கள் வார்த்தைகளை நான் கேட்கமாட்டேன்" என்று கோபித்து அவர்களை எதிர்த்தார்; அநேகர்தலைகளைத்துணித்தார்; பலபேர்களுடைய கால்களை வெட்டித் தள்ளினார்; இன்னும் பலருடைய கைகளையும், மற்ற அங்கங்களையும் வீழ்த்தினர். இவ்வாறு நாயனார் தமது உறவினர்களை நாசமாக்கித் தம் யுத்த வன்மையை வேதியருக்குக் காட்டினார். இந்த யுத்தத்தில் தப்பியோடிய சிலர், மூலைக்கு மூலைவந்து நாயனாரைத் தாக்க, அவர்களையும் இவர் விடாமற் கொன்றார்.

பிறகு நாயனார் அடியாரிடத்திற் சென்று, "நீர் இனி யாதுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். எனது மனைவியையழைத்துக்கொண்டு சுகமாய் உமது ஊர்போய்வாரும்" என்று சொல்லி அவருக்கு உத்தரவு கொடுத்துத் தம் மனைவியைத் திரும்பிப் பாராமலேயே தம்மூர் நோக்கித் திரும்பினார். இப்படி இயற்பகை நாயனார் தாம் கொண்ட எண்ணத்தை நிறைவேற்றிச் சந்தோஷமாய்ப் போகும்போது, செய்வதற்கருமையான காரியத்தைச் செய்து போகும் இயற்பகையை அடியார் மீளவும் கூப்பிடலானார். இதனை[illegible]ப சேக்கிழார் நாயனார்,

"இயற்பகைமுனிவா வோலமீண்டு நீவருவாயோலம்
மயர்ப்பிலாதானே யோல மன்பனே யோலமோலஞ்
செயற்கருஞ்செய்கை செய்த தீரனேயோலமென்றான்
மயக்கறு மறை[illegible]யாலிட்டு மாலயன்றேடநின்றான்."

என்று கூறியிருக்கிறார்.

இப்படி கூப்பிட்டதுகேட்ட நாயனார், "நான் செய்த சண்டையில் பிழைத்தொளித்தவர் உம்மை இப்போது இம்சை செய்கிறார்களா? அவர்களையும் ஒழித்து உங்களை இரக்ஷிக்க இதோ வருகிறேன்" என்று மறுபடியும் திரும்பி வந்தார்.

அப்போது வேதியர் தம் கோலத்தை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதற்காக மறைந்து போக, இயற்பகையார் அங்குத் தம் மனைவியைமட்டும் கண்டு வேதியர் எங்கெனவிசாரித்தார். அவளும் அவர்போன இடத்தை அறியாமல் திகைத்து நின்றாள். அப்போது பரமேசுவரன் பார்வதிசமேதராய் விருஷபாரூடராய்ப்பூதகணங்கள் சூழ்ந்துவர இயற்பகை நாயனாருக்கும் அவரது மனைவியார்க்கும் காட்சி கொடுத்தார். ஈசுவரனைக் கண்டதும் இயற்பகை நாயனார் விசேஷமான பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து வாழ்த்தினார். இதனைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள்,

"சொல்லுவதறியேன்வாழி
தோற்றிய தோற்றம் போற்றி
வல்லை வந்தருளி யென்னை
வழித்தொண்டு கொண்டாய் போற்றி
யெல்லையிலின்ப வெள்ள
மெனக்கருள் செய்தாய் போற்றி
தில்லையம்பலத்துளாடுஞ்
சேவடி போற்றியென்ன"

என்று கூறியிருக்கிறார்.

ஈசுவரனும் இவர் செய்த ஸ்தோத்திரத்திற்கும் பக்திக்கும் சந்தோஷப்பட்டு, பணிந்த பக்தனை நோக்கி, "உலகத்தில் உன்னைப்போல் என்னிடத்தில் பக்திபண்ணினவரில்லை. உன்னுடைய பக்தியை மிகுதியும் மெச்சினோம். நீயும் உன்னுடைய மனைவியும் நம் உலகம் சேர்வீர்களாக. உம்முடைய சுற்றத்தார்களும் வீரசுவர்க்கம் அடைவார்களாக" என்று சொல்லி மறைந்தார். அப்போது தேவதைகள் மலர்மாரி பொழிந்தார்கள். நாயனாரும் பக்தரை ஈசனன்பரென மதித்துத் தமது தாரத்தைக் கொடுத்த பெருமையால் பேரின்பமடைந்தார்.

பண்டித வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

Cattle Plague or Rinderpest.

வெக்கை.

வெக்கையென்பது மாடு, ஆடு, ஒட்டகை, அசைபோடும் காட்டுமிருகங்கள் முதலியவைகளுக்கு உண்டாகும் ஒரு தொற்று வியாதி. பன்றியும் இந்த வியாதிக்குள்ளாகக்கூடுமென்று சொல்லப்படுகிறது. இது மனிதருக்கும் குதிரைகளுக்கும் உண்டாவதில்லை. இது இந்தியா முழுவதும் உண்டாவதாகத் தெரிகிறது. ஆனால், சில ஜில்லாக்களில் இந்த வியாதி மிகவும் பிரபலமாயும் மற்றவிடங்களில் ஸாதாரணமாயும் இருக்கிறது. மலையடர்ந்த ஜில்லாக்களில் இந்த வியாதியால் ஏற்படும் கால்நடை மரணம் மிகவும் அதிகம். அந்த ஜில்லாக்களில் நோய்கண்ட மிருகங்களில் 100-க்கு 90-முதல் 100 வரையில் இறந்துபோவதுண்டு. ஸமவெளிகளில் ஸாதாரணமாய் நூற்றுக்கு 40 முதல் 50 வரையில் இறந்து போகின்றன. இந்த நோய் கண்டு ஸ்வஸ்தமடைந்த பிராணிகளுக்கு மறுபடியும் இந்த நோய் உண்டாவதில்லை, மாடுகளின் மலஜலங்கள், வியர்வை, வாயிலிருந்து வரும் ஜலம் முதலியவைகள்மூலமாக இந்த நோய் பரவுகிறது. மாட்டின் தோல் மூலமாகவும் இந்த நோய் பரவலாம். இந்த நோய்க்கு ஆதாரமான விஷம் இருக்கும் மலஜலங்களின்மேல் வெயில் தாக்குவதாலும், அவை காய்ந்துபோவதாலும், அழுகுவதாலும், கிருமிஹரமான மருந்து போடுவதாலும் விஷம் நாசமடையும். இந்த நோய்க்கு ஆதாரமான கிருமி இன்னதென்று எவரும் இன்னம் கண்டுபிடிக்கவில்லை. இந்த வியாதி கண்டு அது நன்றாய் வெளிப்படையாகத் தெரிவதற்கு 3 முதல் 7 நாள் வரை செல்லுகின்றது.

வியாதியின் குறிகள்.

இந்த வியாதியின் முதற்குறி என்னவென்றால், மாட்டின் தேகம் மிகவும் சூடாயிருப்பதே. ஸாதாரணமாய் இந்த வியாதியில் தேகம் 104 முதல் 105 டிக்ரி வரையில் சூடாயிருக்கும். மாட்டின் தேகத்தில் தெர்மாமிடர் என்னும் உஷ்ணமானியை வைத்துச் சூட்டின் அளவை அறிந்துகொள்ளலாம். இந்த வியாதியில் ஆரம்பத்தில் தெரியக்கூடிய வேறு லக்ஷணங்கள் என்னவென்றால், மாடு மந்தமாயிருப்பது, அதன் வாய் கண் இவைகளின் உட்புறம் வீங்கியிருப்பது, இரையெடுப்பதில் விருப்பமில்லாமை, அசைபோடாமை, பால் கறப்பது நின்றுவிடுவது ஆகிய இவைகளே; மிருகத்திற்கு மலச்சிக்கும் ஏற்படலாம். அப்போது சாணியைச் சுற்றிலும் பசைபோன்ற ஒரு பொருள் காணப்படும். இரண்டாவது அல்லது மூன்றாவது நாளில் வாயில் நாக்கிற்கு அடியிலும், உதடுகளின் உட்புறத்திலும் சிறு கொப்புளங்கள் உண்டாகும். மிருகமானது ஸதா கீழே படுத்துக்கொண்டு, தனது தலையை விலாப்பக்கமாகச் சாய்த்துக்கொண்டிருக்கும். வாயிலிருந்தும் கண்ணிலிருந்தும் ஜலம் வெளி

வரும். இதற்குப் பிறகு வயிற்றுப்போக்கு உண்டாகும். அப்போது சாணியானது மிகவும் தியநாற்றமுள்ளதாயிருக்கும். அதில் ரத்தமும் சீதமும் கலந்து போகக்கூடும். வாயிலுள்ள சிறு கொப்புளங்கள் ரணமாகிவிடும். மாட்டின் மேல்தோலிலும் கொப்புளங்கள் உண்டாகலாம். முக்கியமாய் மாட்டின் மடிப்பக்கத்தில்தான் இவை உண்டாகும். மாட்டுக்கு வயிற்றுப்போக்கு உண்டானதும் தேகத்தின் சூடு குறைகின்றது; மாடு மிகவும் பலஹீனமாகிவிடுகிறது. பிறகு அது கொஞ்சம் மயக்கமடைந்து அப்படியே சில நாள்களிருந்து 7-வது அல்லது 10-வது நாள் இறந்துபோகிறது. வியாதி மிகவும் கடுமையாயிராவிட்டால், இன்னும் சிலநாள் மாடு உயிருடன் இருக்கும். இந்த வியாதியில் வயிற்றுப்போக்கு ஏற்படுவதற்கு முன்னால் மாடு இறப்பது மிகவும் அரிது.

இந்த வியாதிக்குப் பற்பல மருந்துகள் கொடுத்துப்பார்த்தும் பயன் ஏற்படவில்லை. வயிற்றுப்போக்கை நிறுத்தவேண்டி சில கேஸ்களில் காரமான மருந்துகளைக் கொடுத்ததில் கெடுதலே ஏற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. கார்பாலிக் ஆஸிட் பெர்மாங்கனேட் அப் பொட்டாஷ் அயோடைன் முதலிய மருந்துகளை உள்ளுக்குக் கொடுத்ததில் நோய்கண்ட சில மாடுகள் ஸௌக்கியப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. கார்பாலிக் ஆஸிட் மருந்துகொடுப்பதாயிருந்தால், ஒருதடவைக்கு ½ டிராம் முதல் 1 டிராம் வரை மருந்தை பட்டணம்படியால் 1½ படி ஜலத்தில் கரைத்து உள்ளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பெர்மாங்கனேட் அப் பொட்டாஷ் மருந்தானால், அதே அளவு ஜலத்தில் 2 டிராம் முதல் 4 டிராம் வரை பெர்மாங்கனேட் அப் பொட்டாஷைக்கலந்து உள்ளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அயோடைன் மருந்தைமாத்திரம் வைத்தியரைக் கேட்காமல் கொடுக்கக்கூடாது. வியாதியை ஸ்வஸ்தப்படுத்துவதில் முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம், மாடுகளை நன்றாய்ப் பராமரிப்பதும், சரியான ஆகாரம் கொடுப்பதுமே. மாட்டுக்கு வயிற்றுப்போக்கு ஏற்படுவதற்கு முன் அதிகக் கடுமையாயிராத பின்வரும் பேதி மருந்தை அதற்கு உள்ளுக்குக் கொடுக்கலாம். லின்ஸீட் ஆயில் (அதாவது யாளிவிதை எண்ணெய்) அல்லது ஆமணக்கு எண்ணெய் 10 ஔன்ஸ், நல்லெண்ணெய் 10 ஔன்ஸ், க்ரோடன் ஆயில் என்னும் எண்ணெய் 20 துளிகள் இவைகளை நன்றாய்க்கலந்து உள்ளுக்குச் செலுத்தவேண்டும். ஆடுகளுக்கு இவ்வியாதி கண்டால், ஆமணக்கெண்ணெயைச் சேர்க்காமல் அதற்குப் பதிலாக லின்ஸீட் எண்ணெயைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். வயிற்றுக்கடுப்புக்குப்பின் ஏற்படும் தேகபலஹீனத்திற்குப் பின்வரும் மருந்தைக் கொடுக்கலாம். ஆரக்கு சாராயம் 4 ஔன்ஸ், பொடி செய்த சுக்கு ½ ஔன்ஸ், பொடி செய்த மிளகு 2 டிராம் இவைகளைக் கலந்து, அரிசிமாவைக்கொண்டாவது யாளிவிதைமாவைக் கொண்டாவது செய்த கஞ்சியோடு கலந்து, 4 மணிக்கொருதடவை உள்ளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். ஜீர்ணம் செய்ய முடியாததும், மட்டமுமான தீனியைப் போடக்கூடாது. இளையதான பச்சைப் புல்லையாவது அல்லது வேறு இளை தழைகளையாவது தீனியாகப் போடலாம். கஞ்சியில் கொஞ்சம் உப்பும் சேர்க்கலாம். அல்லது மாட்டுக்கு எட்டக்கூடிய இடத்தில் ஒரு பெரிய கல்லுப்புக்கட்டியை வைத்திருந்தால், மாடு வேண்டுமானால் அதை நக்கிக்கொள்ளும். மாட்டின் தேகம் கதகதப்பாயிருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அவசியமானால் துணிகளால் அதன் தேகத்தைப் போர்த்துவிடவேண்டும். மாட்டை நிழலில் கட்டிவைப்பதோடு, அது இருக்கும் இடத்தில் போதுமான அளவு காற்றோட்டமிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

நோய்ப்பட்ட மாடுகளோடு சேர்ந்திருந்ததனால் வியாதி உண்டாகுமோ என்று ஸந்தே

ஷித்த மற்ற மாடுகளுக்கு இந்த வியாதிக்கேற்பட்ட மருந்தால் இனுகுலேஷன் செய்துவிட்டால், அதாவது அம்மை குத்திவிட்டால், அந்த ஸந்தேகித்தமாடுகளுக்கு இந்த வியாதி உண்டாகாது. ஒரு இடத்தில் வெக்கை உண்டானவுடன் கால்நடை வைத்தியரை அழைத்துவந்து ஸௌக்கியமாயிருப்பதாகத் தோற்றும் எல்லா மாடுகளுக்கும் அம்மை குத்திவிடுவது நல்லது. அம்மை குத்துவதில் பல முறைகள் இருக்கின்றன. இந்தியாவில் அனுஷ்டானத்திலிருக்கும் முறை மிகவும் ஸௌகரியமானது. இதனால் கால்நடைகளுக்கு சிரமம் ஏற்படுவதில்லை; அவைகளுக்குக் காய்ச்சலாவது அல்லது வெக்கை நோயின் வேறு அறிகுறிகளாவது ஏற்படுவதுமில்லை. மாடுகளை வேலை செய்யவிடாமல் கட்டிப்போடவேண்டிய அவசியமுமில்லை. சினையாயிருக்கும் மாடுகளுக்கும் அம்மை குத்தலாம். அதனால் யாதொரு கெடுதலும் நேராது. அம்மைகுத்தின மிருகங்களை வியாதிகண்ட மிருகங்களோடு சேர்த்துக் கட்டிவைக்கலாம். அப்படிச் செய்வதுதான் நல்லது; ஏனென்றால், அம்மைகுத்தின மிருகத்துக்கு வியாதி உண்டானால், வியாதி கடுமையாயிருப்பதில்லை. அவை ஸ்வஸ்தமடைந்தபிறகு மறுபடியும் ஒருகாலத்திலும் அவைகளுக்கு இந்த வியாதி உண்டாவதில்லை.

மாடுகளுக்கு அம்மை குத்தினபிறகு அவைகள் இருக்கும் இடத்தில் உள்ள வியாதி பரவுதற்கேற்றசாணம் முதலியவைகளைக்கிருமிஹர மருந்து போட்டுச் சுத்தம் செய்யவேண்டும்.

வியாதி வரக்கூடுமென்று ஸந்தேகித்தஎல்லா மாடுகளுக்கும் அம்மை குத்தவேண்டியது அவசியமானது. இல்லாவிட்டால், அந்த மாடுகளுக்கு ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் வியாதி ஏற்பட்டு, அது பரவிவிடக்கூடும்.—ஜனாபிமானி.

The Lost Will.

BY MR. M. S. KRISHNASAMY AIYAR,

காணமற்போன மரணசாஸனம்,

(111-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

5-வது அத்தியாயம்.

சென்ற அத்தியாயத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள் நடந்து மூன்று வர்ஷங்களாயின. சுந்தரத்துக்கும் நீலகண்டனுக்கும் 'பட்ட காலிலேபடும்; கெட்டகுடியே கெடு'மென்றபடி கஷ்டங்கள் ஒவ்வொன்றாய் வரலாயின. ராமகிருஷ்ணய்யர் அதிக ஸொத்து ஒன்றுமில்லாதவர். ஆனால், யோக்கியமானவர். அவருடைய யோக்கியதையை நம்பி சங்கரய்யர் எழுநூற்றைச்சொச்சம் ரூபாய் கடன் கொடுத்திருந்தார். இதைத்தவிர, ராமகிருஷ்ணய்யர் தமது வீட்டின்பேரிலும் ஸ்வல்ப நிலங்களின்பேரிலும் ஈட்டுக்கடன் வாங்கியிருந்தார். எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் ஆள்மிஞ்சுவது கஷ்டம். ஆனால், அவர் மிகவும் உழைப்பாளி. நிலங்கள் குத்தகைக்கெடுத்துப் பாடுபட்டுக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் ஸொத்து சம்பாதித்துக் கடன்களை அடைத்துவந்தார். மற்றும், இப்படியே ஸம்பாத்தியத்தால் கடனை அடைப்பதானால் பத்து வருஷத்துக்குள் கடனெல்லாம் அதுவரையிற் சேரும் வட்டியுள்பட அடைபட்டுப்போகும். ஆனால், அதுவரையில் எல்லாரும் காத்திருப்பதேது? சிலர் பணத்துக்கு நெருக்கினார்கள். சிலர் ஒவ்வொருமாஸம் குறிப்பிட்டு அதற்குள் கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ராமகிருஷ்ணய்யருக்குக் கடனுபத்திரவம் பொறுக்கமுடியவில்லை, அவர் மிகவும் மானி. சங்க

ரய்யர் உயிருடனிருந்தால், அவர் இந்தக் கஷ்டத்துக்குள்ளாகியிருக்கமாட்டார். அவரும் இல்லை! இன்ஸால்வென்ஸிக்கு மனுப்போட்டார்; மானம் பொறுக்கமுடியாமல் புதுச்சேரிக்கு ஓடிவிட்டார். கடன்காரர்கள் ஸொத்தின்மேல் நடவடிக்கை நடத்தித் தங்கள் கடனை அடைந்தார்கள். சங்கரய்யர் கொடுத்திருந்த கடனுக்கு ஈடு ஒன்றுமில்லாததால், ஈட்டுக்கடன்களுக்குப் போனதுபோக ஸுமார் நூற்றைம்பது ரூபாயே நீலகண்டனுக்குக் கிடைத்தன. இந்த வியவஹாரங்களை நடத்தச் சுமார் எழுபதுரூபாய் செலவாகியிருந்தது. செலவுபோக நீலகண்டனுக்கு 80 ரூபாயே கிடைத்தன.

குப்பாசாஸ்திரிகள் எவ்வளவுதான் சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும், நீலகண்டனுக்கு நிலத்திலிருந்து வரும்படி அதிகம் கிடைக்கவில்லை. அவன் தன் தாய் மாமன் வீட்டிலேயே பெரும்பாலும் இருந்ததாலும், அவ்வூரில் படிக்க வஸதிகள் அதிகம் இல்லையாதலாலும், அவன் தந்தை இறந்தபோது அதிகம் படித்திருக்கவில்லை. பக்கத்தூரில் உள்ள ஒரு பாடசாலைக்குப்போய் வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். தந்தை இறந்துபோகவும் தாயார் அவனை நன்றாய் வாசிக்கும்படி வற்புறுத்தினாள். சொத்தில்லாததால் படிப்பிருந்தால்தான் அவன் தன்னையும் அவனது தாயையும் காப்பாற்ற முடியுமென்றாள். அவளுடைய புருஷன் தனக்கும் அவனுக்கும் செய்துவிட்டுப் போன தீங்கை எடுத்துரைத்து, படிப்பில் அவனுக்கு உற்சாகம் உண்டாக்கிவிட்டாள். இரண்டுவர்ஷம் அவன் ஊக்கத்துடன் வாசித்துப் பாடசாலையில் உயர்ந்தவகுப்பாகிய ஏழாவதில் தேறிவிட்டான்.

நீலகண்டனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களிலிருந்து வரும் வரும்படி அவனுக்கும் அவன் தாய்க்கும் சோற்றுக்குக்கூடப் போதாமலிருந்தது. ராமய்யர் இவர்களிடம் மிகவும் வாஞ்சையுள்ளவராதலால், அவர்களைத் தம்மிடமே வைத்துக்கொண்டதோடு, பையனுக்கு ஸொந்தச் செலவிலிருந்து படிப்புக்குக் கொடுத்துவந்தார். அவருக்கு ஒரு பெண் இருந்தது. அதற்கு 8-வயதிருக்கும். அப்பெண்ணை அவர்மனைவி நீலகண்டனுக்குக் கொடுத்துவிடுவதென்றிருந்தாள். இதனால் அவள் தனது நாத்தனார்மேல் அதிகக் குறை சொல்லாமலிருந்து வந்தாள். சுந்தரமும் அதிக ஸாதுவாதலாலும், பாடுபட்டு அவ்வீட்டில் உழைத்து வந்ததனாலும், ராமய்யர் மனைவிக்கும் அவளுக்கும் மனஸ்தாபங்கள் உண்டாகவில்லை. மேலும், இருவரும் ஸம்பந்திகளாகப்போகிற ஸந்தோஷத்திலிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க, நீலகண்டனுக்கும் ராமய்யர் பெண்ணுக்கும் பெரியம்மை வந்தது. இரண்டுவாரம் இருவரும் தவித்துப்போய்விட்டார்கள். இருவரும் பிழைக்கும் தறுவாயிலிருக்கும்போது, ராமய்யர் பெண்ணை மாத்ரம் யமன் தன்னுலகு சேர்த்துக்கொண்டான். நீலகண்டன் பிழைத்துக்கொண்டான்.

தனது ஒரே பெண்ணையிழந்த ராமய்யர் மனைவிக்கு உண்டான துக்கம் சொல்லத்திறமன்று. தான் அதுவரை எண்ணிய எண்ணமெல்லாம் வீணானதைப்பற்றி வருந்தினாள்; இருவரும் பிழைத்திருந்தால் அடுத்த வைகாசி மாஸமே கல்யாணம் நடத்தியிருக்கலாமேயென்று ஏங்கினாள். வந்த யமன் தன் மகளை மாத்திரம் கொண்டுபோவானேன் என்று கலங்கினாள். வரவர அவளுக்கு நாத்தனார் மேல் வெறுப்பு உண்டாயிற்று. துரதிருஷ்டம்பிடித்த சுந்தரம் வந்ததால்தான் தனக்குக் கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டனவென்று அவள் எண்ணினாள். சொற்ப வரும்படியை வைத்துக்கொண்டு இருவரும் தன் வீட்டில் வந்து தங்கித் தின்பதோடு நில்லாமல், பையனுக்குப் படிக்கவும் கொடுக்க நேரிடுவது அவளுக்கு ஸம்மதமில்லை. முன்பாவது நீலகண்டன் தனக்கு மாப்பிள்ளையாவான் என்ற எண்ணமிருந்தது. தன் வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தை

பெண்ணைப்பிறந்தாலுங்கூட நீலகண்டன் மாப்பிள்ளையாகப்போவதில்லை. இனி அவனுக்குப் படிப்புக்குக் கொடுப்பானேன் என்று அவள் தன் புருஷனுக்கு உபதேசம் செய்தாள். சொற்பவரும்படியை இங்குக் கொண்டுவந்து போட்டு, இரண்டுபேரும் மூன்றுவேளை தின்றால், தனது ஏழைக்குடும்பம் எப்படிக் கடைத்தேறுமென்று கேட்டாள். ராமய்யர் என்ன சொல்வார்; பாவம்! அவரோ தமது மனைவி சொல்லுக்கு அடங்கி நடப்பவர். அவள் இட்டது தான் வீட்டில் சட்டமாகும். அவருக்குத் தமது தங்கையின்பேரில் விசேஷ அன்பு உண்டென்றாலும், மனைவி என்ன சொல்லுவாளோ என்று பயந்து அவளனுமதி கேட்டுத் தான் சுந்தரத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். அவளுடைய ஸம்மதத்தின்பேரில்தான் அவர் சுந்தரத்தின் சொற்ப வரும்படியைக்கொண்டு இருவருக்கும் சாப்பாடுபோட்டுப் பையனையும் படிக்கவைத்தார். ராமய்யர் பெண் இறந்து போகவே, சுந்தரத்தின் கதி அந்தரத்தில் நின்றது. எந்த நிமிஷத்தில் ராமய்யர் மனைவி தன்னை வீட்டைவிட்டுவெளியேறச்சொல்லுவாளோ என்று அவள் ஏங்கினாள். வீட்டிலிருந்து சோறு தின்பதே திண்டாட்டமாயிருக்க, பையனைப் படிக்கவைப்பது எப்படி? பையனோ, படித்துப் பெரிய உத்யோகம் செய்ய ஆசைகொண்டிருந்தான்.

நீலகண்டனுக்கு வயது 10 தானாயிற்றென்றாலும், 20 வயதுப் பையனுக்குள்ள அறிவும் அனுபவமும் இருந்தது. தன் மாமன் மனைவி தனது அன்னையை அலக்ஷ்யம் செய்வதும், தனது படிப்பை உத்தேசித்து அவள் வெகுவாய்க் கவலைப்படுவதும் அவனுக்குக் கவலை உண்டாக்கின. தனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் நிலங்கள் வளமைக்குறைவுள்ளவையாகையால், அதிலிருந்து வரும் வரும்படி இருவருக்கும் ஆறுமாஸச் சாப்பாட்டுக்கே போதாமலிருக்க, படிப்புக்கு நில வரும்படியை எதிர்பார்ப்பது தவறென எண்ணினான். எப்படியாவது படித்துப்பொருள் சம்பாதிக்க எண்ணமிருந்ததனால், அதற்கென்ன செய்வதென்று பலநாள் கவலையாயிருந்தான். தனது மாமி இல்லாத ஸமயங்களில் ராமய்யரை யோசனை கேட்டான். அவரோ தமக்குச் செலவுகள் அதிகரித்துவிட்டனவென்றும், அதனால் திரிசிரபுரம் போன்ற நகரங்களில் அவனுக்குச் சாப்பாட்டுக்கும் படிப்புக்கும் பணங்கொடுக்கத் தம்மாலியலாதென்றும், ஏதோ தாமிருக்கிறவரையில் இருவரும் உள்ளதைத்தமது வீட்டில் கொண்டுவந்து போட்டுச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கலாமென்றும் சொல்லிவிட்டார்.

இந்தப் பதிலைக்கேட்ட நீலகண்டன் சற்றுக் கவலையடைந்தான்; ஊரிலுள்ள வாலிபர்களையும் பெரியவர்களையும் யோசனைகேட்டுக் கடைசியாக திரிசிரபுரம்சென்று எப்படியாவது படிக்கிறதென்று தீர்மானித்தான்; இதைத் தனது அன்னையிடம் தெரிவித்தால், அவள் அனுமதி கொடுக்க மறுக்கலாமென்று நினைத்து, ஒருநாள் ஒருவரிடமும் சொல்லாமல் திரிசிரபுரம் ஓடிவிட்டான். ஆனால், இதுகாறும் பலவகைகளில் துன்பத்துக்காளாகி மனம்முறியும் தறுவாயிலிருக்கும் தனது அன்னையை இன்னும் வருத்தப்படுத்த ஸம்மதமில்லாமல், தான் செய்யப்போகிறதைத் தெரிவித்து ஒருகடிதம் எழுதி ஸுந்தரம்மாள் எளிதில் எடுத்துப்பார்க்கக்கூடிய ஒருஇடத்தில் வைத்துவிட்டுப்போனான்.

திரிசிரபுரம் புறப்படும்போது நீலகண்டனிடம் 5 ரூபாய்களே இருந்தன. இதிற்பாதி அவனது நண்பர்கள் சேர்த்துக்கொடுத்தது. மற்றபாகம் தானாகச் சிறிதுசிறிதாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தது. திரிசிரபுரம் வந்ததும் இன்னவிடம் போவது, இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் தயங்கினான். கடைசியாக, ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் சோறுபோடுகிறார்களென்றும், சம்பள வகையறாச் செலவுகளைத் தானே பார்த்துக்கொள்வதாயிருந்தால். அதிற்சேர்ந்து படிக்கலாமென்றும் தான் தங்கியிருந்த ஹோட்டலில் கேட்டறிந்துகொண்டான்; தன்னைப்

போலவே இக்கற்றுவந்த இரண்டொரு வாலி பர்களை நேசம் செய்துகொண்டு, அவர்கள் மூலமாகச் சில பெரிய மனிதர்களைக்கண்டு, அவர்களிடம் மன்றாடிக் கேட்கவே, 'அவர் களிற் சிலர் படிப்புக்குப் பணவுதவி செய்வ தாக வாக்களித்தார்கள். இவையெல்லாம் நாலைந்து நாட்களில் நிறைவேறின. உடனே நீலகண்டன் தன் மாமனுக்கும் தாயாருக்கும் கடிதங்கள் எழுதி, தன் படிப்பு விஷயத்தில் இனி விசாரப்படவேண்டியதில்லை யென்றும், தன்னைப்பற்றி ஒருவரும் கவலைப்படவேண்டிய தில்லையென்றும், கூடிய சீக்கிரம் தான் ஊருக்கு வந்து அவர்களைப் பார்த்துப்போவதாகவும் தெரிவித்தான்.

சுந்தரம் கவலை தீர்ந்தாள். பையன் படித் துப் பெரியவேலை செய்து சம்பாதித்து வாரிக் கட்டுவான் என்று மனக்கோட்டை கட்டலா னாள். நிலவரும்படி தன் ஜீவனத்துக்குக் கிட்ட த்தட்டப் போதுமாகையால், உடன்பிறந் தான் மனைவி என்ன சொல்லுவாளோ என்ற கவலை யொழிந்துவிட்டது. வயிற்றை ஒடுக்கி ஜீவனம் செய்தால், பையனுக்காக ஏதாவது மிச்சம் பிடித்துவைக்கலாமென்றும் அவளுக் குத் தோன்றிற்று. ஆனால், ராமய்யர் மனைவி ஒருபாரம் ஒழிந்ததைப்பற்றி ஸந்தோஷங் கொண்டதால், சுந்தரத்தை வீட்டைவிட்டுத் துரத்த மனங்கொள்ளவில்லை. நீலகண்டன் தன் படிப்புக்காகக் கஷ்டப்பட்டவைகளையெல் லாம் எழுதியிருந்ததை அவள் வாசிக்கக்கேட் டிருந்ததால், அவன்மேல் மறுபடியும் அன்பு கொள்ளலானாள். "போகிறது, எப்படியோ படிக்க ஏற்பாடு செய்துகொண்டான். இனி மேல் நமக்குக் கவலையில்லை. அவஸரத்துக்குப் பணம் வேண்டியிருந்து ஒன்றிரண்டு அனுப் பினால், சட்டை துணிமணி வாங்கிக்கொள் வான்" என்று தனது நாத்தனாரிடம் சொல்லி வந்தாள். நாத்தனாரால் அதிகச் செலவு ஏற் படாது என்று தெரிந்ததும், அவள் முன் போல் சுந்தரத்தின்பேரில் வெறுப்புக் காட்ட வில்லை. இரண்டொரு முறை சுந்தரம் தனி யே வாழ எண்ணியிருப்பதாகத் தெரிவித்த போது, கூடாதென்று கண்டித்துவிட்டாள்.

6-வது அத்தியாயம்.

'இனம் இனத்தோடு சேரும்' என்றபடி நீல கண்டன் தன்னைப்போல் ஏழையாயுள்ள பைய ன்களுடன்தான் சேருவது வழக்கம். பணக் காரப் பையன்களிடம் பழகுவது கிடையாது: ஆடம்பரமும் வீண்செலவும், பிறரை அவமதி த்தலும் ஸ்வபாவமாக உடைய பல செல்வ மாணவர்களைக்கண்டு அவர்களுடன் ஸகவாசம் வைத்துக்கொள்வதை நிறுத்திவிட்டான்; தன் னைப்போல் சிரமதசையிலுள்ளவர்களோடு கல ந்து, ஒருவர்க்கொருவர் ஆதரவு சொல்லிக் கொள்வது வழக்கமாகிவிட்டது. எல்லா மாண வர்களும் நீலகண்டனிடம் வெகு விசுவாசம் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுள் அந்தரங்க நேசங்கொண்டவன் துரைசாமி என்னும் பையன். அவன் கோவிந்தய்யருடைய மகன். இருவரும் ஒரேவகுப்பினர். அவர்கள் ஒரு நாள் மாலை காவிரியாற்றுக்குச் சென்று மண லில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

துரை:—"உன் கதியை நினைக்கும்போது எனக்குப் பகீரென்கிறது. உன் தந்தையிருந் தால் இப்படி விட்டிருப்பாரா? என்னதான் உன் மாமி நல்லவளென்றாலும், உன் தாயை வெடுக்கென்று ஒருவார்த்தைகூடச் சொல்லாம லிருப்பாளா? இந்த வருஷம் ஸ்வாமி கிருபை யால் பரீக்ஷை தேறிவிட்டால், எங்கேயாவது ஒரு ஆபீஸில் அமர்ந்துகொண்டு உன் தாயா ரைக் காப்பாற்ற முயலவேண்டும்."

நீல:—"தாயாரை நினைத்தால் இப்பொ ழுதே வேலை கிடைத்தாலும் தேவலையென்றி ருக்கிறது. ஆனால், எனக்கு பி. ஏ. யாவது தேறவேண்டுமென்பது ஆசை. 15 ரூபாயிலும் இருபது ரூபாயிலும் எப்படிக் காலக்ஷேபம் செய்கிறது?"

துரை:—"நீ பி. ஏ. படிக்கிறதென்றால் இன் னும் நான்கு வருஷமிருக்கிறதே. அதுவும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் தவறாமல் தேறவேண்

டுமே. அப்படித்தான் தேறினாய். உனக்குச் சிபார்சு செய்ய யாரிருக்கிறார்? இருபது ரூபாய் தானே கிடைக்கும்?”

நீல :—“முதலில் சம்பளம் குறைவாய்க் கிடைத்தாலும் பின்னால் அதிகமாகலாமல்லவா! அதை உத்தேசித்துத்தான் மேலே படிக்க எண்ணுகிறேன்.”

துரை :—“உன்னுடைய தாயாரைக் கவனிக்கவேண்டாமா? அவள் எத்தனைநாள் கஷ்டப் படுகிறது?”

தாயாரைப்பற்றிச் சொல்லும்போதெல்லாம் நீலகண்டனுக்கு மேலே யோசனை ஒன்றுந் தோன்றாது. அவளை எப்படி ஸௌக்கியமாய்க் காப்பாற்றுகிறதென்பது பெரும் விசாரமாய்த் தோன்றும். தனது மாமி தன் தன்னையைப் பலவகையிலும் துன்பப்படுத்துவதாக அவன் மனதில் காட்சிகள் உண்டாகும்; மெய்ம்மறந்து கண்ணீர்விடுவான். இந்த ஸமயமும் அவன் ஆலோசனையிலாழ்ந்து கண்ணீர்விடவே, “என்னடா நீலா! வருத்தப்படுகிறாய்?” என்று துரைஸாமி கேட்டான்.

“ஒன்றுமில்லை: என் தாயாரை நினைக்கும் போது வருத்தம் மேலிடுகிறது. எப். ஏ. என்னத்துக்கு பி. ஏ. என்னத்துக்கு என்று தோன்றுகிறது.”

“அதை உத்தேசித்துத்தான் நான் சீக்கிரம் வேலை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்கிறேன். என் தகப்பனார்கூட என்னை மெட்ரிகுலேஷனோடு நிறுத்திவிடுவதாகச் சொன்னார். என்னசெய்கிறது? என் தங்கைக்குக் கல்யாணமாகவேண்டும்; வயதாகிவிட்டது. வருகிற வருஷம் எப்படியும் கல்யாணம் நடத்திவிடவேண்டும். கல்யாணத்துக்குச் செலவழிக்கிறதா? எனக்குப் படிக்கக் கொடுக்கிறதா? அந்தமட்டோடு ஒரேபெண்ணாப் போயிற்றே என்று சந்தோஷப்படவேண்டியதுதான்.”

“நான் கட்டின கோட்டையெல்லாம் மாயக் கோட்டையாயிற்று. பி. ஏ., பாஸ் செய்து என் ஒன்றுவிட்ட தம்பியைவிடப் பணக்காரனாகலாமென்றிருந்தேன். அதையெல்லாம் இப்போது விட்டுவிடவேண்டியதுதான்.”

“பணக்காரனாவதற்கும் படிப்புக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? அத்ருஷ்டமிருந்தால் பணத்துக்கென்ன? படித்தால்தான் பணம்வருமென்று எண்ணாதே. கொடுக்கிற தெய்வம் கூரையைப் பிரித்துக் கொட்டாதா? அப்படியே படிக்க வேண்டுமென்றால், ப்ரைவேட்டில் படிக்க முடியாதா என்ன? எத்தனைபேர் வேலையில் அமர்ந்தபிறகும் ப்ரைவேட்டில் வாசித்து எப். ஏ., பி. ஏ. தேறவில்லை? அதற்குப்பிறகு தானாகச் சம்பளம் உயருகிறது. இதற்கெல்லாம் விசாரப்பட்டு ஸாத்தியப்படுமா? எது நமக்குப் பிராப்தமோ அதுதான் நமக்குக்கிடைக்கும். நம்முடைய அதிருஷ்டத்துக்கு இன்னொருவன் பிறக்கவில்லை.”

“அப்படியானால் இந்தவருஷம் மெட்ரிகுலேஷன் பாஸானதும் நின்றுவிடுகிறேன். வேலைக்கு இப்போதுமுதலே நான் பிரயத்தனப்படுகிறேன்.”

“உனக்கு அதிருஷ்டமிருந்தால் நீ மேலே படிக்க வழியிருக்கிறது.”

“என்னவழி?”

“யாராவது பணக்காரர் உனக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்துப் படிக்கவைக்கலாம்.”

“அது எனக்கு இஷ்டமில்லை. நாம் பணக்கார இடத்தில் ஸம்பந்தம் செய்யக்கூடாது. ஏழைக்கு ஏழையே வரவேண்டும்.

“ஏன்!”

“பணக்காரப்பெண்களுக்குக் காபிகொடுத்துக் கட்டிவராது. அவர்களுக்கு நம்மால் புடவைவாங்கிக்கொடுக்க முடியாது. நாம் ஸம்பாதிக்கும் பணம் அவர்களுடைய ஸோப்புச்செலவுக்கும் கூந்தல் தைலத்துக்கும் சில்லரைச் சிங்காரச்செலவுக்குமே போதாதே. அவர்களைவைத்து ஸம்ரக்ஷிக்க நம்மாலாகுமா.”

“ஏழையிடத்தில் ஸம்பந்தம்செய்துகொண்டால் கௌரவமாயிருக்க முடியுமா?”

“ நாமென்ன கௌரவதை? அவர்களென்ன கௌரவதை குறைந்துபோகிறது? மேலும், கல்யாணத்தில் கௌரவம் பார்ப்பானேன்? பெண் மனஸுக்குப் பிடித்திருந்து மனுஷ்யாளும் நல்லவர்களாயிருந்தால், அதுவே போதும்.”

“ பெண் நன்றாயிருக்கவேண்டாமா?”

“ பெண் நன்றாயிருக்கவேண்டியதுதான். ஆனால், குணந்தான் பெரியது என்பது என் அபிப்பிராயம்.”

“ அப்படியானால், என் தங்கையைக் கல்யாணம் செய்துகொள்வாய். அவள் குணசாலி என்று எத்தனையோ தடவை புகழ்ந்துபேசியிருக்கிறாய். அவள் லக்ஷணமாய் அழகுதான் என்றும் நீ சொல்லியிருக்கிறாய்? உன் அபிப்பிராயம் என்ன.?”

“ துரைசாமி, கேலிசெய்யாதே.”

“ கேலிஎன்ன? என் வாஸ்தவமான அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னேன்.”

“ நான் உத்யோகமடைந்து ஒரு மனைவியை ஆதரிக்கும் நிலைமை வரும்வரையில் கல்யாணத்தைப்பற்றிப் பேச்சுவேண்டாம்.”

“ என்னவோ, நீதான் உன் தாயாரைக் காப்பாற்றுகிறதாகவும்,காப்பாற்றப்போகிறதாகவும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாய். உன் ஸாமர்த்தியத்தில் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. எல்லாம் ஈசுவராஞ்ஜைப்படி நடக்கிறது. உன்னைப்போல் சொன்ன பிடிவாதகாரர்கள் எத்தனையோ பேர்களின் கதியைப் பார்த்திருக்கிறேன். காலம் வந்துவிட்டால் ஒன்றும் நிற்காது. அடுத்த வருஷமே உனக்குக் கல்யாணமாகும். வேண்டுமானால் பார்.” இப்படிச் சொல்லுகையில் ஒரு கர்த்தபம் சத்தமிட, துரைசாமி, “ பார்த்தாயா! கழுதை கத்துகிறது; நல்லசகுனம். சரி: நேரமாகிறது. வீட்டுக்குப் போகலாம் வா” என்று எழுந்திருந்தான். நீலகண்டனும் எழுந்து இருவரும் நதியில் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்துவிட்டுக் கரையேறினார்கள். உடனே துரைசாமி, “ ராத்திரி என்வீட்டில் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாமே” என்றான். “ என் ஹோஸ்டலுக்கே போகிறேன். அவர்களிடம் தகவல் சொல்லாமல் நிற்கலாமா? ஏதாவது சொல்லுவார்கள்” என்று நீலகண்டன் பதில் சொன்னான்.

“ சொல்வதென்ன? உனக்குத்தான் எல்லாரும் ஸ்நேகமாயிற்றே. உன்னை யார் என்ன சொல்லப்போகிறார்கள். அன்றைக்குப் போகாமலிருந்து தகவல் சொல்லியனுப்பினாயே. ஏதாவது சொன்னார்களா” என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவ்வழிச்சென்ற ஒரு ஹோஸ்டல் மாணவனிடம் நீலகண்டன் இராத்திரி சாப்பிட வராததைப்பற்றிய தகவலைத் தெரிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அம்மாணவனும் ஆகட்டுமென்று சொல்லிப் போய்விட்டான். நீலகண்டன் பலமுறை மறுத்துக்கூறியும் துரைசாமி கேட்காததால், அவன்வீட்டுக்குப் போக உடன்பட்டான்.

௭-வது அத்தியாயம்.

கோவிந்தய்யர் காவேரியோரமான சிந்தாமணியில் குடியிருந்தார். அவருடைய வீடு மிகச்சிறியது. அவருடைய வரும்படிக்கு அதைவிடப் பெரியவீடு அவருக்கு ஏற்றதன்று அவர் ஒரு பெரிய ஜவுளிக்கடையில் கணக்காக அமர்ந்திருந்தார். சம்பளம் இருபது ரூபாய் கிடைத்துவந்தது. இந்த வரும்படியைக் கொண்டுதான் பிள்ளையைப் படிக்கவைக்கவேண்டும்; பெண்ணுக்குக் கல்யாணம்செய்யப் பணம் சேர்க்கவேண்டும்; குடும்ப காலக்ஷேபமும் நடக்கவேண்டும். அவர் சிறிதளவு நகைத்தரகு வியாபாரமும், கல் வியாபாரமும் செய்துவந்தாலும், அதனால் அதிகவரும்படி கிடைப்பதரிது. அவர் மனைவி பெரியவிடத்துப் பெண்ணாதலால், செட்டாய்க் குடித்தனம் செய்யத் தெரியாது. ‘வயிற்றைஒடுக்கி, வாயைஒடுக்கி’ என்று சொல்வதன்பொருள் அவள் அறியாள்; அதனால் அவள் குடித்தனப்பொறுப்பு அறியா

தவள் என்று சொன்னதல்ல: அவள்குணம் இருந்தமட்டும் தாராளமாய்ச் செலவிடுவதாகும். காலை சமையலான அன்னத்தை ஜலங் கொட்டிவைத்து இரவில் சாப்பிடுவதென்னும் செட்டான வழக்கம் அத்தெருவிலிருந்த பல வீட்டாரிடமிருந்துவந்தாலும், அவ்விதம் செய்வதால் யாதொரு தேகஉபாதியும் நேரிடாதென்று கோவிந்தய்யர் பன்முறை வற்புறுத்தியுங்கூட, அவள் மனைவி ருக்மிணியம்மாள் ஒன்றையுங் கவனியாமல் ராத்திரி சமையல் செய்தேதீருவாள். “அம்பிவிற்று அரிவாள் மணைவிற்”றாவது பிள்ளையை வாசிக்கவைக்க வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு, தங்களுக்கு என்ன கஷ்டநிஷ்டூரங்கள் இருந்தாலும் அவைகளை ஒருபொருட்டாயெண்ணாமல், தங்கள் மகனின் படிப்பொன்றையே கருதி, சாப்பாட்டைக்கூடக் குறைத்துக் கேவலம் அரைக்கீரையும் வற்றற்குழம்புமே தினப்படி சமையல் திட்டமாகக் கொண்டுள்ள ஸ்த்ரீகளில் அநேகர் நமது ருக்குமணியம்மாளுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களாயிருந்தும், அவர்கள் இவளது நன்மையையேகோரினவர்களாய்ச் செட்டாய்க் குடித்தனத்தைச்செய்துவரவேண்டுமென்றும், பெண்ணை ஒருநல்லஇடத்தில் கொடுத்துத்தக்க சீர்கள் செய்து, புக்ககம் அனுப்பும்வரையிலாவது தங்கள் ஸுகங்களைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் பன்முறை வற்புறுத்தியும் ருக்மிணியம்மாள் அவைகளைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல், தன்மனம்போன போக்கின்படியே குடித்தனத்தை நடத்திவந்தாள்.

கோவிந்தய்யர் மிகவும் ஸாது; ஒருவர் மேலும் கோபம் கொள்ளார்; தமது மனைவிசெய்யும் வேலைகளில் தலையிடார். அவள் பிறந்தகம் பார்த்துப் பத்துவருஷங்களானமையால், குடித்தனத்தில் அதிகப் பொறுப்புவாய்ந்தவளென்றும், பெரியஇடத்துப் பெண்ணாகையால் தாராளச்செலவுசெய்கிறாளென்றும் எண்ணித் தமது மனைவியைக் கண்டிப்பதில்லை. மேலும், கடவுள் அவருக்குக் குறைதோன்றாதபடி ஏதாவது ஒருவழியில் தக்க வரும்படி கொடுத்துவந்ததால், அதைப்பற்றி அவர் கவலைகொள்வது கிடையாது. தமது பெண்விஷயத்திற்கூட அதிகம் கவலை எடுத்துக்கொள்வதில்லை.

நமது வாலிபர்கள் இருவரும் கோவிந்தய்யர் வீடுசென்றபோது, அவர் கூடத்தில் ஒரு விளக்கண்டை உட்கார்ந்து ஜபம்செய்துகொண்டிருந்தார். பையன்கள் கூடத்தில் ஒரு பக்கத்தில் உட்கார்ந்து வார்த்தையாடலானார்கள். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம், கோவிந்தய்யர் ஜபத்தை முடித்துவிட்டுப் பையன்கள்பக்கமாகத் திரும்பி உட்கார்ந்து,

‘இவன்தானே கல்யாணபுரம் சங்கரய்யர் பிள்ளை’ என்றார்.

“ஆம்: சங்கரய்யர் பிள்ளைதான். என்வகுப்பில்தான் இவனும் படிக்கிறான்” என்றான் துரைசாமி.

“இவன் பெயரென்ன? நீலகண்டனல்லவா? இந்தவருஷம் பணம் கட்டவேண்டாமா?”

“ஆம், பணங்கட்டவேண்டும்.”

“மேலே படிப்பையோ?”

“மேலே படிக்க முடியாது.”

“ஆம், முடியாதுதான். சங்கரய்யர் செய்த ஏற்பாட்டில் ஆஸ்திதான் குறைவாய்ப் போயிற்றே. உன் தகப்பனார் செய்தது மிகவும் கொடுமையென்றே சொல்லவேண்டும். ஸொத்தை ஆளுக்குப் பாதியாகவாவது வைத்திருக்கலாம்.”

“அவர் ஸம்பாதித்ததுதானே. அவரிஷ்டம்போல் ‘வில்’ (மரணசாஸனம்) எழுதலாமல்லவா?”

“எழுதலாம். இருந்தாலும் தர்மாதர்மம் இல்லையா? என் தங்கையென்றுலொன்றென்று சொல்லமாட்டேன். அக்ரமத்தில் ஸொத்துக் கிடைத்தால் அது யாருக்கும் தகாது. என் தங்கைக்குக் கிடைத்த ஸொத்து, அவள் வீதத்துக்கு அதிகந்தான். இன்னொரு நாலைந்து எக்கரா நிலம் உனக்கு விட்டிருந்தாலும் நன்றாயிருந்திருக்கும்.”

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ருக்குமிணியம்மாள் ஒரு தட்டில் அடையும் மூன்று இலைக்கிழிச்சல்களையும் கொண்டுவந்து தன் புருஷன்முன் வைத்து நீலகண்டனுக்கு நல்வரவு கூறினாள்.

"இதேது! இப்பொழுது, தட்டினையா?"

"ஆமாம்: துரையும் பார்வதியும் தின்னவேணும் தின்னவேணும் என்றிருக்கிறார்கள். வேறென்ன பண்ண இருக்கிறது? இதையாவது தட்டிப்போடுவோமே யென்று அரைத்துத் தட்டினேன்." என்றாள் ருக்மிணியம்மாள்.

கோவிந்தய்யர் இலைத்துண்டுகளில் ஒன்றை நீலகண்டன் முன்போட்டு, அதில் இரண்டு அடைகளை வைத்து இன்னொரு துண்டைத் தமக்கும், மூன்றாவதை துரைக்கும் வைத்து, அடைகளைப்போட்டார். ருக்மிணியம்மாள் நெய்யும் வெல்லமும் பரிமாறினாள். யாவரும் தின்ன ஆரம்பித்ததும் மறுபடியும் சம்பாஷணை தொடங்கிற்று.

"இன்னம் நாலைந்து ஏக்கர் உங்களுக்கு விட்டிருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும்."

"அதெல்லாம் நினைத்திருந்தால் பிரயோஜனமென்ன? உள்ளதைக்கொண்டுதான் திருப்தியடையவேண்டும்."

"இல்லை. இன்னும் கொஞ்சம் ஸொத்து இருந்தால் மேலே படிக்கலாமல்லவா? அதோடு கல்யாணத்துக்கும் ஸௌகர்யம்: நல்ல இடத்துப் பெண் வரும்."

"கல்யாணத்துக்கென்ன? மாமா, இந்த வருஷம் தேறிவிட்டால் போதும்; ஏதாவது ஒரு வேலையில் அமர்ந்து கொள்ளலாம். எங்கம்மாவையும் கொண்டுவந்து விடுவேன். அப்புறம் பார்த்துக்கொள்வோம். கல்யாணத்துக்கு என்ன அவஸரம்? ஆண்பிள்ளைகள்தானே. விசாரமில்லையே."

"இருந்தாலும் அதது அந்தந்தக்காலத்தில் நடந்தால்தான் சரியாயிருக்கும். நீ ஆஸ்திக்காரனாயிருந்தால், இத்தனைநாள் கல்யாணமாகாமலிருக்குமா?"

"இல்லாததைப்பற்றி நினைப்பானேன்? எங்கப்பா சாவதற்கு இரண்டுவாரத்துக்கு முன்னாலிருந்து, எனக்கு ஸொத்து நிறைய வைப்பதாகத்தான் சொல்லியிருந்தார். அப்புறம் என்னவோ மனஸு மாறிவிட்டது."

"ஆமப்பா: நானும் அப்படித்தான் கேள்விப்பட்டேன். சேஷத்தைக் கண்டால் ரொம்ப ஆகாமலிருந்தது. சாம்பசிவன் வந்துகூட சண்டைபோடவேண்டியிருந்தது. அப்புறம் எப்படியோ மனஸு மாறி உங்களுக்கு இப்படிச் செய்துவிட்டுப்போனார்."

"முதலில் எங்களுக்குத்தானே அதிக நிலம் வைத்தார். பிற்பாடு என்னவோ மனம் மாறிப்போயிற்று."

உடனே துரைசாமி, "நீலா, எனக்கு ஒரு ஸந்தேகம்: இரண்டு உயிலா செய்தார்?" என்றான்.

"அதுதான் போலிருக்கிறது. வக்கீல் வந்து உயில் எழுதினபோது நான் கூட இருந்தேன். முதல் மனைவிக்கும், நீலகண்டனுக்கும் அதிக ஸொத்து வைக்கவேண்டும். அதற்குத் தகுந்தபடி உயில் எழுதவேண்டுமென்று சொன்னார். இரண்டு நாளுக்கெல்லாம் ரெஜிஸ்டராயிற்று. அதற்கப்புறந்தான் உன் சிற்றப்பா வந்தாற்போலிருக்கிறது. மறுபடியும் வேறு எழுதி ரெஜிஸ்டர் செய்திருக்கிறார்" என்றான் நீலகண்டன்.

"அதெல்லாமில்லை. ஒரே உயில்தான் எழுதினது. நானே விசாரித்தேனே. ஒன்றுதான் ரெஜிஸ்டராயிற்று: நான் ஸந்தேகப்பட்டு இரண்டு உயில் எழுதினாராவென்று ரெஜிஸ்டிராராபீஸில் விசாரித்தேனே. அதைப்பற்றியென்ன? அந்த ஸொத்து அப்படி போகவேண்டுமாக்கும். அதைக் கண்டபடி செலவழித்து வருகிறாளாம்."

"யார், என் சித்தியா?"

"ஆமாம்."

"நீங்கள் ஸமீபத்தில் ஊருக்குப்போயிருந்தீர்களோ?"

"இல்லை. அங்குப்போய் நாலைந்து வர்ஷமாகிறது. எனக்கு அவனைக் கண்டால் பிடிக்கிறதில்லை. அவனைப்பற்றிச் சொல்லக்கேள்விப்பட்டேன்."

"ஏன், அப்பா, இரண்டு உயில் எழுதியிருந்தால், முதல் உயிலை ஊர்ஜிதப்படுத்தலாமல்லவா?"

"அது கேஸைப் பொறுத்தது; அவர் நோக்கமென்ன என்பதைப் பொறுத்தது. ஆனால் ஒரு உயில்தானே இருக்கிறது?"

"அதை நன்றாய் விசாரித்து விட்டீர்களா?"

"ஸந்தேகமேயில்லை."

இதற்குள் அடைகள் தீர்ந்துவிட்டன. மூவரும் எழுந்து முற்றத்தண்டை கையலம்ப வந்தார்கள்.

அப்போது துரைசாமி தன் தங்கை பார்வதி நிற்பதைப்பார்த்து "ஏனடி நிற்கிறாய்? ஜலம் கொண்டுவந்து கொடேன். இவன்தான் உன் அகமுடையான். இவனுக்காவது ஜலம் கொண்டுவா" என்று பரிகாஸமாய்ச் சொன்னான்.

"போடா, இதுதான் உனக்கு வேலை" என்று மெதுவாய்ச் சொல்லிவிட்டு ஜலங் கொண்டுவந்து வைத்தாள்.

நீலகண்டன் செம்பை எடுத்து நிமிரும்போது பார்வதியைப் பார்த்தான். அவளும் இவனைப் பார்த்தாள். இருவரும் புன்னகை கொண்டார்கள். உடனே அவள் தலைகுனிந்து கொண்டு அவ்விடம் விட்டகன்றாள்.

நீலகண்டன் நாலைந்து தடவை அவ்வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறான் என்றாலும், அப்போது பார்வதி வீட்டிலில்லை; அயல்வீடுகளில் விளையாடப்போயிருந்தாள்; அல்லது ஊரிலேயே இருக்கவில்லை. திருச்சிக்கு வந்தபின் இதற்கு முன்னால் ஒரேயொரு தடவைதான் அவளைப் பார்த்திருக்கிறான். அதற்கு முன்னால், தன் தந்தையின் அந்தியகாலத்தில் அவனும் பார்வதியும் விளையாடிக்கொண்டிருந்ததுண்டு.

பார்வதியின் முகத்தைப் பார்த்ததும், அவன் முன் நடந்த விளையாட்டுக்களையெல்லாம் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டான். அவன் தந்தை இருவருக்கும் கல்யாணம் செய்து வைத்துவிட வேண்டுமென்று தன் தாயாரிடம் சொன்னது நினைவிற்கு வந்தது. பார்வதி அக்காலத்தில் தன் முதுகில் சாய்ந்துகொண்டு தன் கைகளால் கழுத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு விளையாடினதைப்போல் மறுபடியும் விளையாள பாக்யமேற்படுமா என்றேங்கினான். உண்மையில் அப்போதுதான் அவளிடம் காதலென்பது ஏற்பட்டது. தன் அன்புக்கு ஏற்றபெண் பார்வதியே யென்று நிச்சயித்துக் கொண்டான்.

பார்வதியோ நாணம் மேலிட்டவளாய் சமையலறைப்பக்கம் புன் சிரிப்புடன் சென்றாள். அவள்முகஜாடையைக் கண்ட துரைஸாமி எப்படியாவது இருவருக்கும் கல்யாணம் செய்து விடுகிறதென நிச்சயம் கொண்டான்.

மூவரும் மறுபடியும் கூடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். ருக்மிணியம்மாள் துரைஸாமிசொன்ன கேலிவார்த்தைகளைக் கேட்டிருந்ததனால், தன் நாயகனிடம் "நம்ம பார்வதியை நீலகண்டனுக்குக் கொடுத்துவிடலாமே, ஸொந்தமாயுமிருக்கிறது; அசலில் தேவானேன்" என்றாள்.

"அவன் மாமாவுக்கு எழுதிக் கேட்போம். பிரியப்பட்டால் ஜாதகத்தை அனுப்பட்டும்"

"இங்கே ஜாதகமில்லையா, நீலகண்டா, இருந்தால் துரையிடம் அனுப்பேன்" என்றாள் ருக்மிணியம்மாள்.

"என்னிடம் இல்லை. ஜாதகமெதற்கு வைத்திருக்கிறேன்?"

"இந்த வர்ஷமேதாவது கல்யாணம் செய்வதாகப் பேச்சுண்டோ?" என்றாள் ருக்மிணியம்மாள்.

"எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நான் ஊரில் இருந்தமட்டும் ஒருபேச்சுமில்லை. அதோடு, உங்களிடத்தில் சொல்லுவதற்கென்ன? இப்போது முதற்கொண்டே கால்கட்டு என்னத்துக்கு?" கோவிந்தையர் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி அதிகம் பேச இஷ்டப்படவில்லை. வாலிபர்கள் முதலில் அப்படித்தான் சொல்லுவது வழக்கமென்றும், கல்யாணம் செய்துவிட்டால் தாய்தந்தையர்களை அலக்ஷ்யஞ்செய்து மனைவி பேச்சை வேதவாக்காகக் கொண்டு நடப்பவர்களென்றும் அவருக்குத் தெரியும். ஆகையால், அவர் ராமய்யருக்குக் கடிதம் எழுதி கேட்டுக்கொள்வதாகத் தீர்மானித்து, அவ்விதமே தெரிவித்துவிட்டு வாயிற்புறம் சென்றார்.

அதுவரை அதிகம் பேசாமலிருந்த துரைசாமி தாராளமாய்ப் பேசலானான். அவன் தாயாரும் சம்பாஷணையில் கலந்துகொண்டாள்.

"நீ ஒரு கடிதம் போட்டு ஜாதகத்தை வரவழையேன் நீலா. தை பிறந்ததும் கல்யாணம் நடக்கவேண்டியது அவசியம். இனிமேல் தாமஸிக்கக்கூடாது."

"நான்தான் அப்பொழுதே சொல்லிவிட்டேனே: எனக்கு இப்பொழுது கல்யாணம் வேண்டாமென்று. வேறு எங்கேயாவது வரன் பார்த்தால் போகிறது."

"வேறு வரன் பார்க்க உன்னை யோசனை கேட்கவரவில்லை. நீ கல்யாணம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றுதான் கேட்கிறேன்."

"என்னடா உளறுகிறாய். நான் இருக்கிற ஸ்திதியென்ன? கல்யாணம் செய்துகொள்ளவாவது. பரமஏழையாய் ஹாஸ்டலில் சாப்பிட்டுக்கொண்டுபடிக்கிறேன். எதைக்கண்டு எனக்கு உன் தங்கையைக் கொடுக்கிறது? நல்ல இடமாய் பி. ஏ. பாஸ்செய்தவனைப் பார்த்துக் கொடுத்தால் அவள் சௌக்யமாயிருக்கலாமே."

ஆம் பி. ஏ. க்கும் கொடுக்கலாம்; எம். ஏ. க்கும் கொடுக்கலாம். ஐயாயிரம் ரூபாயிருந்தால் எல்லாம் செய்யலாம். நாங்களும் ஏழைகள்தானே. ஏழைக்கு ஏழையாய்த்தானே பார்க்கவேண்டும். பணக்கார இடத்தில் கொடுத்தால், காபி ஸப்ளைசெய்யக்கூட என்தகப்பனார் வரும்படி போதாதே."

"அப்படிச்சொல்லாதே. ஸுமாராய் அந்தஸ்துள்ள இடமாகக்கொடுத்தால், உன் தங்கையாவது ஸௌக்கியமாயிருப்பாளல்லவா?"

"ஆகா! அதெல்லாம் நான் பார்த்துத்தானிருக்கிறேன். பி. ஸெக்ஷன் ராமக்கிருஷ்ணன் அண்ணா பணக்கார இடத்துப் பிள்ளையென்றுதானே பெண்ணைக் கொடுத்தார்கள். பெண்ணைத் தள்ளிவைத்திருக்கிறார்கள். வேறு கல்யாணங்கூடச் செய்யப்போகிறார்களாம். பெண்மேல் என்ன தப்பு? சாந்திமுகூர்த்தத்துக்குச் சீர் சரியாகச் செய்யவில்லையாம். அதற்காகப் பெண்ணைத் தள்ளிவைப்பானேன்? வேண்டுமானால் பெண்வீட்டுக்கு ஒருவரும் போகவேண்டாம். பெண்ணும் பிறந்தகம் போகவேண்டாமென்று சொல்லட்டும். எப்படியும் அவள் ராமகிருஷ்ணன் வீட்டைச் சேர்ந்தவளாகிவிட்டாளல்லவா? அவள்செத்தால் ராமகிருஷ்ணன் வீட்டாரெல்லாம் பத்துநாள் தீட்டுக்காக்கவேண்டுமே. பணக்கார இடத்தில் கொடுத்தால் எப்போதும் இந்தக் கஷ்டந்தான்."

"எல்லாரும் அப்படியே இருக்கிறார்களா என்ன? ராமகிருஷ்ணன்கூடச் சொன்னான்: அவர் அண்ணா தனியாகப் போகப்போகிறானாம். அகமுடையாளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து வைத்துக்கொள்ளப்போகிறானாம்."

"அது எப்படியாவது போகட்டும். நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?"

"தை பிறக்க இன்னும் மூன்றுமாஸமிருக்கிறது. பரீக்ஷை தேறட்டும். பின்னால் பார்த்துக்கொள்வோம்."

"உனக்கு ஸம்மதமா, இல்லையா? அதை மட்டும் சொல். பிற்பாடு நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்."

"அதுதான் சொன்னேனே, பின்னால் பார்த்துக்கொள்ளலாமென்று."

"மனம்பொருத்தமிருந்தால், மற்றபொருத்தங்களெல்லாம் சரியாகவிருக்கும். அதனால்தான் அதை முன்னாடிக் கேட்கவேண்டும்." என்றாள் ருக்மிணியம்மாள்.

நீல:—"மனப்பொருத்தமிருந்தால் மாத்ரம் போதுமா? அம்மாமி. மற்றபொருத்தங்களும் இருக்கவேண்டியவைதாம். போனவருஷம் எங்கள் க்ளாஸ்பையனொருவன் சொன்னான் ஒருபெண் தனக்குப் பிடித்திருக்கிறதென்று. ஆனால், பிராப்தம் வேறிடத்திலிருந்தது. இப்போது அந்தப் பெண்ணை ஒரு கிழவனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்."

ருக்—"பிராப்தப்படிதான் நடக்கும். இருந்தாலும் நாம் செய்யவேண்டிய பிரயத்தனங்களைச் செய்யவேண்டாமா? உனக்குப் பிடித்தமானால், உன் தாயார், மாமாவுக்கு எழுதிக்கேட்கலாம்."

நீல:—நான்தான் சொன்னேனே: இப்போது எனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாமென்று".

துரை:—"நீ திருட்டுப்பயல். கேட்டகேள்விக்கு ஜவாப்பு சொல்லாமல் வேறு என்னவோ சொல்லுகிறாய். நாங்கள் கேட்பதென்ன? நீ சொல்லுவதென்ன? உனக்கு இஷ்டமானால்..."

இப்படிச் சொல்லும்போது, "இலையைப் போடு" என்று சொல்லிக்கொண்டே கோவிந்தையர் வந்துவிட்டதனால், ஸம்பாஷணை அப்படியே நின்றுவிட்டது.

மூவரும் சாப்பிட்டானதும் நீலகண்டன் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் ஹாஸ்டல் போய்ச்சேர்ந்தான். அவன் சாப்பிடும்போதும் அதற்குப் பிறகும் அவன்கண்கள் சமையலறைக் கதவண்டை நின்றுகொண்டிருந்த பார்வதியை அடிக்கடி கவனிக்கமுயன்றனவென்பதை துரைசாமியும் அவன் தாயாரும் அறியாமலிருக்கவில்லை. அதோடு, நீலகண்டன் விடைபெற்றுச் சென்றபோது பார்வதிக்காகத்திரும்பி அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைகொண்டதையும், அதற்கவள் நாணிப் புன்னகைகொண்டதையும் துரைசாமி அறிந்துகொண்டான்.

(தொடரும்.)

எம். எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயர்.

Useful Hints.

By Mr., Pandit V. S. Aiyar.

உபயோகமுள்ள குறிப்புக்கள்.

மணத்தக்காளி.

தக்காளிவகையில் மணத்தக்காளி வாசனையுள்ளதென்பர். இதனைப் பச்சையாய் உப்பிட்டு ஊறுகாய்போட்டு ஜனங்கள் உண்ணலாம். காயவைத்து வற்றலாக்கி நெய்யில் வறுத்துச் சாப்பிட வாய்க்கு ஆரோக்கியமாக இருக்கும். நெய்யில் வறுத்த இதனைப் பொடித்துச் சாதத்தில் கலந்துகொண்டு சாப்படவும் உருசியுள்ளதாயிருக்கும். இதனை வறுத்துக் குழம்பில் சேர்த்தும் சாப்பிடுவர்; வறுத்து உபபதார்த்தமாக வைத்துக்கொண்டும் சாப்பிடுவர். இந்த மணத்தக்காளி என்னும் பதார்த்தம் தேகத்திலுள்ள பெரியதோர் நோவைக் கொடுக்கும் கில்வாயு, பாரிசவாயுவையும் கண்டிக்கும் என்பர் வைத்தியநூலார்.

* * *

நீர்நிலைகளினருகில் நெல்லி.

நெல்லிமரம் தெய்விகத்தன்மைபொருந்திய விருக்ஷங்களிலொன்று. இம்மரத்தினடியில் சகல தேவதைகளும் வாசம்பண்ணுவதாக ஐதிஹ்யம். ஆகவேதான், இம்மரத்தடியில் கார்த்திகைமாசத்தில் மாத்வப்பிராமணர்கள்

முதலியவர்கள் வநபோசனம் முதலியன செய்து இம்மரத்தைப் பூசிக்கிறார்கள். இம்மரத்தின்கனிகள் மிகுந்த உருசியுள்ளன. மிகுந்த இனிமையும் குளிர்ச்சியும் பொருந்தி இக்கனிகளைத் துவாதசி திதியின்போது அவசியமாய் உபயோகிப்பார்கள். பிரமோபாசகர்கள் உண்டு அநுபவிக்கும் கனியிதுவே. தெய்விகம் பொருந்திய நெல்லிக்கனியையுண்டு மூதாட்டியாராகவே ஔவை நெடுங்காலம் ஜீவதசையுடனிருந்தனர் என்பர். இக்கனியுண்ணின் தேகத்தின் அழல் நீங்கிக் குளிர்ச்சியுண்டாகும். இக்கனியை உண்டபின், நீர்த்தம் உட்கொள்ள வாயெல்லாம் இனிக்கும். இக்கனியின் ரேகைகள் பளிங்குபோல் வெளியில்தோன்றும். ஆகவேதான் 'கரதலாமலகம்' என்று புலவர்கள் உவமை கூறுகின்றனர். ஸஹ்ய மலையில் ஆமலக விருக்ஷத்தடியினின்றே மஹாமஹிமை பெற்ற காவேரிநதி உற்பத்தியாகி, தன் நீரை யருந்தினவர்களையெல்லாம் குளிர்ச்சிசெய்வித்து, தேககாந்தியை யடையச் செய்கிறது. ஆமலகம் என்றால் நெல்லிக்கனியென்றர்த்தம். வைத்தியமுறையில் நெல்லியின் எல்லா உறுப்புக்களும் மிகுதியும் கொண்டாடப்படுகின்றன. ஆகவே, நெல்லிமரங்களை நீர் நிலைகளின் ஓரங்களில் பயிரிடுகின்றனர். நெல்லியின் வேர்கள் நீரிலிறங்கித் தண்ணீரைக் குளிர்ச்சிசெய்விப்பதனால், அந்நீரில் முழுகுவோர் தேகசௌக்கியத்தை அடையக்கூடியவர்களாயிருக்கின்றனர்.

*
* *

வௌவால் எண்ணெய்.

"மரம்பழுத்தால் வௌவாலை வாவென்று கூவி இரந்தழைப்பார் யாவருமிங்கில்லை" என்பது வௌவாலைப்பற்றிச் சொல்லப்படும் நல்வழி வாக்கியம். பழங்களைத் தோட்டக்காரன் அனுமதியில்லாமல் அவை பழுத்ததும் வௌவும் தன்மையுடைமையால் வௌவால் என்னும் பெயரையடைந்தது என்று சொல்லினும் பொருந்தும். வௌவால் சாப்படாத பழமேயில்லை. பலதினுஸான வௌவால்களிருப்பினும் பழந்தின்னி வௌவால்களின் ஜாதி மிகுதியும் கொழுத்திருக்கும். பலபழங்களையும் சாப்படுவதனால் இதன் இரத்தம் மிகுதியும் கொழுமையாயும் சுத்தமாயுமிருக்கும். இவ்வௌவாலின் இரத்தத்தை எடுத்து நல்லெண்ணெய் முதலிய தைலங்களில் சேர்த்துப் பக்குவப்படுத்தி உபயோகிக்க மண்டைகள் மிகுந்த குளிர்ச்சியடையும். வழுக்கைத்தலைகள் மயிர் நிறைந்த தலைகளாக மாறும்; கிழவிகளின் நரைத்தமயிர்களும் கறுக்கும். இவ்வெண்ணெய் கிழவர்களைப் பாலியராக்குமென்றால் வேறென்னவேண்டும்? அப்போது ஜபகுஸுமம் சம்பகமாலதி முதலிய மயக்கெண்ணெய்களை விரும்பார்கள். இக்கைத்தொழில் செய்வோர் குறைவுபட்டமையால், மேற்கூறிய போலி எண்ணெய்கள் மார்க்கட்டுகளில் வந்திருக்கின்றன. வௌவால்எண்ணெய் என்று முன்னுக்குவந்து உபயோகப்படுமோ?

*
* *

விடியற்காலத்தில் ஸ்நானம்.

சாஸ்திரங்களெல்லாம், சுகத்தையுத்தேசித்தே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. "சாஸ்திராயச சுகாயச" என்னும் ஸம்ஸ்கிருத வாக்கியம் கவனிக்கத்தக்கது. ஓடுகிற ஜலத்தின் அடியில் மணலில் ஒருவித புழுக்கள் வசிக்கின்றன. அவை சூரியன் புறப்படுமுன், அம்மண்ணடியிலிருந்து வெளிவருவதில்லை. சூரியன் புறப்பட்டபின்தான் அவை ஜலப்பரப்பிற்கு வருகின்றன. சூரியன் புறப்பட்டபின் தண்ணீரில் அமிழ்ந்து ஸ்நாநம்செய்பவர்களின் ரோமத்துவாரங்களில் அவை உட்புகுந்து, தொந்திரவை விளைக்கின்றன. ஆகவேதான், இப்புழுக்கள் வெளிப்படாதிருப்பதற்குமுன், விடியற்காலத்தில் ஸ்நாநம்செய்யவேண்டுமென்று ஹிந்துக்கள், விஷயத்தை அறிந்து சாஸ்திரமாக விதித்திருக்கிறார்கள் என்று, அமெரிக்கர் ஒருவர் இவ்விஷயத்தைக் கண்டுபிடித்து, அமெரிக்கப் பத்திரிகைகளிலொன்றில் சிலகாலத்திற்கு

முன்பு நீண்டதோர் வியாசம் ஹிந்துக்களின் விடியற்கால ஸ்நானத்தைக் கொண்டாடி எழுதியிருக்கிறார். ஆகவே, மேனாட்டவரும் சரியென்று ஒப்புக்கொள்ளும்படியாயிருக்கிற விடியற்கால ஸ்நானத்தினால் மனிதன் தேகாரோக்கியத்தை அடைகிறானாகவே, ஹிந்துக்கள் யாவரும், உஷ்ணதேசமாகிய இந்தியாவில் இப்பிராதகால ஸ்நானத்தை இகழாமற்போற்றி அநுஷ்டானஞ்செய்துவரக்கடவர். இந்த அநுஷ்டானத்தை மேற்கொண்டவரே இதன் பிரயோசனத்தை அறியக்கூடிய நிலையிலிருப்பர்.

* * *

தாமிரபாத்திரத் தண்ணீர்.

குடிதண்ணீர் தாமிரபாத்திரத்தில் வைத்திருந்து சாப்பிடுவது தேகஆரோக்கியமானது என்று வைத்தியசாஸ்திரியொருவர் கூறுகிறார். தாமிரம்தான் பூஜார்ஹமானது என்று சாஸ்திரத்திற கூறியதன் கருத்தும் இதுவேயென்னலாம். சாஸ்திரஜ்ஞர்கள் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் குணங்களைச் சோதித்தே இப்படித் தாமிரத்தைச் சிலாக்கியமாய்ச் சொல்லியிருக்கவேண்டும் என்று ஊகிக்கலாம். இதற்குத் தாமிரபர்ணி நதியில் ஸ்நானம் செய்பவர்களின் தேகாரோக்கியத்தினின்று அறியக்கூடிய விஷயம் அதிகமிருக்கிறது. தாமிரபாத்திரத்தினின்று அருந்தப்பட்ட நீர் காலராமுதலிய வியாதிகளைக் கண்டிக்கிறதென்று வைத்தியமுறையிற் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே, உடலுக்குத் தொந்தரை விளைக்கும் கிருமிகளையும் அப்பாத்திரநீர் கண்டிக்கும் இயல்பையுடையதாயிருக்கிறதென்றால் வேறென்ன இவ்வுபயோகத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டும்?

* * *

தோல்பதனிட ஆவாரம்பட்டை.

ஆவாரம்பட்டை துவர்ப்புள்ளது. கருவைப்பட்டையைத் தோல்பதனிட உபயோகிப்பதுபோல், ஆவாரம்பட்டையையும் தோல்பதனிடத் தொழிலாளிகள் உபயோகிக்கிறார்கள். இப்பட்டையினால் பதனிட்டதோல் வழவழப்பையடைவதுடன் வலிமையுடனுமிருக்கும். இன்னும் இத்தோலினால் பதனிட்டதோல் நல்ல சிவப்புநிறத்தை அடையும்.

* * *

காக்கைகளுக்குப் பலி.

ஹிந்துக்களின் வீடுகள்தோறும் சாப்பிடுவதற்கு முன்னால், பிடிசோறு காக்கைகளுக்கு இடுவது வழக்கம். இதனையே காகபலியென்று சொல்வது. இப்படி இப்பறவைக்கென்று பிடிசோறிடாதவனை “எச்சிற்கையால் காக்கையை ஓட்டாதவன்” என்று நம்மவர் இழித்துக்கூறக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இப்பலியிட்டபோது காக்கையொன்று வந்தாலும், அது பிறவற்றையும் தன்சத்தத்தினால் அழைத்துக்கொண்டுண்ணும். அதுபோல், நாமும் நம்மவர்களை பலருடனும் உண்ணவேண்டுமென்றும், தான்மட்டும் ஏகாங்கியாய் உண்ணக்கூடாதென்றும் கருத்துக்கொண்டே ஏற்பட்டிருக்கலாமென்று ஊகிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. இன்னும் தன் கருத்துக்களை வெளிப்படையாய்ச் சொல்லக்கூடாத பிறகருத்துக்களுடனும் கூடி நியமனம் செய்யப்பட்டிருக்கலாம். ஆகவே, இந்த அநுஷ்டானத்தினால் உண்டாகக்கூடிய பலன் அதிகமாயிருப்பதாகக் காணப்படுகின்றதனால், இம்முறையை ஹிந்துக்கள் யாவரும் அலட்சியம் செய்யக்கூடாது. சிராத்தகாலங்களில் காக்கைகளுக்கு இடும் அன்னத்திற்கு ‘வாயஸபிண்டம்’ என்று பெயர். அது வாயஸபலியாகமாட்டாது.

* * *

காக்கிச்சாயம்.

உப்பிலாசாதார் காக்கிச்சாயமுள்ள கெட்டித்துணிகளால் உடுப்புத்தைத்து உபயோகிக்கிறார்கள். இந்தச்சாயம் சவுக்குமரப் பட்டையிலிருந்து உண்டாகிறது. இச்சவுக்குமரம் உண்டாகும் கடற்கரையோரங்களில் செம்படவர்

களும் தம்மீன்பிடிக்கஉபயோகிக்கும் வலைநூல்களுக்கு இச்சாயத்தை ஏற்றுகிறார்கள். இச்சாயம் ஏறின நூல்கள் மிகுதியும் கெட்டிப்படுவதுடன், தண்ணீரில் நெடுநாள் இருந்தாலும், மட்காமலிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சவுக்கு மரத்தின் பட்டைகளை அடுப்பெரிக்கும் நம் நாட்டுவாசிகள், அதனைச் சாயமிறக்கும் கைத்தொழில் வியாபாரப் பொருளாக்கி மிகுதியும் லாபம்பெறக்கடவர்.

* * *

அவரைச்சாறு, மணத்தக்காளிச்சாறு.

ஓலையேடுகளில் பல பிரபல சாஸ்திரங்களும் முன்னால் எழுதப்பட்டு வந்தன. காகிதம் வந்த பிறகும், அச்சுப்பிரதிகள் வந்தபிறகும் ஏடுகளைச் சிந்திப்பாரும், இலட்சியம்செய்வாருமிலராயினர். ஆகவே, ஏடுபிடித்தெழுதவல்லவராய் இக்காலத்தில் பெரும்பாலர் இருக்கவில்லை. ஆயினும், இன்னும் அவை ஏட்டிலேயே இருந்துவருகின்றன. அச்சுவடிகளைப் பார்த்துப் படிக்கப்பழக்கம்பெற்றவர்கள் கொஞ்சம் பேர்தான் இந்தியாவிலுள்ளார்கள். சிலவேளைகளில் அந்தக் கொஞ்சம்பேருக்கே ஏடுகளிலுள்ள எழுத்துக்கள் பிரகாசமாய்த் தெரிவதில்லை. அக்காலத்தில், ஏடுகளிலுள்ள எழுத்துக்கள் பிரகாசமாவதற்கு அவரையிலைச்சாற்றையும், மணத்தக்காளி இலைச்சாற்றையும், எடுத்து ஏடுகளிலுள்ள எழுத்துக்களில் தடவ, அவ்வெழுத்துக்கள் தெளிவாய்த்தெரிகின்றன. அப்புறம் அவ்வெழுத்துக்களை இவர்கள் வாசித்து விஷய ஆராய்ச்சிசெய்கிறார்கள்.

* * *

கன்றுக்குட்டி வயிற்றுவலிக்கு.

பசுவின் கன்றுக்குட்டிகள் சிலவேளைகளில் வயிற்றுவலி கண்டு வாதைப்படுவதுண்டு. அப்போது அவை கீழ்விழுந்து பரிதாபப்படும்படியாய் புரண்டு துள்ளும். எருக்கஞ்செடியை அடுப்பிற்காய்ச்சிச் சூட்டுடன் கன்றுக்குட்டித் தொப்புளில் அடித்தால் வலிநீங்கி அக்கன்றுக்குட்டி குணமடையும். இப்படி அடிப்பதனால் கன்றுக்குட்டியின் வயிற்றிலிருந்து அதற்குத் தொந்திரையைக் கொடுத்த பூச்சி செத்துப்போகும். பின்னால் ஓமத்தை அரைத்து அக்கன்றுக்குட்டிக்குப் புகட்ட வயிற்றுப்புழுக்கள் கீழ்வீழ்ந்துவிடும். வயிற்றுவலி குணமடையாதுபோனால் சிறிதளவு பெருங்காயத்தை வாழைப்பழத்தில் வைத்துக் கொடுக்கவும். பெருங்காயம் மிகுதியும் காரமுள்ள பொருளாகையால், கன்றுக்குட்டி விஷயத்தில் கடைசிப் பாகமாய்த்தான் உபயோகிக்கவேண்டும்.

* * *

நாயுருவிக்குச்சிகள்.

நாயுருவிச் செடிகளின் குச்சிகள் பல்துலக்கச் சிலாக்கியமான வஸ்துவாகும். இக்குச்சிகளில் நார் உண்டு. ஆகவே, நன்றாக நசுக்கப்பட்ட பிரஷ்போன்று ஆகும். இக்குச்சிகளால் பல் தேய்த்தால் பல்லிலுள்ள வியாதி நீங்கும்; பல்லும் வலிவையடையும்; பல்லிலுள்ள அழுக்கும் போகும். இப்பற்குச்சி தேய்த்தலினால், மூளை சுத்தமாகி ஞானமும் உண்டாகும். ஆகவேதான், ரிஷிபஞ்சமிவிரதத்தை அநுஸரிக்கும் ஸ்திரீகள் ஆயிரத்தெட்டு நாயுருவிக் குச்சிகளால் தம்பற்களைச் சுத்திசெய்துகொள்ளக்கடவர் என்ற நியமனத்தை மஹரிஷிகள் ஏற்படுத்திவைத்திருக்கிறார்கள்.

* * *

வாஸிலைன்.

வாஸிலைன் என்னும் பொருள் கிரோஸின் எண்ணெயினின்று செய்யப்படுகிற மருந்துப் பொருள். இம்மருந்துப்பொருளை உயர்ந்த யந்திரங்களுக்குக்கு உபயோகிக்கிறார்கள். காயங்களுக்கு உபயோகித்தாலும், அந்த இரணம் நன்றாகச் சீக்கிரம் ஆறிவிடுகிறது. இந்தப் பொருளில் சில வாஸனை சேர்த்தும் சேர்க்காமலும், தலையில் தடவிக்கொண்டால் தலைமயிர் நன்றாக வளர்கிறது.

பண்டித-வி. எஸ். ஐயர்.

Topics from Periodicals.

பத்திரிகை ஆராய்ச்சி.

CHEW WELL.

நன்றாக மெல்.

1. அளவறிந்து அருந்தாவிடில், ஜீர்ணிப்பதற்கும் மலங்களைக் கழிப்பதற்கும் சக்தியை அதிகமாகப் பிரயோகிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அந்த அதிகச்சக்தி வீண் செலவேயன்றோ? வீண்செலவு செய்யாமல் அந்தச் சக்தியை மிகுத்து அது வேறு வேலைகளுக்குப் பயன்படுமாறு செய்வதனால் தேகத்துக்கு வலிமையும் திறமையும் அதிகரிப்பதன்றி ஆயுளும் ஆரோக்கியமும் அதிகரிக்கின்றன.

2. தேகபலம் மிகுந்தவர்கள் நீடித்து வாழ்வார்களென்றும், பலவீனர்கள் அற்பாயுளர்களாக மாள்வார்களென்றும் சிலர் நினைக்கக்கூடும். உண்மையாதெனின் பலவீனர்களும் நெடுங்காலம் வாழ்வதற்காகும். அதற்கு உபாயம் என்னவெனில், அன்னபானாதிகளை அளவறிந்து அருந்துவதேயாம். தேகபோஷணைக்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அம்மட்டே அருந்தல்வேண்டும்; சிறிது அதிகமாகவும் கூடாது, சிறிது குறைவாகவுங் கூடாது.

3. அப்படி நிறுதிட்டமான அளவு எப்படித் தெரியுமெனின், அஃது அவரவருடைய பழக்கச்சாதனைகளையும் தொழில்களையும் பொருத்திருக்கின்றது. பெரும்பாலும் வெளிநிலத்திற் காலங்கழிப்பவர்களுக்கும், கடினமான கைவேலை செய்பவர்களுக்கும் உணவு அதிகமாக வேண்டியிருக்கும். கட்டடத்திற்குள்ளிருந்து கஷ்டமில்லாத வேலைசெய்து ஜீவிக்கிறவர்களுக்கு அவ்வளவு உணவு தேவையில்லை. அவரவரும் உண்டு பார்த்துத் தமக்குத் தேவையானது எவ்வளவு, தமக்கு ஏற்றது எவ்வுணவு என்று சோதித்து நிதானித்துக் கொள்ள வேண்டியராவர்.

4. ஒவ்வொரு தேகமும் மத்திம வயதுவரையில் பெருக்கமுறுகின்றது. அந்த வயதுவரையில் அலைச்சல் அழிதல் முதலியவைகளினால் தேகத்திலேற்படும் கழிவுக்கு ஈடுசெய்யவும், தேகம் வளர்வதற்கு வேண்டிய புஷ்டிசெய்யவும் தக்கவாறு உணவு உட்கொள்ள வேண்டும். மத்திம வயதிற்குப்பிறகு தேகத்திற்கு வளர்ச்சியில்லையாதலால், வளர்ச்சிக்காக அதுவரையில் உண்டுவந்த அதிக உணவு அவசியமில்லை; கழிவுபடும் அம்சங்களுக்கு ஈடுசெய்யத்தக்க அளவு உணவு போதுமாகும்.

5. மத்திம வயதுக்குப் பிறகு அதுவரையில் உட்கொள்ள அன்னபானாதிகள் வேண்டியிரா என்று கண்டோம். மத்திம வயது என்பது முப்பத்தைந்து அல்லது நாற்பது வருஷம் என்னலாம். சுறுசுறுப்பாக அலைந்து திரிந்து உழைக்கும் வழக்கமில்லாதவர்களுக்கு அந்த வயதுக்குப் பிறகு தேகத்தில் தேய்வடையும் கழிவடையும், குறைவாகும். அந்தக் குறைவுக்குத் தக்கவாறு அவர்கள் உணவையும் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும். வயது முதிரமுதிர உணவைக் குறைப்பதே வழிவாகும் உபாயம். தேவையான அளவுக்கு அதிகம் உண்பது தீமைபயக்குமென்று கண்டிருக்கிறோம். முக்கியமாக பிற்பிராயத்தில் தேவையான அளவுக்கு அதிகமுண்பது பெருந்தீமை பயக்கும்.

6. எற்கும் உணவே உட்கொள்ளத்தக்கது. அவரவரும் தத்தம் தேகத்துக்கு இசைவான உணவே அருந்தவேண்டும். எதனைப் புசிக்கவேண்டும், எதனைக் குடிக்கவேண்டும் என்னும் விஷயத்தில் கட்டுதிட்டமான கடினவிதி எற்படுத்தமுடியாது. ஒவ்வொருவருடைய தேகம் ஒவ்வொரு மாதிரியாக அமைந்திருக்கிறது; ஒருவருக்கேற்றது மற்றொருவருக் கேற்காது. ஏற்றவுணவு இன்னதென்று பகுத்தறியும் விஷயத்தில், அவரவரும் தத்தம் அனுபவ ஞானத்தையும் இயற்கையுணர்வையுங்கொண்டு நிதானிக்கவேண்டும். எதைப் புசிக்கவேண்டுமென்று வகையறுத்துக்கூற முடியாதெனினும், எதைப் புசிக்கவொண்ணாதென்பதைத் திட்டமாகக் காட்டலாம்.

7. ஒரு பதார்த்தம் வாய்க்கு உருசியாக இருப்பதனால், அது ஜீர்ணேந்திரியங்களுக்கும் இசைந்ததாக இருக்குமென்று எண்ணக்கூடாது. வாய்க்கிசைந்தவையனைத்தும் இரைப்பைக்கு இசைந்திருக்கவேண்டியது கட்டாயமன்று. இங்ஙனம் கூறியதனால், ஒருவன் தனக்கு இஷ்டமில்லாத பதார்த்தத்தைப்புசிக்கவேண்டுமென்று கூறியதாகாது. வெறுப்பான பண்டமெதனையும் வற்புறுத்திப் புசிக்கலாகாது. வெறுப்பான பண்டத்தைத் தின்னவேண்டியது அவசியமாயின், அதன் குணத்தை உணர்ந்து மனத்தை இசைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். மாப்பண்டங்கள், புஷ்டி மிகுந்த பதார்த்தங்கள், இனிப்பு வஸ்துக்கள், மிட்டாய் தினுசுகள், கொழுப்பு உணவுகள், சித்திரான்னங்கள், ஸம்பாரங்கள், காரப்பணியாரங்கள், பன்றியிறைச்சி, உப்பிட்ட மாம்ஸகண்டங்கள் ஆகிய இவைகளை

ஒழிப்பதே உத்தமம். ஸாமானியமான வெள்ளுணவுக்குச் சமானம் வேறொன்றில்லை. மதியினை மயக்கப் படுத்தும் பானமும்; சலப்பையினையேனும் அருட்டத்தக்க குடிநீர்களும் ஒழிக்கற்பாலனவாம். உண்மையான தாகத்திற்குத் தண்ணீரினும் உயர்ந்த குணமுடையது பிறிதொன்றுமில்லை.

8. உணவனைத்தும் இரைப்பையிலே ஜீர்ணமாகின்றதென்று பெரும்பாலார் எண்ணுகிறார்கள். அது தவறு. ஜீர்ணம் முழுதும் இரைப்பையிலேயே நடப்பதில்லை; ஜீர்ணகாரியத்தில் முக்கியமான பாகம் வாயில் நடக்கின்றது. வாயினாற் செய்யத்தக்க ஜீர்ணகாரியம் இரைப்பையினாற் செய்ய முடியாது. இவ்வுண்மையை உணராமையினாலே அநேகர் அஜீர்ணவியாதிக்கு ஆளாகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் பற்களைச் சரியாக உபயோகிக்கிறதில்லை.

9. மெல்வதனால் வாயில் உமிழ்நீர் ஊறுகின்றது. அந்த உமிழ்நீரில் பாசகத்திரவங்கள் இருக்கின்றன. பாசகத்திரவங்கள் என்பவை ஜீர்ணிக்கும் சக்தியுள்ள நீர்கள். ஜீர்ணகாரியத்தில் முக்கியமான பாகம் உமிழ்நீரிலுள்ள இந்தப்பாசகத்திரவங்களினால் நடக்கின்றது. ஆகையினால், உட்கொள்ளும் பண்டம் ஒவ்வொன்றையும் நிதானமாகவும் புத்திபூர்வகமாகவும் அவஸரப்படாமல் அமைதியாக மெல்லல்வேண்டும். மனம் மற்றொரு விஷயத்தைப்பற்றி நிற்க, வாயில் உணவை மெல்லுவதனாற் குணமில்லை. மெல்லுங்காரியத்தில் மனத்தைச் செலுத்தியே பராக்கின்றி மெல்லல் வேண்டும். ஆதலினால், புத்தி பூர்வகமாக மெல்லல்வேண்டுமென மேலே விதிக்கப்பட்டது.

10. வாயில் உட்கொண்ட பண்டம் உமிழ்நீரோடு கலக்கத்தக்க நுண்ணிய அணுக்களாகுமட்டும் அதனைப் பற்களினால் மென்று நசுக்கல் வேண்டும். அப்படி மெல்லுவதனால் அந்தப்பண்டம் நெய்யுள்ள பசையாகின்றது; அந்த நெய்யுள்ள பசை நமது பிரயத்தனமின்றித் தனக்குத்தானே விழுங்கப்பெறுகின்றது. இம்முறைப்படி யுண்பதனால், அஜீர்ணரோகமேனும் மலபந்தரோகமேனும் ஒருநாளும் அணுகாது.

11. மெல்லுவதனால் உணவிலுள்ள புஷ்டிஅம்சம் வெளிப்படுகின்றது. புஷ்டிஅம்சம் வெளிப்பட்டபிறகு அந்த உணவில் உருசை இராது. உணவில் உருசை தங்கியிருக்குமாயின், இன்னும்மென்றுவெளிப்படுத்தவேண்டிய புஷ்டிஅம்சம் பாக்கியிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளல்வேண்டும்.

12. உண்டி நால்வகைப்படும் :—(1) உண்ணல், (2) தின்றல், (3) நக்கல், (4) பருகல். அவையாவன: சோறு முதலிய உண்ணல், கறி முதலிய தின்றல், தேன் முதலிய நக்கல், நீர் முதலிய பருகல். மெல்வதனால் புஷ்டிஅம்சம் வெளிப்படுமென்றும், புஷ்டிஅம்சத்தை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு நன்றாகவும் நிதானமாகவும் புத்திபூர்வகமாகவும் மெல்லல்வேண்டுமென்றும் கூறிய விஷயம் சோறுவகைக்கும் கறிவகைக்குமே பொருந்தும் என்னலாம்.

13. தேன் வகையையும் நீர் வகையையும் உட்கொள்ளும் முறையாதெனின், அவைகளைச் சிறிது சிறிதாக உறிஞ்சிச் சப்பிச் சுவைத்து நிதானமாகப் புசித்தல்வேண்டும். ஒராழாக்குப் பாலைச் சாதாரணமாகக் குடிப்பதினும், இம்முறைப்படி கொஞ்சங்கொஞ்சமாக உறிஞ்சி யுட்கொள்ளுவதனால், இருமடங்கு புஷ்டி பெறுவதற்காகும். இவ்வாறு நிதானமாகப் புசிப்பதனால், அதனிலடங்கிய சுவையனைத்தினையும் பிரித்தெடுக்கின்றோம். சுவையைப் பிரித்தெடுப்பதாவது புஷ்டி அம்சங்களைப் பிரித்தெடுப்பதாகும்.

14. உணவை ஒருபொழுதும் அவஸரமாக விழுங்காதே. அவஸரமாக விழுங்கினால் அதிலுள்ள புஷ்டியம்சத்தில் பாதிகூடக் கிரகிக்கமாட்டாய்; தீமை செய்யத்தக்க வீண்வஸ்துவை சரீரத்தில் ஏற்றிக்கொண்டவனாவாய். உனக்கு அவஸரமாக இருந்தால், குறைவாகப் புசி; ஆனால், ஒருபொழுதும் அஜாக்கிரதையாகவும் அவஸரமாகவும் உண்ணாதே.

15. உண்ணுகையில் நீர் குடியாதே. உண்ணுகையிற் குடிக்கும் நீர் பாசகத் திரவங்களின் (digestive Juices) வீரியத்தைக் குறைக்கின்றது; அதனால் ஜீர்ணகாரியம் கெடுகின்றது. கூடுமானால், உண்ட பிறகு நீர் குடிக்கப்பழகு.—வைத்திய கலாநிதி.

THE SCHOOL MUSEUM.

பள்ளிக்கூடப் பொருள் காட்சிச்சாலை.

உபாத்தியாயர் பாடசாலைகளில் பொருட்காட்சிச்சாலை வைப்பதைப்பற்றி ஒரு நிருபர் "நல்லாசிரிய"னில் சில குறிப்புக்களை எழுதியிருக்கிறார்.

ம்யூஸியத்தில் அதிக நேர்த்தியானவும், விலையுயர்ந்தவும், அரியவுமான பொருட்களைச்சேர்த்து வைக்க வேண்டும்; 'என்னிடம் ம்யூஸியத்தில் வைக்கத் தகுந்த ஸாமான் இல்லை; சேகரிக்கவும் முடியாது' என்று அநேகர் எண்ணுவார்கள். இது தப்பபிப்பிராயமே

யொழிய வேறல்ல. ம்யூஸியத்தில் எந்த பொருள்களை எவ்விதம் சேர்க்கவேண்டும்? எவ்விதம் வைத்திருக்க வேண்டும்? அப்படிச் செய்வதாலுண்டாகும் பயன் என்ன? என்று ஆராய்வோம்.

பலவித கற்கள், மண்கள், வேர், அடிமரம், இலை, பூ, காய், தான்யங்கள், பறவைகளின் முட்டைகள், இறகுகள், கூடுகள், அலகுகள், கால்விரல்கள், எலும்புகள், கொம்புகள், குளம்புகள், சங்குகள், கிளிஞ்சல்கள், வண்டுகள், பூச்சிகள், புழுக்கள் முதலிய யாவற்றையும் ம்யூஸியத்தில் வைக்கலாம்.

கூடியவரை மாணவரைக்கொண்டும், உபாத்தியாயர்களைக்கொண்டும் பாடங்களை விளக்கக்கூடிய பொருள்களை ஸம்பாதித்தல் நல்லது.

எல்லாப்பொருள்களையும் ஒன்றுசேர்த்துப் பள்ளிக்கூடத்தின் ஒரு மூலையில் திருஷ்டிபரிஹாரம்போல் குவித்துவைக்காமல் தாதுப்பொருள்கள், ஜீவவர்க்கங்கள், தாவரங்கள், ஊர்வன முதலியவற்றையும், கணித ஸம்பந்தமானதும், பூகோள ஸம்பந்தமானதும், கிண்டர்கார்டன் ஸம்பந்தமானதுமான வஸ்துக்களையும் வெவ்வேறாகப் பிரித்துப் பார்வைக்கு அலங்காரமாயும், ஒழுங்காயும், சுத்தமாயும் வைக்கவேண்டும்.

இலைகள், பூக்கள் முதலானவைகளை மையொட்டுங் காகிதங்களின் இடையில் வரிசையாய் வைத்து, இரண்டொரு நாட்களுக்கொருமுறை எடுத்து மாற்றிவைத்தால், தக்கபடி காய்ந்துபோம். பிறகு அவற்றை தக்க வகைகளாகப் பிரித்து வெள்ளை அட்டைகளில் ஒட்டி வைக்கலாம்.

பிள்ளைகளாலும், உபாத்தியாயர்களாலும் செய்த களிமண்வேலைகள், சித்திரவேலைகள், கிண்டர்கார்டன் தொழில்கள் ஆகிய இவைகளை ஒழுங்காகவும், வரிசைக் கிரமமாகவும் வைத்தல் மேலானது. கூடுமானால் களிமண்வேலைகளைச் சுட்டுத் தக்கபடி வர்ணங்கொடுத்து வைக்கலாம்.

இறந்துபோன நாய், பூனை, முயல், ஆடு, எலி, அணில் முதலியவற்றின் எலும்புக்கூடுகளைத் தக்க ஸமயங்களில் எடுத்து ம்யூஸியத்தில் வைக்கலாம்.

வண்டுகள், வண்ணாத்திப்பூச்சிகள் ஆகிய இவைகள் அழுகிப்போகக்கூடியவை யல்லவாகையால், அவற்றைக் குண்டூசிகளாற் குத்திவைத்து, அவை யிருக்குமிடத்தில் நாப்தலின் என்னும் உருண்டைகளை வைக்கலாம். பூச்சிகள் கெட்டுப்போகாமலிருக்கும்.

மீன், தவளை, பல்லி, ஓணான் முதலியவற்றைச் சுத்தஜலத்தோடு கலந்த 'பார்மாலின்' என்னும் திராவகத்திலும், பாம்பு, தேள், பூரான் முதலானவைகளை 'ஆல்கஹால்' சாராயத்திலும் போட்டு வைக்கலாம்.

இவையன்றி, கணிதம், பூகோளம் ஆகிய இப்பாடங்களைக் கற்பிக்க அனுகூலமாயுள்ள உபகரணங்களையும், மற்றும் உபாத்தியாயர் பிள்ளைகள் இவர்களின் ஸாமர்த்தியத்துக்கேற்ற மற்ற வஸ்துக்களையும் ம்யூஸியத்தில் வைப்பது மெச்சத்தக்க காரியமே.

இவற்றை ஒழுங்காய்ச் சேகரித்து ம்யூஸியத்தில் வைப்பதோடு, செல்வப்பிராணிகளையும் வைத்துவளர்ப்பது அதிக சிலாக்கியமானது. கிளி, மைனா, முதலிய பற்பல பக்ஷிகள், நாய், பூனை, குரங்கு, முயல் முதலான மிருகங்கள் முதலானவற்றை ஆசிரியர்களும் பிள்ளைகளும் சேகரித்து அவைகளுக்கேற்ற கூடுகளமைத்து, அக்கூடுகளில் அவற்றைவிட்டு வளர்ப்பதோடு, மாணவர்களே அந்தச் செல்வப்பிராணிகளைப் போஷித்து வரும்படி செய்வது நல்லது.

இப்படி ம்யூஸியம் சேகரித்தல், பாடசாலைக்கு அலங்கிருதமா யிருக்குமென்றல்ல; பின் எதற்கெனவோ? உபாத்தியாயர் போதிக்கும் விஷயங்கள் மாணாக்கரின் மனத்தில் ஆழமாய்ப் பதியவும், அவர்களுடைய 'உற்று நோக்கும் சக்தி' விருத்தியடையவுந்தான்.

எப்படியென்றால், 'பக்ஷிகளின் அலகுகளும், கால்விரல்களும், அவற்றின் ஆகாரத்துக்கும், பழக்கத்துக்கும் எற்றவாறு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன' என்னும் பாடத்தை உபாத்தியாயர் மாணவருக்குப் போதிக்கிறாரென்று வைத்துக்கொள்வோம்: இப்பாடத்திற்கு ம்யூஸியத்திலுள்ள 'பட்சிகளின் கால்விரல்களும், அலகுகளும்' எவ்வளவு அநுகூலப்படுமென யூகித்துக் கொள்ளலாம். இவையில்லாவிட்டால், உபாத்தியாயர் எவ்வளவு சாதுர்யமாகக் கற்பித்தாலும் அது உசிதமாகாது. ஏனெனில், இவ்வாறு கற்றுக்கொடுப்பதால் மாணாக்கரின் 'உற்றுநோக்கும் சக்தியும்,' 'ஆராய்ந்தறியும் சக்தியும்' விருத்தியாக இடமில்லை.

'பொருள்களை நேரே வைத்துப் போதித்தல்' உத்தமமார்க்கமென்பது பிரத்தியக்ஷம். இம்முறையையனுஸரிக்க ஏற்படும் நல்வழிகளில் யூஸியம் ஒன்றும்.

அன்றியும், செல்வப் பிராணிகளை வளர்ப்பது பிள்ளைகளே யாகையால், அடிக்கடி பாலர்கள் இந்த பிராணிகளைப் பார்த்து, இவைகளுக்கு இரைகொடுத்து வருவதால், மாணாக்கரின் 'உற்றுநோக்கும் சக்தி' விருத்தியாவதுடன், அந்தந்த பிராணிகளின் குணகுணங்கள், ஆஹாரங்கள் ஆகிய இவற்றை நேரில் சுலபமாய்ப் பார்த்து அறிந்துகொள்வார்கள்.

செல்வப் பிராணிகளிடம் பாலர் அடிக்கடி பழகுவதனால் அவைகள் பயமில்லாமல் சிறுவரிடம் பழக இடமுண்டு. இப்படியிருத்தல் உபாத்தியாயருக்கும் ஓர்வித நன்மையைப் பயக்கும்; அதென்னவென்றால் : முயலைப்பற்றி இயற்கைப் பொருட்பாடம் உபாத்தியாயர் கற்பிக்க ஆரம்பிக்கிறாரென வைத்துக்கொள்வோம். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பாலர்கள் முயலை நேரில் பார்த்தும், தொட்டும், ஆராய்ந்தறிய ஹேதுவாகிறது. இப்படிச்செய்வது எவ்வளவு உசிதமென்று சொல்லாமலே வி[illegible]தும்; மேலும் மாணவரிடம் தயை, சாந்தம், பொறுமை, பரோபகாரம், ஜீவஜந்துக்களிடத்தில் இரக்கம், அநுதாபம் முதலிய நற்குணங்கள் நாளடைவில் தானாகவே உற்பத்தியாகிவிடும்.

ஆதலால், மியூஸியம் வைத்தல், 'செல்வப்பிராணிகளை வளர்த்தல்' ஆகிய இவைகள் எவ்வளவு உபயோகமுள்ளவைகளென நன்குணர்ந்து இவற்றை எல்லா உபாத்தியாயர்களும் அநுஸரித்தல் உத்தமமாகும்.

Aniyayapuri Panchakam.

BY PANDIT P. K. SREENIVASACHARIAR.

அநியாயபுரி பஞ்சகம்.

வடமொழியில் 'அநியாயபுரிபஞ்சகம்' என்னும் சிறுநூல் ஒன்று உள்ளது. அதில், ஐந்து சுலோகங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவை 'அநியாயபுரி' என்னும் நகரில் நடந்த அக்கிரமமான செய்திகளை விவரிப்பன. அவை படித்தற்கு விநோதமாக இருத்தலால், அவற்றை மொழிபெயர்த்து இங்கு விவரித்துரைப்போம். நம் அன்பர்கள் படித்து மகிழ்வார்களென்று நம்புகின்றோம்.

(1) அநியாயபுரியென்னும் நகரில் ஒருவணிகன் மிகு கடிவிலை வைத்துப் பயறுதானியம் வியாபாரஞ் செய்துகொண்டிருந்தான்; அவனிடத்தில் பயறு வாங்கும்பொருட்டு ஒருவன் வந்து, விலைபேசி ஒப்பந்தஞ்செய்து முடித்துக்கொண்டு, தானியத்தை அளக்கச் சொன்னான். அந்தப் பயறுவியாபாரி படியையெடுத்துத் தலைகீழாகக் கவிழ்த்துவைத்து அளக்கத் தொடங்கினான். பயறுவாங்கவந்தவன் அதனைக்கண்டு, சினமுண்டு, 'அடா! அயோக்கியா! உனக்கு வந்த கேடுகாலமென்ன? படியை நேராக நிமிர்த்துவைத்து அளக்கிறாயா? இல்லையா? என்றான். வர்த்தகன் அதற்கு, 'இந்நகரில் இங்கு அப்படி அளக்கிற வழக்கமில்லை' என்றான். அதன்மேல் இருவரும் வாதிட்டுக்கொண்டு சண்டையுடன் அப்பட்டணத்திலிருக்கும் நியாயாதிபதியினிடம் சென்று, தங்களுக்குள்ள நஷ்டத்தையும் மனஸ்தாபத்தையும் சொல்லி முறையிட்டனர். நீதியதிபதி அவர்களின் விவாதத்தைக் கேட்டபின், 'நீங்களிருவரும் சொல்வன சரியல்ல; என் தீர்ப்பின்படி நடவுங்கள்: படியை குறுக்கே வைத்து அளக்கவேண்டும்'' என்றான்.

(2) அநியாயபுரியில் ஒருவைசியன் தன் தோட்டத்தில் கீரைவிதைத்துப் பயிரிட்டிருந்தான். சிலநாள்களில் கீரை நன்றாய்ச் செழித்து வளர்ந்திருந்தது. அப்படியிருக்குங்கால், அவ்வூர் வண்ணானுடைய கழுதை அத்தோட்டத்திற்குள் வந்து கீரையை மேய்ந்துகொண்டிருந்தது. அதைக் கோமுட்டி கண்டு, அக்கழுதையைத் தடியால் அடித்தவளவில், அதன் கால் முறிந்து ஒடிந்துவிட்டது. அதை வண்ணான் பார்த்து, மிக்க கோபத்துடன், 'பாவி கோமுட்டி என் கழுதையின் காலை ஒடித்துவிட்டானே!' என்று வைது, விரைவாக அக்கோமுட்டியின் வீட்டிற்குள் நுழைந்து, கர்ப்பவதியாகிய அவன் மனைவியின் கர்ப்பம் சின்னபின்னமாகக் காலால் உதைத்தான். கர்ப்பங் குலைந்ததைக் கோமுட்டி கண்டு, 'அடா! நாசக்காலனே! ஆஹா! பாவி! என்ன பாதகஞ் செய்தாயடா! நான் இங்கு இருக்கும்போது வீட்டினுட் புகுந்து, என் மனைவியின் வயிற்றில்

உதைத்துச் சிசுஹத்தி செய்தாயே!' என்று பேரிரைச்சலிட்டுச் சொல்லி, வண்ணான் இடைவஸ்திரத்தைக் கைப்பற்றி இழுத்து, 'வா; நியாயஸ்தலத்துக்கு; அவ்விடத்தில் நீ படும் பாட்டைப் பார்' என்று சென்று, அந்நகரிலிருக்கும் நியாயாதிபதியிடம் விட்டு முறையிட்டான். நியாயாதிபதி அந்த விவாதத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, 'செட்டீ! இக்கழுதையின் கால் கூடிவருகிறவரையில் இது சுமக்கும் துணிமூட்டையை நீ சுமக்கவேண்டும். உன் மனைவி மீண்டும் கர்ப்பந்தரிக்கும் வரையில் அவளை வண்ணானிடம் விட்டுவை' என்று தீர்ப்புச் செய்தான்.

(3) அநியாயபுரியில் ஒரு கள்வன் இருந்தான். அவன் நெடுநாளாக ஒரு சாவகாரியின் வீட்டில் கண்வைத்திருந்து, ஒருநாள் சமயம் வாய்த்து, அவனது வீட்டுச் சுவரில் கன்னமிட்டு நுழையும்பொழுது, சுவரிடிந்து தலையில் விழவே இறந்தான். பிறகு அவன்மனைவி அதனை அறிந்து, மிக்க துயரத்தோடு தர்மப்பிரபுவும் மகாவிவேகியுமாகிய அந்நகரத்து நியாயாதிபதியிடம் சென்று, 'மஹாப்பிரபுவே! என் கணவர் சாவகார் வீட்டில் கன்னம் வைத்தார்; சுவர் இடிந்து தலைமேல் விழுந்து விட்டது; அதனால் அவர் மாண்டார். இதனை விசாரிக்கவேணும்' என்று முறையிட்டாள். நீதிபதி அத்தனவானை அழைத்து விசாரித்தான். அத்தனவான், 'ஐயனே! நான் மண்வேலை செய்யும் ஒட்டர்களுக்குப் பணம் கொடுத்தேன். சுவரை அவர்கள் வைத்தார்கள். என்மீது குற்றமில்லை' என்றான். பின்பு அவ்வொட்டர்களை அழைத்து விசாரிக்க, அவர்கள், 'மகாராஜாவே! அது எங்களால் நேர்ந்த குற்றமன்று: நாங்கள் வீதியில் இருந்துமண் துவைத்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது ஒரு வேசை அவ்வழியேசென்றாள். நாங்கள் அவளைப்பார்க்கும்படியாயிற்று. அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு சுவர்வைத்ததனால் கவனக்குறைவுஏற்பட, மண் இளகியது. அதனால் சுவர் சரியாக அமையவில்லை. இதற்குத் தாசியே காரணம்' என்றார்கள். நியாயாதிபதி அத்தாசியை அழைத்து விசாரிக்க, அவள், 'ஐயா! நான் அவ்வீதியில் இருக்கும் தட்டானொருவனிடத்தில் நகை செய்துகொடுக்கும்படி பொன் தங்கம் கொடுத்தேன்; அவன் காலஹரணம் செய்து கொடாததனால், அவனைக்கேட்கும்பொருட்டு நான் அவ்வீதி வழியே போக நேரிட்டது' என்றாள். பின்பு நீதியதிபதி அக்கம்மாளனை வரவழைத்துக் கழுவேற்றும்படி கொலையாளிகளுக்குக் கட்டளைகொடுத்தான். கொலைஞர் அங்ஙனமே அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போய் மரணதண்டனை நிறைவேற்றுமிடத்தில் நிறுத்தினார்கள். அதனைப் பார்க்கப் பலர் திரள்திரளாகக் கூடியிருந்தனர். அச்சமயத்தில் அப்பொற்கொல்லன் நியாயாதிபதியை நோக்கி, 'மகாப்பிரபுவே! நான் ஒரு விண்ணப்பம் செய்துகொள்வேன். அதனைத் தயை செய்து கவனித்துக் கேட்கவேணும். அதாவது: இந்தக்கழுமரத்தைப்பார்த்தால் பெரிதாயிருக்கிறது. நானோ, மிகவும் இளைத்து மெலிந்திருக்கிறேன். அதோ நின்றுகொண்டிருக்கும் செட்டியார் பெருந்தொந்தியோடு ஸ்தூலதேகமுடையவராயிருக்கிறார். பெரிய இக்கழுமரத்திற்கு அவரது பெரிய உடல் சரியாக ஒத்திருக்கும்.*' என்றான். அம்மொழியைக்கேட்ட நீதியதிபதி, அத்தட்டானை விட்டுவிடச் சொல்லி, அக்கோமுட்டியைக் கழுவிலேற்றக் கட்டளையிட்டான். அதனால், அந்தோ! அவன் கழுவிலேற்றப்பட்டு இறந்தனன்.

(4) அநியாயபுரியில் ஒரு தனவான் இருந்தான். அவன் அவ்வூரில் அறஞ்செய்ய விரும்பி ஒரு குளத்தை வெட்டிவிடுத்தான். இரண்டு மூன்று மாதம் சென்றபின்பு மழை பொழியவே, குளத்தில் நீர் நிரப்பிக் குளம் அலைமோதிக்கொண்டிருந்தது. கைக்கோளன் மகனொருவன் அக்குளத்தில் இறங்கி நீரில் நீந்தி விளை

* "கழுவுக்கேற்ற கோமுட்டி" என்னும் பழமொழி இக்கதைபற்றியே வழங்கலாயிற்று.

யாடுகையில், கைகால் ஓய்ந்து மரித்தான். பின்பு, அச்சிறுவனது தந்தை மிக்க துயரத்தோடு அந்நகரிலிருக்கும் நியாயாதிபதியிடம் சென்று, 'ஐயா! தனவான்வெட்டுவித்த தடாகத்தில் என் குமாரன் விழுந்திறந்தான். இதனை விசாரியுங்கள்' என்றான். நீதியதிபதி அவனைவரவழைத்துவிசாரிக்க, அவன், 'மகாப்பிரபுவே! நான் ஒட்டர்களுக்குப் பணங் கொடுத்தேன். அவர்கள் வெட்டியது இக்குளம்' என்றான். பிறகு அவர்களை அழைத்துக்கேட்க, அவர்கள், 'சுவாமி! நாங்கள் குளம் வெட்டியது உண்மைதான்; ஆயின், நாங்கள் குளத்தில் ஜலத்தைக் கொணர்ந்து கொட்டினோமா?' என்றார்கள். பிறகு அந்நியாயாதிபதி சபையிலிருக்கும் கனவான்களைப் பார்த்து, 'இந்த ஜலம் எப்படி வந்தது?' என்று கேட்டான். அவர்கள் 'ஐயா! மேகங்கள் மழைபொழிந்ததனால் ஜலம்உண்டாயிற்று' என்றார்கள். நியாயாதிபதி 'மேகங்கள் எப்படி உண்டாயின?' என்று வினவினான். அவர்கள், 'குயவன் சட்டி பானைகளைச் சுடுவதற்குச் சூளைபோட்டுப்புகைப்பதனால் அப்புகை ஆகாயத்திற் சென்று மேகரூபமாயிற்று' என்றார்கள். அம்மொழியைக்கேட்ட அந்நியாயாதிபதி, குயவனுடைய வம்சமேயில்லாதபடி எல்லாரையும் சிரச்சேதம் செய்யுமாறு தீர்ப்புக் கொடுத்தான்.

(5) அநியாயபுரியில் ஒரு தோட்டக்காரன் இருந்தான். அவன் ஒருநாள் தன் காவடியில் பதின்மூன்றுபூசனிக்காயை வைத்துக்கொண்டு விற்பதற்குக் கடைவீதிவழியாகக் கொண்டு வந்தான். அப்போது, பிரதானி நான்கும், கொத்தவால் நான்கும், கர்ணம் மூன்றும், சேவகன் இரண்டுமாகப் பூசனிக்காய்களை பலவந்தமாக அவனிடத்திலிருந்து பிடுங்கிக்கொண்டனர். பிறகு அவன் அந்த வீதியைவிட்டு இரண்டாவதுவீதிக்குவரும்போது, கிராமத்தார் அவனைக் கண்டு, 'அடே! பூசனிக்காய் எங்களுக்கு இல்லையா?' என்று சொல்லி, அவன் மேல் விழுந்து அவனுடைய காவடிக்கழியைப் பிடுங்கிக்கொண்டார்கள். பூசனிக்காய்களோடு காவடியையும் இழந்த தோட்டக்காரன், அப்போது தனக்குள் ஆலோசிக்கலாயினன்: 'நமக்கு இவ்வளவு நஷ்டமுண்டாக்கிக் கெடுதி செய்தவர்களுக்கு மாறு என்ன செய்யலாம்? ஆனதாகட்டும்: இவர்களுடைய திரவியங்களைத் தந்திரமாக அபஹரிக்க இடுகாட்டிற் காவலிருப்பதே சரி?' என்றெண்ணி வழிச்செல்கையில், ஒருவன் கையில் கோலொன்றை எடுத்துக்கொண்டு போவதைக்கண்டு, அவனை வழிமறித்துக் கழியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு மயானத்திற்குச் சென்று, அங்குக் காவலிருந்தான். முதலில் வந்த பிரேதத்திற்கு 'ஒரு ரூபாய் கட்டணம் கட்டவேண்டும்; கட்டினால்தான் பிரேதத்தைச் சுட்டெரிக்கலாம்' என்றான். பிரேதத்துடன் வந்தவர்கள், 'இப்படி இராஜாங்கத்துக் கட்டளை போலும்' என்று தொகை கட்டிவிட்டுப் பிரேதத்தைச் சுட்டெரித்துப் போனார்கள். இரண்டாவது வந்த பிரேதத்திற்கு இரண்டுரூபாயும், மூன்றாவதற்கு நான்குரூபாயும், தைரியம் வந்த பிறகுநான்காவதற்குஎட்டுரூபாயும்இங்ஙனமே கட்டணத்தை உயர்த்த, அனைவரும் அவன் சொன்னபடியே கொடுத்துப் பிரேதத்தைக் கொளுத்திவிட்டுப்போவாராயினர். இங்ஙனமே சிலநாள்கள் செல்ல, ஒரு நாள் பிரதானியின் தாய் இறந்துவிட, பிரேதத்தை ருத்திர பூமிக்குக் கொண்டு வந்தனர். அப்பொழுது காவற்காரன்இரண்டாயிரம் வராகனென்றுகட்டணம் உயர்த்தியிருப்பதனால், அந்தத் தொகையைக் கட்டினாலொழியச் சவத்தைச் சுட்டெரிக்கலாகாதென, பிரதானியும் இது வழக்கம்போலுமென்று இரண்டாயிரம்வராகனையும் கொடுத்துவிட்டுத் தகனஞ்செய்து போனான். சிலநாள்கள் சென்றபின்பு, மன்னனது மாதா மரணமடைய, பிரேதத்தை மயானத்துக்கு கொண்டு வந்தார்கள். தோட்டக்காரன் அவர்களைப் பார்த்து, 'இப்பொழுது நாலாயிரம் வராகன் கொடுத்துக்கொளுத்தவேண்டும்' என்றான். அரசன் அதன்விவரம் யாதொன்றும் விசாரியாமல் அத்தொகையைக் கொடுத்து, தகனஞ் செய்து போனான். பிறகு தோட்டக்காரன் தனக்குள்

கருதுகின்றான்:—'ஆஹா ! இந்த அரசன் எவ்வளவு அவிவேக சிரோமணி! இவனுக்குச் சிறிதும் அறிவில்லையே!' என்றெண்ணி, அவனது அருகிற்சென்று 'தலைவனே! நான் இந்நகரத்து உருத்திர பூமிக்குக் காவலிருந்து சம்பாதித்த வராகன்களைப் பார்த்தீர்களா?' என்று சொல்லி அவற்றை முன்பு வைத்தான். அதனைக்கண்ட அரசன், அவன் சாமர்த்தியவானென்றுமெச்சி, தன் அரசாட்சி நேரின்மையைக் குறித்துக் கவனியாமல் அத்தோட்டக்காரனுக்கு தன் இராச்சியத்திற் பாதிகொடுத்தனன்.

பண்டித பு. க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

The Progress of the World.
பிரபஞ்சப்போக்கு.

கல்விச் செலவு.

இந்தியாவில் கல்விக்காகச் செலவழிக்கப்படும் செலவானது நாளுக்கு நாள் அதிகப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. அப்படியிருந்தும், அத்தொகையானது எவ்வளவு கொஞ்சமென்பதை இங்குக் குறிப்பிடுவது அவசியமாகும். 1906-ம் வருஷத்தில் இங்குக் கல்விக்காகச் செலவழிக்கப்பட்ட தொகை 560 லட்சம் ரூபாய். 1911-ம் வருஷத்தில் இச்செலவு 1005 லட்சம் ரூபாய்க்கு அதிகப்பட்டது. 1916-17-ம் வருஷத்தில் ரூ. 1125 லட்சத்துக்கு அதிகப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு கல்விச்செலவு அதிகப்பட்டிருந்தும், அது தேசத்தின் ஜனத்தொகைக்குத் தக்கபடி கல்வியைப் பெருக்கப் போதுமானதாயில்லாமலிருக்கின்றது. அமெரிக்காவிலுள்ள நியூயார்க் பட்டணத்தில் கல்விக்காக எவ்வளவு பணம் செலவழிக்கப்படுகின்றதோ, அதைவிட ஜனத்தொகையில் அநேகமடங்கு அதிகமுள்ள இந்தியாவில் செலவழிக்கப்படும் தொகை மிகவும் குறைவென்பதை இங்குக் குறிப்பிடுவது பொருந்தும். ஆகையால், தேசமுற்போக்குக்குக் கல்வியே அடிப்படையாகவிருப்பதால், கல்வியபிவிருத்தி விஷயத்தில் இராஜாங்கத்தார் அதிக ஊக்கங் காட்டுவார்களென்று நம்புகிறோம்.

ஸ்திரீகளின் படிப்பு.

மைசூர் பொருளாதாரக்கான்பரென்ஸ் பெங்களூரில் நடைபெற்றது. அப்போது ஸ்திரீகளின் கல்வி விஷயமாய் ஆலோசிக்கப்பட்ட கமிடியாரின் ரிபோர்ட்டு படிக்கப்பட்டது. அக்கமிடியார் ஸ்திரீகளுக்குத் தாய்ப்பாஷை மூலமாகவே கல்வி கற்பிக்கப்படவேண்டுமென்றும், அவர்களுக்குப் பிற்கால வாழ்க்கைக்கு உபயோகப்படக்கூடிய கல்வியே அவசியமென்றும் அறிவித்தனர். ஆனால், மைசூர் மஹாராணி காலெஜ் பிரின்ஸிபால் மிஸஸ். கே. டி. ருக்மிணியம்மாள் ஸ்திரீகளுக்குத் தாய்ப்பாஷைமூலமாய்க் கல்வி கற்பித்தால், படிப்புமுறை கெட்டுப்போய்விடுமென்றும், இக்காலத்திய படிப்புமுறையை மாற்றுவதனால் பெண்களின் கல்வியபிவிருத்திக்குக் குறைவு வருமென்றும் பேசினர். ஆண்பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் கல்வி பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கப்படுவதனாலும், அவர்களுக்குத் தாய்ப்பாஷையில் கல்வி கற்பிக்கப்படாமையினாலும் ஸ்திரீகள் தமது கடமைகளை மறந்து, தெய்வத்தன்மையை யிழந்து, இன்னும் பல அநாகரிகச் செயல்களுக்குள்ளாகிறார்களென்று பலராலும் நம்பப்படுகின்றது. விஷயம் இப்படியிருக்க, மிஸஸ். ருக்மிணியம்மாள் கமிடியாரின் அபிப்பிராயத்துக்கு மாறாகப் பேசியதன் காரணமென்ன?

கம்போடியா பருத்திப் பண்ணை.

பருத்திப்பயிர் செழித்தோங்கவும், முதல் தரமான விதைக்குப் பஞ்சமில்லாமலிருக்கவும் வேண்டியதற்காக, கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் ஒரு கம்பொடியா பருத்திப்பண்ணையை ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்று வியவசாய இலாகாத்தலைவர் கவர்ன்மெண்டாருக்கு ஒரு பிரேரணையைச் செய்துள்ளார்

அதை கவர்ன்மெண்டார் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பண்ணையின் விஸ்தீர்ணம் 47 ஏக்காகும். இந்த நிலமானது பொள்ளாச்சிக்கு 9 மைலுக்கு மேற்கே ஓரேக்கட்டு கோப்பையாயுள்ளது. விவசாய இலாகாத் தலைவர் சொல்லும்வண்ணம் இப்பண்ணையை ஏற்படுத்த 40 ஆயிரம் ரூபாய்க்குமேல் செலவாகுமென்று நம்பப்படுகின்றது. இதற்கப்பால் வருஷந்தோறும் நேரக்கூடிய செலவு 5 ஆயிரம் ரூபாய். பருத்திச் சாகுபடிக்குக் கோயமுத்தூர் ஏற்ற இடமாதலால், இங்கு இப்பண்ணையை ஸ்தாபிப்பதில் பொதுஜனங்களுக்கு மிகுந்த உபயோகமிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், அவசியம் செலவு செய்யவேண்டிய இனத்தில் பணத்தைச் செலவுசெய்து காரிய சித்தி பெறவேண்டுமென்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

கவனிக்கவேண்டும்.

யுத்தகாலத்தை அனுசரித்து கிரேட்பிரடனிலுள்ள ரெயில்வேக்களைக் கவர்மெண்டாரே இப்போது கைவசம் வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த யுத்தம் முடிந்த பின்பும், கவர்ன்மெண்டாரே அவற்றைத் தங்கள் வசம் வைக்கவேண்டுமென்று முதன்மந்திரி சொல்லியிருப்பது பின்வருமாறு "சுதேசமித்திர"னில் காணப்படுகின்றது:—

"ரெயில்வேக்களும் கால்வாய்களும் கவர்ன்மெண்டின்வசமே இருக்கவேண்டுமென்பதில் எனக்குப் பூர்ண அபிமானம் உண்டு. ராஜாங்கத்தாரிடமே அவைகள் இருக்கும்பொழுது ரெயில்வேக்களைக் கட்டுவதற்காகப் பணம்கொடுத்திருப்போருக்குக் குறைந்தவட்டி கொடுத்தாற் போதும். தவிரவும், ரெயில்வே சிப்பந்திகளுக்கு நல்ல சம்பளமும் கொடுக்கமுடியும். ரெயில்வே பிரயாணம் செய்வோருக்கும் சாமான்களை அனுப்புவோருக்கும் இன்னும் அதிகமான சௌகரியங்களைத் தேடிக்கொடுக்கலாம். பழையபடி கம்பெனிகளே முன் மாதிரியில் ரெயில்வேக்களைத் தம்வசம் வைத்திருப்பதென்பது முடியாது. ரெயில்வேக்கள் காரணமாகவே போக்குவரத்துக்குரிய கால்வாய்கள் அலட்சியம் செய்யப்பட்டுவிட்டன.

மேற்கூறிய வார்த்தைகள் இந்தியாவிற்கும் பொருத்தமாயிருக்குமென்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை. ரெயில்வேக்களைக் கம்பெனியாரே வைத்திருக்கவேண்டுமென்று வாதிப்போர் இவ்வார்த்தைகளைக் கவனிக்கவேண்டும்.

மிஸ்டர் ஹார்னல் சொல்லுகிறார்.

நடுத்தரப் பாடசாலைகளில் மாணவர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்படும் சம்பளமானது அதிகமென்பது பொதுவாகச் சனங்களின் அபிப்பிராயம். விஷயம் இப்படியிருக்க, வங்காள வித்தியா இலாகாத் தலைவர் மிஸ்டர் ஹார்னல் என்பவர், நடுத்தரப் பாடசாலைகளில் படிக்கும் மாணவர்களிடத்திருந்து வசூலிக்கப்படும் சம்பளம் குறைவு என்றும், ஏழைகளும் திறமையற்றவர்களும் கல்விகற்க ஆசைப்பட்டு ஏமாந்துபோக நேரிடுகிறதென்றும், இதனால் கல்வியின் திறமை குறைந்துபோகின்றதென்றும் கூறுகிறார். இவர் எந்த விஷயத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு இவ்விதம் கூறினாரென்பது புலப்படவில்லை. பணமுள்ளவர்களுக்குத்தான் படிப்பு என்பது இவருடைய கருத்துப்போலும்! ஒவ்வொருவருக்கும் படிப்புக் கிடைக்கவேண்டுமென்பதையும், இலவசமாயும் கட்டாயமாயும் ஒவ்வொருவருக்கும் கல்விகிடைக்கச் சுதந்திர முண்டென்ற தற்கால நிகழ்ச்சியையும் இவர் கவனிக்கவேண்டும்.

தொழிலாளர்களின் சங்கம்.

ஒரு தேசம் முன்னேற்றமடைவதற்கு அங்கு நடத்தப்படும் தொழில்களே காரணமாயிருக்கின்றன. இவ்வுண்மையானது மேனாடுகளை நோக்கின் நன்கு விளங்கும். தொழிலாளர் உதவியின்றி எக்காரியமும் நடைபெறாது. ஏராளமான செல்வமிருந்தும், அச்செல்வம் தொழில்முறையில் பெருக்கமடைவதற்குத் தொழிலாளர்களே காரணமாயிருக்கின்றனர். ஆதலால், தேசம் முற்போக்கடைவதற்கும், ஜனங்கள் க்ஷேமமடைவதற்கும் தொழிலாளர்களே காரணமாயிருக்கின்றனரென்பது இங்

குக் கவனிக்கத்தக்கது. இந்தியாவில் இத்தகைய முயற்சி எவ்வளவுள்ளதென்பதைத் "தேசபக்தன்" எழுதுவதாவது:—

> நமது நாட்டிலுள்ள தொழிலாளரது முன்னேற்றத்தை ஜனத்தலைவர்கள் நாடினதேயில்லை. தொழிலாளருக்காக உழைத்த ஜனத்தலைவரும் அரியர். மேல் நாட்டில் தொழிலாளருக்காக உழைத்துப் பேர் பெற்றவர் பலர். ஜனத்தலைவர்கள் இந்தியாவில் தொழிலாளர் முன்னேற்றத்தை நாடாமலிருந்தமையால், தொழிலாளர் தம் பெருமையைத் தாமுணராது வாளா காலங் கழித்த வந்தனர். தொழிலாளர்கள் உணர்ச்சிபெற்று தம் முன்னேற்றத்தைக் கருதி உழைக்க ஒன்று படுவாராயின், அவர்களை ஜனத்தலைவர்களும் மற்றவர்களும் போற்றுதல் செய்வார்கள்."

மேலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் விஷயத்தைக் கவனிக்கின், இந்தியாவில் இதுவரை தொழிலாளர்களது கூட்ட அமைப்பின் அவசியத்தையும், அதனல், ஏற்படும் நன்மையையும் நம்மவர்கள் அறியவில்லையென்பதை ஊகிக்கலாம்.

சென்னையில் முயற்சி.

இத்தகைய சங்கங்களின் அவசியத்தைச் சென்னையிலுள்ள சில தேசாபிமானிகள் உணர்ந்து, அவற்றின் அபிவிருத்திக்கான சில வழிகளைத் தேடிவருகிறார்கள். யுத்தங்காரணமாக உணவுப் பொருள்களின் விலைகள் பலமடங்கு ஏறியிருப்பதனல், தொழிலாளர்களுக்குத் தேவையான சாமான்களை இவர்கள் வாங்கி லாபம் சிறிதுமில்லாமல் கொள்முதலுக்கே கொடுத்துவருகின்றனர். வாரந்தோறும் தொழிலாளர்களை ஒன்றுகூட்டி, அவர்களுக்குச் சிக்கன முறைகளைப் பற்றியும், மதசம்பந்தமான விஷயங்களில் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய காரியங்களைப்பற்றியும், எப்போதும் எச்சமயத்திலும் வேலை நிறுத்தும் செய்யக்கூடாதென்பதைப்பற்றியும், இன்னும் இத்தகைய பல விஷயங்களைப் பற்றியும் போதிக்கப்படுகின்றது. அரசியல் சம்பந்தமான விஷயங்கள் இக்கூட்டங்களில் பேசப்படுவதில்லை. இப்படிப்பட்ட சங்கங்கள் தேசத்தில் மற்றபாகங்களிலும் நடத்தப்பட்டால், தொழிலபிவிருத்திக்கான சௌகரியங்கள் பல ஏற்படுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

மைசூரின் பொருளாதார அபிவிருத்தி.

ஸமீபத்தில் மைசூரில் கூடிய பொருளாதார மகாநாட்டில் ஸர். எம். விசுவேச்வரய்யா அக்கிராஸனம் வகித்து, மைசூர் சமஸ்தானத்தின் பொருளாதார நிலைமையைக் குறித்துச் சில விஷயங்களை வெளியிட்டார். தேசத்தின் செல்வ நிலைமையானது ஜனங்களின் கல்வி நிலைமையையும், வருமானத்தையும் பொறுத்திருக்கின்றதென்று அவர் குறிப்பிட்டு, பிறகு, மைசூர் சமஸ்தானத்தின் செல்வ நிலைமையைக் குறித்துப் பேசிய விஷயங்கள் வருமாறு:—

"மைசூர்சமஸ்தானத்தின் மொத்தச்செல்வ மதிப்பு 203 கோடிரூபாய். இத்தொகையை ஸம்ஸ்தானத்தின்ஜனத்தொகையால் வகுத்துப் பார்த்தால், ஒவ்வொருவருக்கும் சராசரி ஆஸ்தி ரூ. 338 என்று ஏற்படுகின்றது. ஆனல் பிறநாடுகளைக் கவனிக்கின், கிரேட்பிரிட்டனில் ஜனங்களின் சராசரி ஆஸ்தி ரூ. 6000 என்றும், கானடாவில் ரூ. 4400 என்றும், ஆஸ்டிரேலியாவில் ரூ. 3960 என்றும் தெரிகின்றது.

வருமானத்தைப்பற்றிக்கவனிப்போமானல், சமஸ்தானத்தின் மொத்த வரும்படி ரூ. 18 கோடி. அதாவது ஒவ்வொருவருடைய சராசரி வருஷவருமானம் ரூ. 31 ஆகிறது. ஆனல், மேற்கூறிய தேசங்களிலோ, ஒவ்வொருவருடைய சராசரிவருஷ வருமானம் ரூ. 500 முதல் 700 வரையென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது.

ஒவ்வொருவரும் செலுத்தும் வரியைக் கவனிக்கின், சமஸ்தானத்தில் ஒவ்வொருவனும் செலுத்தும் வரி ரூ. 4 என்றும், கிரேட்பிரிட்டனில் ரூ. 54 என்றும், கானடாவில் ரூ. 50 என்றும், ஆஸ்டிரேலியாவில் ரூ. 49 என்றும் தெரியவருகின்றது. சமஸ்தான ஜனங்களில் 100-க்கு 90-பேர் கல்வியறிவில்லாதவர்கள்.

மேற்குறித்தவாறு இவர் குறிப்பிட்டிருக்கும் விஷயங்களை நம்பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்கு ஒப்பிடின், எவ்வளவு பொருத்தமிருக்குமென்பதை வாசகர்கள் கவனிக்கவேண்டும்.

மற்றவிஷயங்கள்.

மைசூர் சம்ஸ்தானத்தில் கைத்தொழில் வியாபார சம்பந்தமாகவும், கல்வி சம்பந்தமாகவும், அபிவிருத்திக்கான பலவித முயற்சிகள் செய்யப்பட்டுவருகின்றன. கொஞ்சங்கொஞ்சமாகப் புதிய தொழில்களும் பரவிக்கொண்டேவருகின்றன. அரக்கினின்று சாயம் எடுத்தல், வார்னீஷ் எண்ணெய் எடுத்தல் முதலிய கைத்தொழில்கள் நூதனமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. உலோகங்களைக் கொண்டு நானாவித சாமான்களைச் செய்ய ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதற்காக சம்ஸ்தான அதிகாரிகள் இரண்டே முக்கால் லட்சம் ரூபாய் செலவிட உத்திரவு செய்திருக்கிறார்கள்.

விவசாய சம்பந்தமாகச்செய்யப்பட்டுவரும் முயற்சிகள் குறிப்பிடத்தக்கன. இங்குச் கனிவர்க்கங்களைத் தரக்கூடிய பழமரங்களை வைத்துப் பயிர்செய்யும் விஷயமாய்ச் சம்ஸ்தான அதிகாரிகள் செய்துள்ள ஏற்பாட்டைச் சென்ற பங்குனிமாதப் பத்திரிகையில் எழுதியிருக்கிறோம். கால்நடைகளை வளர்த்தல், எருச்சேர்த்தல், காடுகளைப் பாதுகாத்தல் முதலிய விஷயங்களில் தக்க கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகின்றது. கிராமாந்திரங்களிலுள்ள விவசாயிகள் விவசாயசம்பந்தமாய் நூதன விஷயங்களை அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு அவைகளைப்பற்றிய துண்டுப்பத்திரிகைகள் அச்சிடப்பட்டு அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

கல்விசம்பந்தமாயும் சம்ஸ்தான அரசாங்கத்தார் பல பலத்த முயற்சிகளைச் செய்துவருகிறார்கள். பிரதிவருஷமும் பல புதிய பள்ளிக்கூடங்கள் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. இவைகளில் கைத்தொழில், இரஸாயனசாஸ்திரம் முதலான விஷயங்கள் விசேஷமாகப் போதிக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுவருகின்றன. இவை தவிர, கிராமந்தோறும் வாசகசாலைகளும், கல்வியபிவிருத்திக்குச் சாதனமான பல காரியங்களும் செய்யப்பட்டுவருகின்றன. பஞ்சமர்களின் கல்வியபிவிருத்திக்காக ரூ. 55,000 செலவழிக்கப்படவேண்டுமென்று ஸமீபத்தில் ஓர் உத்திரவு பிறந்திருக்கின்றது.

நமது கடமை.

சென்னை மாகாணக் கான்பரென்ஸானது இந்த வருஷம் மே மாதம் காஞ்சீபுரத்தில் கூடியது. அப்போது ஸ்ரீமதி ஸரோஜினி தேவி அக்கிராஸனம் வகித்தார். அக்கிராஸனாதிபதி தமது ஆரம்பப் பிரசங்கத்தில்

ஸ்ரீமதி ஸரோஜினி தேவி.

இந்தியாவின் இப்போதைய நிலைமையைப் பற்றி வெகு விஸ்தாரமாகப் பேசிவிட்டு, தேச மக்களின் கடமையைப்பற்றிப் பின் வருமாறு சொன்னார்:—

"தாய் நாட்டின் உயர்வுக்காக உழைத்து வரும் வாலிபர்களே! ஆயிரக்கணக்காக முன் வந்து சேனையில் சேருங்கள். கேவலம் சம்ப

ளத்துக்காகச் சண்டை செய்யாமல் தேச கைங்கரியத்துக்காகவே சண்டை செய்யுங்கள். அப்போதுதான் நமது தேசம் சுதந்திரம் அடையக்கூடும். மேடையின் மீதேறிப் பேசிவிடுவதனால் நாம் சுதந்திரத்தையடைந்து விட முடியாது. தேசத்துக்குக் கௌரவம் உண்டுபண்ணக்கூடியவர்கள் போர்வீரர்களேயாதலால், வாலிபர்களே! உங்கள் கடமையைக்கண்டு உணருங்கள்.”

ஆடையில்லாக் கஷ்டம்

வங்காளத்தில் ஆடையில்லாக் கஷ்டத்தினால் நேரும் துன்பங்கள் சொல்லத்தரமன்று. கணக்கில்லாத ஏழைகள் படும்பாடு எண்ணிறந்தன. இதனால் பலவிதக்கொலைகளும் திருட்டும் நடக்கின்றன. இத்தகைய நிலைமை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. போதுமானவளவு ஜவுளி கிடைக்காமையினாலோ, அல்லது அதிகலாபத்தைக் கருதி சரக்குகளின் விலை உயர்த்தப்பட்டதனாலோவென்ற விஷயம் எவ்வளவுதூரம் பரிசீலனைசெய்யப்பட்டுள்ளதென்பது ஒன்றும் விளங்கவில்லை. பொதுஜனங்களின் க்ஷேமத்தையே கோரி நிற்கும் ஜனத்தலைவர்கள் இவ்விஷயங்களை உடனே கவனித்துத் தக்கது செய்யவேண்டுகிறோம்.

புதிதாகவந்த நோட்டுகள்.

இப்போது வந்திருக்கும் ஒருரூபாய், இரண்டரைரூபாய் நோட்டுகள் கொஞ்சம் கையாளப்பட்டவுடனே அழுக்கடைந்துவிடுகின்றன; பிறகு மங்கி உருக்குலைந்து போகின்றன. இதனால் பொதுஜனங்களுக்குள் புகார் கிளம்புவது வெளிப்படை. அதற்காக அம்மாதிரி அழுக்கடைந்து உருக்குலைந்த நோட்டுக்களை ஸர்க்கார் கஜானாக்களில் கொடுத்துப் புதிது பெறலாமென்று கவர்ன்மெண்டார் ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. ஆனால், கிராமாந்தரங்களிலுள்ள ஏழை குடியானவர்கள் இத்தகைய நோட்டுக்களை மாற்றுவதற்குத் தொலைதூரங்களிலுள்ள ஸர்க்கார் கஜானாக்களை நாடிச் செல்வது சாத்தியமல்ல. ஆகையால், இந்நோட்டுக்களை தபாலாபீஸ் போன்ற இடங்களில் மாற்றிக்கொள்ளலாமென்று உத்திரவு செய்தால், பொது ஜனங்களுக்கு மிகுந்த சௌகரியங்கள் ஏற்படுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

கல்கத்தா பிரஸிடென்ஸி கலாசாலை.

கல்கத்தாவிலிருக்கும் பிரஸிடென்ஸி கலாசாலையானது ஸர்க்காரால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. இத்தகைய கலாசாலைகள் மற்ற கலாசாலைகளுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாயிருக்கவேண்டுமென்று ஆங்காங்கு ராஜாங்கத்தாரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்குறித்த கலாசாலையானது இனி ஜனங்களிடம் ஒப்புவிக்கப்படுமென்ற வதந்தி அங்கு உலாவி வருவதாக “மாடர்ன் ரெவியூ” பத்திரிகை எழுதுகிறது. உயர்தர கலாசாலையை நடத்துவது சாமானிய காரியமன்று. இது பொதுஜனங்களால் நன்கு நடைபெறக்கூடுமென்று நம்ப இடமில்லை. ராஜாங்கத்தார் கலாசாலையை விட்டுவிடுவதாயின், அது பல கஷ்டங்களுக்குள்ளாகுமாதலால், அதிகாரிகள் அதற்கு இடங்கொடுக்கமாட்டார்களென நம்புகிறோம்.

ஓர் ஈயச்சுரங்கம்

பர்மாவிலுள்ள மாண்டலே என்னுமிடத்தில் ஓர் புதிய ஈயச்சுரங்கம் அகப்பட்டதைக் கேட்டு சந்தோஷிக்கிறோம். இது மிஸ்டர் மூசா எ. எஸ். ஜமால் என்ற ஒரு முஸ்லீம் கனவானால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாம். இதில் கிடைக்கும் ஈயத்தில் வெள்ளியும் கலந்திருக்கின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது. இச்சுரங்கம் இந்தியர் கையில் சிக்கியிருப்பதால், அவர் இதை பிறநாட்டார்கையில் போய்விடாதபடி பார்த்துக்கொள்வார் என்று நம்புகிறோம். இச்சுரங்கத்தில் கிடைக்கும் வஸ்துக்களை உருக்க மிஸ்டர் ஜமால் கூடிய சீக்கிரத்தில் மாண்டலேயில் ஏற்பாடு செய்வாரென்று தெரிகின்றது.

Books and Reviews.

புஸ்தகங்களும், விமர்சனங்களும்.

[சீதை வனம்புகுந்த சரிதம்; வேலூர் வி. என். சாமாராவ் அண்டு கம்பெனியார் பதிப்பித்தது. விலை அணா 3.]

இப்பெயர்கொண்ட நூலொன்று நமதுபார்வைக்கு வந்துள்ளது. இதை இயற்றியவர் வேலூர் ஊர்ஹீஸ் காலேஜ் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் பு. க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியராவர். இவ்வரிய நூலானது கம்பராமாயணத்தில் இறுதியிலிருப்பதும்; உத்தமகவியாகிய ஒட்டக்கூத்தப்புலவர் பாடியருளிய உத்தர காண்டத்தில் உள்ளதுமான "சீதை வனம்புகு படலம்" என்னும் பாகத்தில் அடங்கிய சரித்திரத்தை வெளியிடுவது. இது படிப்போர்க்கு ஒன்பது சுவைகளில் மிகுநலம் பெறுவிக்கும் கருணாரஸம் அல்லது சோகரசத்தை உண்டாக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. இன்னும் இந்நூலைப் படிப்பதனால், உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகவேண்டுமென்பதையும், எதிர்பாராமல் இடர்வருதல் இயல்பென்பதையும், அதனைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதையும், கற்புடைய மகளிர் தமக்குத் தயர்தரினும் கணவரைப் பழியாது பத்திசெய்து அவரைக் குறித்துத் தவம் புரிவரென்பதையும், இவை போன்ற பல நீதிகளையும் அறிந்துகொள்ளக் கூடுமென்பது எமது தீர்மானமான அபிப்பிராயம். புஸ்தகமானது எளிய சிறந்த செந்தமிழ் நடையில் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இதில் இடக்கரான விஷயமேதும் இன்மையால், பாடசாலை மாணவரும், பெண்பாலரும் கூச்சமின்றிப் படிக்கலாமென்பதில் ஐயமில்லை. முக்கியமாகப் பெண்பாலரை உத்தேசித்தே இந்நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளதென்பது இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கது. புஸ்தகத்தின் விலை அணா 3. வேண்டுவோர்: வி. என். சாமராவ் அண்டு கம்பெனி, வேலூர் (N. A. Dt.) என்று எழுதிப் பெறலாம்.

[ஸாக்ரடீஸ் சரித்திரம்; மதனபள்ளிக் காலேஜ் ஆசிரியர் ஆர். அரங்காசாரியர் எம். ஏ; எல்.டி. இயற்றியது. விலை அணா 12.]

இப்பெயர்கொண்ட அரிய நூலொன்று வரப்பெற்றோம். இது க்ரீஸ் என்னும் தேசத்தில் சுமார் 2400 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த ஸாக்ரடீஸ் என்னும் தத்துவஞானியின் சரித்திரமாகும். உலகத்தில் ஜனங்களுக்குள் அறியாமையைப்போக்கி அறிவையூட்டி அவர்களை மேன்மைப்படுத்துவதற்காக அவ்வப்போது சில மகான்கள் தோன்றுவதுண்டு. அவர்கள் செய்யும் காரியங்களும், போதிக்கும் போதனைகளும் உலகமெங்கும் பரவி வேரூன்றிவிடுகின்றன. அத்தகையவர்களுள் ஸாக்ரடீஸ் என்ற யவனதத்துவஞானியார் ஒருவர். இந்நூலில் இவருடைய பிறப்பு வளர்ப்பு வரலாறும், இவரது தத்துவக்கொள்கைகளும், அக்காலத்திலிருந்த வித்துவான்களுக்கும் இவருக்கும் ஏற்பட்ட வித்தியாசங்களும், இவரது குணாதிசயங்களும் வெகு விரிவாகவும் தெளிவாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. புஸ்தகமானது எல்லோரும் படித்தறியும்படி மிக வெளிய இனிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. பள்ளிக்கூட மாணவர்கள் இந்நூலை படிப்பார்களானால், அவர்களுக்குத் தமிழில் எழுதுந் திறமை நன்கு ஏற்படுமென்பது நமது துணிபு. புஸ்தகம் வேண்டுவோர்: வி. என். சாமராவ் அண்டு கம்பெனி, வேலூர் (N. A. Dt.) என்று எழுதிப்பெறலாம்.

[இருக்குவேதசங்கிதை; குன்னூர் ஆநந்தாச்ரமத்து சிவத்தியாநந்த மஹரிஷி மொழிபெயர்த்தியற்றியது. வருஷசந்தா ரூ. 6. தனிப்பிரதி ரூ 1.]

மேற்குறித்த புத்தகத்தின் மூன்றும்பாகம் நமது பார்வைக்கு வந்துள்ளது. வேதங்கள் சம்ஸ்கிருதத்திலேயே யிருப்பதால், அவற்றை நம் தமிழ்மக்கள் படித்தறிய முடிவதில்லை. ஆகவே, இக்குறையை நீக்கும்பொருட்டு குன்னூர் ஆநந்தாச்ரமத்திலுள்ள சிவத்யானந்த மகரிஷி என்பவர் இப்பொது இருக்வேதத்தைத் தமிழில் செய்யுள் ரூபமாக எழுதி வெளியிட்டுவருகிறார். செய்யுளுக்குப் பொருளும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வேதத்தைத் தமிழில்படிக்க விரும்புவோர்க்கு இப்புத்தகம் மிக்க பயனுள்ளதாயிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. இது 36 மாதங்களில் முடிவுபெறும். வேண்டுவோர்: மானேஜர், வேத பிரோ, ஆநந்தாச்ரமம் குன்னூர், நீலகிரி என்று எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.